

Universiteit Gent
Academiejaar 2002-2003

Resist in Vlaamse kranten

Een pragmatische analyse

Verhandeling voorgelegd voor het
verkrijgen van de graad van
Licentiate in de Gespecialiseerde
Studie Taalwetenschap door

Leen Lesire

Promotor: Prof. Dr. Jef Verschueren

Inhoudstafel

INHOUDSTAFEL.....	I
DANKWOORD.....	III
1 INLEIDING.....	1
2 IDEOLOGIE IN DE MEDIA.....	5
2.1 IDEOLOGIE.....	5
2.1.1 <i>Nationalisme</i>	7
2.1.2 <i>Homogeneïsme</i>	8
2.2 OBJECTIVITEIT VAN DE MEDIA.....	10
2.2.1 <i>Tabloidisering</i>	12
2.3 INDIVIDUALITEIT.....	12
2.3.1 <i>Identiteit</i>	13
3 METHODOLOGIE.....	16
3.1 DATAVERZAMELING	16
3.2 DATA-ANALYSE.....	17
4 ANALYSE: PERSCONFERENTIE EN VERKIEZINGSCONGRES....	21
4.1 CITATEN.....	22
4.1.1 <i>Persconferentie</i>	22
4.1.2 <i>Verkiezingscongres</i>	25
4.2 WOORDKEUZE.....	27
4.2.1 <i>Persconferentie</i>	27
4.2.2 <i>Verkiezingscongres</i>	29
4.3 INFORMATIEVE WAARDE.....	32
4.3.1 <i>Persconferentie</i>	32
4.3.2 <i>Verkiezingscongres</i>	33
4.4 KOPPEN.....	34
4.4.1 <i>Persconferentie</i>	35
4.4.2 <i>Verkiezingscongres</i>	35

4.5	CONCLUSIE.....	36
5	GLOBALE BESPREKING.....	38
5.1	BENAMING RESIST.....	38
5.2	TERMINOLOGIE.....	41
5.2.1	<i>Migrant, allochtoon of nieuwe Belg?</i>	41
5.2.2	<i>Integratie</i>	44
5.2.3	<i>Tolerantie</i>	46
5.2.4	<i>Conclusie</i>	48
5.3	AUTORITEIT.....	49
5.4	NEGATIEVE EN POSITIEVE BERICHTGEVING.....	50
5.4.1	<i>Expliciet</i>	50
5.4.2	<i>Impliciet</i>	51
5.4.3	<i>Vlaams Blok</i>	53
5.4.4	<i>Conclusie</i>	53
6	CONCLUSIE.....	55
7	NAWOORD.....	58
	BIBLIOGRAFIE.....	59
	WEBSITES.....	63
	APPENDICES	

Dankwoord

In de eerste plaats gaat mijn dank uit naar Prof. Dr. Jef Verschueren omdat hij bereid was om mij in dit onderzoek bij te staan en mij te onderrichten in de linguïstische pragmatiek, wat de basis vormt voor deze scriptie. In de tweede plaats gaat mijn dank uit naar de twee andere commissarissen die bereid waren om mijn thesis te lezen en te beoordelen. Alledrie hebben ze waardevolle kritiek gegeven die mij heeft aangespoord om de scriptie te herlezen en te verbeteren.

Deze verhandeling had ook niet tot stand kunnen komen zonder de medewerking van de Arabisch Europese Liga, de Liga voor de Mensenrechten en het Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding aangezien ze mij hebben geholpen met het verzamelen van de data. Ook Resist moet ik hier ten zeerste bedanken omdat ze mij de toelating hebben gegeven om een geluidsopname te maken van de persconferentie en het verkiezingscongres.

Verder zijn er, last but not least, de mensen die ervoor hebben gezorgd dat ik deze thesis heb afgekregen. Ze hebben me gesteund als het nodig was, me afleiding bezorgd als ik teveel leed onder stress, mij gerust gelaten wanneer ik moest doorwerken en mij met raad en daad bijgestaan als ik erom vroeg. Papa, Gorik, Christine, Veer, Viviane, Pieter, Frank, Peter, Maarten,... dank je wel.

Gent, augustus 2003

Leen Lesire

1 Inleiding

“Au printemps 2002, les médias flamands découvrent Dyab Abou Jahjah. Racisme ordinaire et sensationnalisme coutumier : 11 septembre aidant, le voilà islamiste, mais d’un genre nouveau. Son look BCBG étonne : il manifeste en cravate, ou alors il est tout de noir vêtu. C’est un « Libanais », chiite de surcroît : trafiquant d’armes, de drogue, receleur de voitures volées ? Il passe du néerlandais au français, via l’anglais et l’allemand : c’est un redoutable gros poisson que l’islamisme international a dépêché dans notre petit royaume... La bande à Ben Laden ? Les Frères musulmans ? Le Hezbollah ? Tout un peuple fantasme ! Mais aussi tout un peuple en parle...”
(Labaki, 2003: 35)

Zo begint Maroun Labaki zijn overzicht van de stigmatisering van Dyab Abou Jahjah. Maar het geeft ook goed weer welke stereotiepen er met betrekking tot ‘allochtonen’ rondwaren in de Belgische maatschappij.

Dyab Abou Jahjah is een veelbesproken man. Dat is nog een understatement. De media-aandacht voor de voorzitter van de Arabisch-Europese Liga nam exponentieel toe na de uit de hand gelopen pro-palestijnse betoging in Antwerpen die door de AEL georganiseerd werd op 3 april 2002. Sindsdien komen we deze organisatie regelmatig tegen in verschillende media en zijn Dyab Abou Jahjah en zijn collega’s veelgevraagde sprekers in debatten en interviews. Ook toen hij samen met de andere initiatiefnemers van Resist deze lijst bekendmaakte, kon dit op overvloedige media-aandacht rekenen. Dat deze nieuwe partij veel aandacht geniet, kunnen we merken aan het aantal artikels dat er in totaal verschenen zijn tijdens de levensloop van Resist: 473 artikels zijn er gepubliceerd waarin deze partij tenminste vermeld werd, verspreid over de verschillende Vlaamse kranten.

Het is dit gegeven, artikels over Resist in Vlaamse kranten, dat het uitgangspunt vormt voor deze scriptie. Alhoewel Resist in het buitenland ook op media-aandacht kon rekenen, heb ik mij toch beperkt tot het bespreken van de Vlaamse kranten omdat Resist nu eenmaal een Vlaamse partij was en het mij interessant leek om te onderzoeken hoe deze nieuwe partij in de eigen maatschappij besproken werd.

Net zoals het onderzoek van Van Dijk (1983: 18), is het ook de bedoeling van dit onderzoek om een zo neutraal mogelijk uitgangspunt te handhaven. Dat wil zeggen dat ik vertrek vanuit de artikels zelf om daar te zien wat er staat en hoe dat dan eventueel gecorreleerd kan worden aan reeds bestaande theorieën. Het heeft geen zin om te bewijzen dat de pers subjectief is, het is immers algemeen geweten dat de vermeende objectiviteit van de media slechts een illusie is. Wel is het de bedoeling van deze analyse om na te gaan wélk beeld er in de pers gevormd wordt over Resist en hoe deze houding zich verhoudt tot een grotere maatschappelijk geheel als ideologie.

Het is namelijk ook het fenomeen ideologie dat in deze scriptie onderzocht zal worden. Meer bepaald zal het duidelijk worden in de loop van deze paper dat het vooral de ideologie van het 'homogeneïsme', zoals geïntroduceerd door Blommaert en Verschueren (1992), die in de meeste onderzochte artikels tot uiting komt. Het is echter niet eenvoudig om deze ideologie bloot te leggen aangezien ze per definitie verweven zit in de heersende mentaliteit. Daarom stipt Thompson (1990) aan dat het belangrijk is om verschillende vormen van communicatie te bespreken, gaande van alledaagse conversaties tot complexe beelden en teksten. Zoals reeds vermeld, zal ik mij in dit onderzoek evenwel beperken tot een klein deel van deze communicatie, namelijk de berichtgeving in de kranten, om na te gaan of deze op een bepaalde manier de heersende machtsstructuren ondersteunen en versterken.

Ideologie is een fenomeen dat verweven zit in een bepaalde mentaliteit en het bevindt zich zowel in het bewuste als het onbewuste niveau. Daarom kan de media niet verweten worden opzettelijk een negatief beeld in verband met allochtonen te creëren in hun weergave van de werkelijkheid. Ze zijn echter wel in staat om het heersende negatieve beeld te legitimeren en te versterken (Schelfhout & Siebens 1993, 201), het beeld dat ideologisch verbonden is met de Vlaamse maatschappij.

Natuurlijk zijn er nog verschillende andere factoren die een rol spelen in de manier waarop de journalist de werkelijkheid weergeeft. Zo is er bijvoorbeeld de achtergrond van de journalist, de houding van de krant waar hij of zij voor schrijft, de visie van de hoofdredacteur,... Bovendien mag men niet vergeten dat de lezers vaak ten onrechte als passieve wezens beschouwd werden. Ze kunnen echter nog steeds hun eigen mening vormen, zij het dan dat ze wegens de heersende en alomtegenwoordige ideologie maar een beperkte visie krijgen op de wereld.

Zoals de titel van deze paper reeds aangeeft, is het mijn intentie om aan te tonen dat ideologie ook in verband met de beeldvorming over Resist een belangrijke rol speelt. Hiervoor zal ik voornamelijk een pragmatische analyse hanteren. Dit is

“een methodologie die gebaseerd is op de *linguïstische pragmatiek*, de cognitieve, sociale, en culturele wetenschap van taal en communicatie. Ze gaat ervan uit dat denkbeelden of conceptualiseringsgewoontes worden weerspiegeld in taalgedrag, communicatie, retoriek.” (Blommaert & Verschueren, 1992: 25.)

Ideologie bevindt zich dus ook op het impliciete niveau en zodoende moet een methodologie die erop gericht is ideologie te onderzoeken zich ook op het impliciete niveau bevinden om zo de interpretatie van de onderzochte uitingen te kunnen kaderen en de zogenoemde ‘denkbeelden’ of ‘conceptualiseringgewoontes’ te achterhalen.

In verband met de begrippen ‘expliciet’ en ‘impliciet’ zijn er nog twee opmerkingen te maken. Ten eerste kan men nooit alles expliciet maken in een discours en moet men dus ten dele terugvallen op de achtergrondkennis van de lezer. Ten tweede is niet alles wat men impliciet zegt ook zo bedoeld. Daarom is het belangrijk dat de onderzoeker zich op een corpus baseert om te zien of er bepaalde elementen terugkeren in de verschillende teksten. Indien dit niet gebeurt, loopt de onderzoeker het risico om impliciete betekenissen te zien waar die er helemaal niet zijn. (Verschueren, 1991: 194f.) Hier zit men natuurlijk met het probleem van de ideologie die zich –gedeeltelijk– net op het impliciete niveau manifesteert. Het is dus een uiterst penibele opdracht om net die impliciete betekenissen te onderkennen die werkelijk ideologisch geïnspireerd zijn en de andere te negeren.

In hoofdstuk twee zal ik dieper ingaan op het begrip ideologie en zal ik trachten om een kader te schetsen waarin de beeldvorming in verband met Resist gezien kan worden. In hoofdstuk drie zal ik dan toelichten welke data ik gebruikt heb en welke methode ik gehanteerd heb om dit onderzoek uit te voeren. De werkelijke analyse vormt dan hoofdstuk vier, waar ik verschillende aspecten van de artikels zal onderzoeken en proberen te verbinden met het geschetste kader van hoofdstuk twee.

Deze analyse heb ik opgedeeld in twee grote gedeeltes: onderzoek van de persconferentie en het verkiezingscongres enerzijds en een algemenere analyse anderzijds. In het eerste onderdeel heb ik mij vooral toegespitst op het onderzoeken van de citaten die in de verschillende artikels werden weergegeven, het woordgebruik van de verschillende

journalisten, de krantenkoppen die gehanteerd werden om de aandacht te trekken en de informatieve waarde van het desbetreffende artikel. In de algemenere analyse heb ik getracht van verschillende aspecten die kunnen duiden op beeldvorming en de problematiek die er heerst rond de gehanteerde terminologie te illustreren aan de hand van het geheel aan artikels dat ik gevonden heb in de verschillende kranten.

Achteraan werden er nog appendices toegevoegd met transcripties en artikels die daarop betrekking hebben. Ik heb mij beperkt tot deze artikels omdat zij de basis vormen voor mijn onderzoek.

2 Ideologie in de media

2.1 Ideologie

Volgens Van Dale is ideologie ‘het geheel van ideeën dat ten grondslag ligt aan een wijsgerig stelsel, met betrekking tot hun maatschappelijke of politieke strekking’. Indien het gaat om een politieke ideologie, met name dan die van een politieke partij, dan is het makkelijk te onderzoeken aangezien deze reeds expliciet geformuleerd wordt in allerhande partijbladen, statuten, programma’s en dergelijke. Wanneer het echter gaat om een maatschappelijke ideologie, dan is dit al heel wat moeilijker om te onderzoeken aangezien hiervoor geen programma’s bestaan, dit wordt niet expliciet vermeld in bladen, maar het bevindt zich in de mentaliteit van een bepaalde groep mensen.

Ideologie kan op verschillende manieren worden doorgegeven, het zit vervat in verschillende aspecten van het dagelijkse leven. Het zit ingebed in schoolboeken, nieuwsmedia, dagelijkse gesprekken, romans, kinderboeken, stripverhalen, reclame, films,... kortom, alle soorten denkbare discours. Net omdat het in verschillende soorten discours voorkomt, kan het ook zeer diep doordringen in de verschillende lagen van de bevolking. Het gaat dan zelfs zover dat niemand er nog bij stilstaat waarom er op een bepaalde manier over iets wordt gedacht. Eenmaal dit gebeurd is, kan men spreken over hegemonie. Dit is een term die voor het eerst werd geïntroduceerd door Antonio Gramsci:

As soon as groups and their members accept a dominant ideology as a reflection of their own goals, desires or interests, or as a representation of a natural or otherwise legitimate social order, their ideologies may turn into beliefs that are taken for granted or simply common sense. Ideological dominance and hegemony is ‘perfect’ when dominated groups are unable to distinguish between their own interests and attitudes and those of dominant groups. In that case, they may not even be able to see conflicting ideologies (even when in their own best interests) as viable or acceptable alternatives.
(Van Dijk 1998 ,102)

Voor een bepaald deel van de bevolking is het soms noodzakelijk of wenselijk om een zeker ‘geheel van ideeën’ intact te houden of naar hun wensen om te zetten. Dit maakt dus duidelijk

dat ideologie voornamelijk te maken heeft met macht. Zowel het in stand houden van bestaande machtsstructuren als het invoeren van nieuwe systemen berust op het behouden of verkrijgen van hegemonie.

(...) the concept of ideology can be used to refer to the ways in which meaning serves, in particular circumstances, to establish and sustain relations of power which are systematically asymmetrical –what I shall call ‘relations of domination’. Ideology, broadly speaking, is *meaning in the service of power*. (Thompson 1990, 7)

Uit voorgaande zal reeds gebleken zijn dat ideologie nauw verbonden is met politiek. Chilton & Schäffner (1997: 212f.) stellen in hun onderzoek naar het verband tussen discours en politiek vier mogelijke strategieën van politiek discours voor. Deze zijn: *coercion; resistance, opposition and protest; dissimulation; legitimization and delegitimization*. Het zijn deze twee laatste strategieën die interessant zijn met betrekking tot het onderzoek naar ideologie. Onder *dissimulation* verstaan de auteurs dat de politieke macht ook meteen de macht op de informatiedoorstroming inhoudt. Een van de manieren waarop men deze macht kan uitoefenen is een soort van omgekeerde censuur, waarbij men economisch omspringt met de waarheid en zo het publiek verhindert om informatie in te winnen. Een andere manier, meer kwalitatieve dissimulatie, is gewoonweg liegen, maar dit kan zich ook in meer subtiele vormen manifesteren, zoals het vermijden van expliciteringen, het gebruiken van eufemismen,... In beide gevallen verzwijgt men bepaalde elementen die de betrokkenen in een slecht daglicht zouden kunnen stellen.

De tweede strategie die interessant is met betrekking tot dit onderzoek, is de legitimering en delegitimering. Onder deze termen wordt verstaan dat de politieke actoren hun meningen en ideeën via de media kunnen ventileren en op die manier hun macht legitimeren en de tegenstrevers compromitteren, wat kan resulteren in een ‘wij’ versus ‘zij’ retoriek, waarbij aan de wij-groep vooral positieve kwaliteiten worden toegekend en de zij-groep vooral negatief afgeschilderd wordt. In dit geval is ‘wij’ de zogehete tolerante meerderheid die de macht in handen heeft en is ‘zij’ de allochtone minderheden die deze macht ondergaat.

2.1.1 *Nationalisme*

Nationalisme is een bepaalde maatschappelijke ideologie. De definitie van Gellner (1983: 1) is hier de meest gangbare: “Nationalisme is primair een politiek principe dat stelt dat de politieke en de nationale entiteit congruent zouden moeten zijn.” De Wachter (1994: 71) interpreteert deze politieke entiteit als een orde die ervoor moet zorgen dat de rechten van de burgers gewaarborgd worden en dat hun welvaart bevorderd wordt. De nationale entiteit is dan de collectieve identiteit, gebaseerd op de cohesie die de leden ervan in het dagdagelijkse leven ervaren. Maar Dierickx (1994: 151f.) stelt hier terecht een aantal vragen bij. Een daarvan is of het streven naar meer autonomie binnen een federale staat ook niet als nationalisme bestempeld kan worden? Verder stelt hij ook nog de vraag wat de exacte betekenis is van de term ‘natie’ die Gellner in zijn definitie hanteerde. Dit is de definitie die Dierickx zelf voorstelde:

“[Nationalisme] is een politieke, aansporende bedrijvigheid. Alle subjecten van deze bedrijvigheid, de actieve en passieve actoren (zij die aansporingen geven en zij die ze ondergaan), zijn herkenbaar door uiterlijke kenmerken (huidskleur, taal, godsdienst, enz.) en/of minstens geografisch lokaliseerbaar. De objecten ervan (waarden, na te streven doelstellingen) hebben door hun aard of hun voorstellingswijze slechts waarde voor de betrokken subjecten en niet voor de andere aardbewoners.” (Dierickx, 1964: 63)

Waar ik het in deze definitie moeilijk mee heb is de ‘enz.’. Wat behoort er volgens de auteur dan nog bij deze opsomming? Naar mijn mening zou daar ook ‘overtuiging’ moeten bijstaan, of ‘politieke kleur’. Zeker wanneer men het nationalisme ook interpreteert als een vraag naar meer autonomie zouden deze termen daar ook toe moeten behoren aangezien in de casus die ik hier zal onderzoeken deze vraag ook de kop opsteekt, namelijk wanneer Resist meer autonomie vraagt voor de migrantengemeenschappen. Deze gemeenschappen zijn weliswaar meestal herkenbaar aan godsdienst, taal of uiterlijk, maar er zijn ook heel wat sympathisanten die dit initiatief volledig steunen maar die niet zo herkenbaar zijn. Daarom kan men naar mijn mening niet zeggen dat ‘alle subjecten’ herkenbaar zijn door uiterlijke kenmerken.

2.1.2 *Homogeneïsme*

Er zijn verschillende ideologieën die men kan onderscheiden, maar de ideologie die het meest aansluit bij de berichtgeving over minderheden is de ideologie die door Blommaert en Verschueren (1992, 1998) gedefinieerd werd als ‘homogeneïsme’:

“(…) het homogeneïsme, volgens dewelke de ideale maatschappij zo gelijkvormig mogelijk moet zijn. In het homogeneïsme wordt ervan uitgegaan dat de homogene maatschappij niet enkel de gewenste maatschappijvorm is, maar zelfs de norm, de meest normale verschijningsvorm van een menselijke samenleving. De aanwezigheid van grote groepen vreemdelingen wordt daardoor geconceptualiseerd als abnormaal en problematisch.” (Blommaert & Verschueren, 1992: 125)

Aan de hand van deze definitie kan men besluiten dat er een dichotomie bestaat tussen ‘wij’ en ‘zij’. Bourdieu (1991: 221) wijst erop dat het vormen van classificaties op basis van regio of etniciteit (wat volgens hem slechts een eufemisme is voor het onderscheid op basis van ‘ras’) erop gericht is om groepen te construeren en te ontbinden.

“What is at stake here is the power of imposing a vision of the social world through principles of di-vision which, when they are imposed on a whole group, establish meaning and a consensus about meaning, and in particular about the identity and unity of the group, which creates the reality of the unity and the identity of the group.” (Bourdieu, 1991: 221)

Het creëren van deze groepen gebeurt volgens het manicheïstische principe dat alles in binaire opposities plaatst. (Hartley & Montgomery, 1985: 233) Zo ontstaat het onderscheid tussen ‘wij’ en ‘zij’, zoals we dat in het hedendaagse nationalistisch-hegemonistische discours terugvinden. ‘Wij’ is dan de dominante meerderheid die alle positieve eigenschappen toegewezen krijgt en ‘zij’ is dan het geheel aan onderdrukte minderheden die alle negatieve eigenschappen toebedeeld krijgt. De minderheden worden beschouwd als abnormaal, primitief,... en beslist niet passend in onze moderne maatschappij. Hieruit volgt de integratie-assimilatiegedachte: men moet zich zodanig veranderen dat men past in deze maatschappij zodat elk verschil weggewerkt wordt en de hele samenleving homogeen wordt. Dit wijst erop dat de abnormaliteit die men a priori toekent aan deze bevolkingsgroepen hen het fundamentele recht ontkent om hun eigen identiteit ten volle te kunnen beleven omdat men de diversiteit van de hedendaagse samenlevingen niet kan aanvaarden.

Door deze manicheïstische tweedeling komt men tot het formuleren van stereotypen. Stroinska & Popovic (1999: 546ff.) zeggen hierover dat stereotypering meestal gebaseerd is op het selecteren van slechts enkele karikaturale aspecten die dan veelal overdreven worden om zo een complex sociaal fenomeen voor te stellen. In hetzelfde artikel vermelden de auteurs ook nog dat een politiek systeem soms een vijand zoekt om alle schuld op af te schuiven: “Where one party has monopoly on information and where opposition is suppressed by terror or fear of terror, creating an enemy is one of the possible strategies for shifting public interest towards targets other than the ruling party’s incompetence.” (Stroinska & Popovic, 1999: 550) Deze vijand kan volgens hen onder andere een ‘etnische vijand’ zijn, een groep mensen met een andere origine dan de overgrote meerderheid van een maatschappij. Deze vijand zou sterke, internationale banden hebben met alle mogelijke organisaties die als vijandig, crimineel of gevaarlijk beschouwd worden. Deze interne vijand moet met alle mogelijke middelen bestreden worden en uiteindelijk verslagen worden vooraleer deze de kans zou krijgen om terug te slaan. Maar ze merken ook op dat deze vijand meestal monddood gemaakt wordt zodat ze zelfs niet kunnen reageren.

Er zijn volgens Bauman (1997: 47) twee mogelijke manieren waarop een maatschappij met haar innerlijke vijanden kan omgaan. Om deze twee strategieën te beschrijven gaat hij te rade bij Lévi-Strauss. De eerste strategie is antropofagisch, wat betekent dat men de ander verslindt zodat deze uiteindelijk zo verweven is met deze maatschappij dat de ander niet meer als ander wordt beschouwd, maar als een van ‘ons’. Deze strategie wordt heden ten dage vertolkt in de assimilatiegedachte die hierboven reeds toegelicht werd. De tweede strategie is antropeïemisch. Dit wil zeggen dat de ander uitgespuwd wordt. Hij wordt als het ware uit de maatschappij gezet. Deze strategie kan zeer extreme vormen aannemen. Het kan zich beperken tot het uitsluiten van de ander uit het maatschappelijke leven tot het organiseren van getto’s, zelfs tot het fysiek uitroeien van deze bevolkingsgroep. Het meest treffende historische voorbeeld dat in verband hiermee aangehaald kan worden is mijns inziens de behandeling van de joden tijdens de tweede wereldoorlog.

In de hedendaagse Belgische maatschappij vinden we deze twee strategieën terug als we kijken naar het politieke spectrum. De tweede strategie zit overduidelijk vervat in de plannen van extreem rechts, die de minderheden in ons land liever kwijt dan rijk zijn en hen liefst terug naar hun land van herkomst zouden sturen –zelfs al zijn ze hier geboren en getogen. De eerste strategie is wat we de laatste paar jaren steeds terugvinden op de politieke agenda van de zogehete democratische partijen, gaande van het centrum van het politieke

spectrum tot extreem links: assimilatie, integratie, inpassing,... Dit zijn allemaal termen die erop wijzen dat de minderheden welkom zijn om te blijven maar dat ze dan wel een deel van hun identiteit moeten opgeven zodat ze opgaan in het geheel van de homogene maatschappij. De antropofagische strategie mag dan al wel iets milder lijken dan de antropeïemische, ze is minstens even ondemocratisch omdat het de fundamentele menselijke gelijkwaardigheid ontzegt aan een deel van de bevolking.

2.2 Objectiviteit van de media

Volgens Verschueren (1985: 1) moet elk onderzoek dat zich bezighoudt met de pers ingaan op het begrip ‘objectiviteit’. Van Dale definieert deze term als volgt: “zich bepalend tot de feiten, niet beïnvloed door eigen gevoel of door vooroordelen”. Dit streven naar objectiviteit vinden we ook terug in de Code van journalistieke beginselen:

“Respect voor verscheidenheid van opinie
De pers erkent en respecteert de verscheidenheid van opinie, zij verdedigt de vrijheid van publicatie van verschillende standpunten. Zij kant zich tegen elke vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras, nationaliteit, taal, godsdienst, ideologie, volk, cultuur, klasse of overtuiging in de mate dat de alzo beleden overtuigingen niet in conflict komen met het respect voor de fundamentele rechten van de menselijke persoon.”¹

De meeste journalisten houden zich ongetwijfeld aan deze code. Het is echter reeds lang geweten dat de journalist het nieuws *maakt* (Jacobs, 1999: 254). Nieuws is dus niet enkel een objectieve realiteit die wacht om weergegeven te worden aan een breder publiek, maar het is een constructie van de journalist. Het is de ideologie zoals we die hiervoor gezien hebben die ook de journalisten beïnvloedt en waardoor zij niet altijd even neutraal zijn in hun berichtgeving.

¹ Artikel 4 uit de Code van journalistieke beginselen. Aangenomen door de Algemene Vereniging van Beroepsjournalisten in België (AVBB), de Belgische Vereniging van Dagbladuitgevers (BVDU) en de Nationale Federatie van Informatieweekbladen (NFIW) in 1982.
<http://www.fondspascaldecroos.org/organisaties/journalisten/code.html>

“De media geven informatie over gebeurtenissen in de samenleving, bevatten visies en meningen, en zijn een belangrijk kanaal voor beleidsmakers. Door hun functie bepalen ze in belangrijke mate hoe wij de werkelijkheid zien en kennen. En hoezeer journalisten ook proberen objectiviteit na te streven, de gepresenteerde werkelijkheid is altijd gekleurd. Als een journalist aandacht geeft aan het een, dan krijgt het publiek het ander slechts te zien als contrast of door andere bronnen te zoeken. De onderwerpen die een journalist kiest en het perspectief dat hij biedt, zijn afhankelijk van zijn referentiekader. Wanneer de samenstelling van redacties eenzijdig is, dan is de kans groot dat de werkelijkheid alleen gezien wordt vanuit de optiek van die dominant aanwezige groep. De ideeën van andere groepen, hun ervaringen en de gebeurtenissen die zijn belangrijk vinden, zijn dan minder of helemaal niet terug te vinden in de media. Dergelijke berichtgeving dringt het publiek een bepaalde, dominante, werkelijkheid op. Het drukt alternatieve visies en ervaringen in de marge.” (Sterk, 2000, 95)

De ‘dominante werkelijkheid’ waar Sterk in bovenstaand citaat op doelt is de ideologie die heerst in een bepaalde maatschappij, in dit geval Vlaanderen.

“Because there are many different and conflicting ways in which meaning about the world can be constructed, it matters profoundly what and who gets represented, *what* and *who* regularly and routinely gets left out; and *how* things, people, events, relationships are represented. What we know of society depends on how things are represented to us and that knowledge in turn informs what we do and what policies we are prepared to accept.” (Hall, 1986: 9)

Machthebbers moeten deze retoriek op een bepaalde manier tot bij het volk krijgen en de media is daar een ideaal middel toe omdat ze als ‘objectieve’ instantie een groot publiek kan benaderen. De meeste mensen vertrouwen erop dat de nieuwsberichten hun de waarheid voorschotelen in verband met wat er in de wereld gebeurt. Aangezien de media ook tot deze dominerende ‘elite’ (Van Dijk et al., 1997: 165) behoren en dus ook onderworpen zijn aan de dominante ideologie is de waarheid die ze verkondigen ook de ‘ideologische waarheid’. Van Dijk et al. (1997: 165) wijzen er ook op dat er soms wel een andere, werkelijk anti-racistische stem naar boven komt, maar die wordt dan behandeld als zijnde ‘radicaal’ in vergelijking met

de ‘tolerant racistische’ stem die men elke dag toegediend krijgt. Na de analyse die gepresenteerd zal worden in hoofdstuk vier is gebleken dat ook zo is met betrekking tot het discours rond Resist.

2.2.1 *Tabloidisering*

“An overall decrease in journalistic standards; a decrease in hard news such as politics and economics and an increase in soft news such as sleaze, scandal, sensation and entertainment; a general change (or broadening) of the media’s definition of what they think the voters need to know to evaluate a person’s fitness for public office” (Esser, 1999: 293 (geciteerd in Hauttekeete, 2002: 57))

Deze dramatisering, zoals Witte (2002: 41ff.) de tabloidisering noemt, heeft verschillende gevolgen. Zo kunnen de politieke boodschappen een groter publiek bereiken omdat deze in een theatrale context geplaatst wordt. Het heeft ook tot gevolg dat men een grotere prioriteit verleent aan gebeurtenissen die reeds een dramatisch karakter hebben, zoals conflicten en “artificiële vijandschappen tussen personen en partijen en een agressief politiek optreden” (Witte, 2002: 41) die daardoor gecreëerd of gestimuleerd worden. Dit competitie-element kan er dan weer voor zorgen dat de grondigheid van de verslaggeving eronder lijdt. Een derde gevolg is dat men bij voorkeur de nadruk legt op gewelddadige aspecten van de gebeurtenissen. Een vierde gevolg dat vermeld wordt door Witte is het feit dat de politieke berichtgeving ook meer en meer wordt weergegeven volgens de regels van de ontspanningsproductie: geen droge serieuze informatie meer, maar een onderhoudende tekst die qua toon, opmaak, indeling meer gericht lijkt op het verschaffen van amusement dan op het verstrekken van informatie.

2.3 Individualiteit

Dit is een aspect in de betekenisgeving waarvan men het belang niet mag onderschatten. Zoals hierboven reeds vermeld, is er volgens Sterk (2000a: 11f) niet slechts één werkelijkheid. Dé werkelijkheid bestaat niet volgens hem aangezien de feiten steeds gefilterd worden door

allerlei ideeën, ervaringen en visies die individueel bepaald zijn. Het is zeer verleidelijk om ervan uit te gaan dat de media een objectieve werkelijkheid weergeven. Door het ene bericht wel en het andere niet over te brengen op het publiek, door de keuzes die ze maken -ook op linguïstisch gebied- kunnen ze steeds verweten worden van niet neutraal te zijn en aan beeldvorming te doen. Beeldvorming gaat volgens Sterk steeds tegelijk over “bestaande, al gevormde beelden, en over de vorming van nieuwe beelden. Beeldvorming maakt gebruik van het onderscheid tussen groepen mensen en bestendigt daarmee tegelijkertijd het verschil.” (Sterk 2000a: 12) Op die manier kunnen de media een belangrijke rol spelen in het beeld dat men zich vormt over mensen die in een aspect van hun persoonlijkheid verschillen van de ontvanger van de boodschap. Dit geldt dan niet enkel voor allochtonen, maar ook voor andere groepen in de maatschappij die gestigmatiseerd worden zoals kansarmen, holebi’s, vrouwen, jongeren, ouderen,...

Hoe men deze beelden vormt, is volgens van Dijk (1988: 21ff.) een ingewikkeld proces. Samengevat komt het erop neer dat er verschillende types van sociale kennis zijn, onder andere taal, scripts (bijvoorbeeld etiquette, een college bijwonen, naar de winkel gaan, een doktersafspraak,...), houdingen die de algemene representaties vormen die men gebruikt om de nieuwe, concrete informatie die men verkrijgt door nieuwe gebeurtenissen, discours, situaties,... te verwerken. Deze nieuwe ervaringen worden dan geabstraheerd tot een model dat we dan kunnen gebruiken om ons referentiekader aan te passen waaraan we onze ervaringen meten. Dit referentiekader is dus onder andere gebaseerd op onze persoonlijke ervaringen, maar van Dijk merkt hier op dat mensen zich het beste die dingen herinneren die het meest aansluiten bij wat er vooraf geweten was en dus het beste past in het referentiekader. Ze herinneren zich echter ook de gebeurtenissen die het meest verschillen van wat er reeds in het referentiekader bestond.

2.3.1 Identiteit

Identiteit kan volgens Elwert (1997: 258) drie verschillende betekenissen hebben die soms worden samengebracht. Ten eerste is er het behoren tot een grotere groep, men kan evenwel tot verschillende groepen tegelijkertijd behoren, naargelang het kenmerk dat prioritair wordt geacht. Ten tweede is er de persoonlijke identiteit, wat individueel bepaald is en ten derde onderscheidt hij ‘prestige’: hoe men de eigen groep ten opzichte van andere groepen plaatst.

Mensen vormen hun identiteit, hun persoonlijke visie op de wereld dus enerzijds aan de hand van een referentiekader dat gebaseerd is op ervaringen, maar anderzijds wordt dit gevormd aan de hand van meningen van mensen en instanties die men vertrouwt. Hiertoe kan men de onmiddellijke omgeving van de persoon in kwestie rekenen, maar ook de media wordt door de meeste mensen beschouwd als een vertrouwenswaardige instantie. De media kunnen dus bijdragen tot onze beeldvorming over de wereld en dus zo ook tot de vorming van onze eigen persoonlijkheid. Dit kan een zeer verrijkende ervaring zijn omdat de media het mogelijk maakt om kennis te vergaren met betrekking tot domeinen waar we anders nooit mee in contact zouden komen en waardoor we dan onze eigen levens kritischer gaan bekijken.

Dit kan echter ook negatieve effecten hebben, zoals Thompson (1995: 213ff.) duidelijk maakt. Hij onderscheidt vier mogelijke negatieve effecten van de media. Ten eerste wijst hij erop dat ideologie er nog steeds op gericht is om de bestaande machtsstructuren te bestendigen en dat de media de mogelijkheid hebben om ideologische boodschappen te laten insijpelen in het dagelijkse leven van de modale mensen. Hij maakt hierbij wel de opmerking dat deze berichten de mogelijkheid hebben om ideologisch te zijn. Of ze dit werkelijk zijn, hangt af van hoe de mensen deze boodschappen interpreteren aan de hand van hun persoonlijk interpretatiekader en hoe ze deze boodschappen incorporeren in hun eigen levens. Hij vermeldt hij hier wel bij dat wanneer het gaat om het vormen van een mening met betrekking tot sekse, etniciteit en dergelijke meer, dat de boodschappen die de media de wereld instuurt toch een diepe ideologische invloed hebben. Deze invloed uit zich dan niet zozeer in de expliciete meningen en opvattingen, maar het zit wel vervat in de houding die mensen zich aanmeten in hun dagelijkse leven.

Ten tweede vestigt Thompson de aandacht op het feit dat in de moderne samenlevingen er twee tegengestelde fenomenen aan de gang zijn. Enerzijds is iedereen in deze maatschappijen meer op zichzelf aangewezen om een leven uit te bouwen, om zich een identiteit te vormen. Anderzijds zijn deze individuen ook verplicht om terug te vallen op de officiële instanties om hen de middelen te geven om dit individuele leven uit te bouwen, zoals onderwijs en dergelijke meer. Dit noemt hij de paradox van reflexiviteit en afhankelijkheid. Ook in media kan men dan deze paradox opmerken: de media kunnen ertoe bijdragen dat de persoonlijkheden van de mensen verder ontwikkeld worden, maar tegelijkertijd betekent dit dat de mensen ook meer afhankelijk worden van deze media die buiten het controlegebied van het individu liggen.

Ten derde zou het alsmear groter wordend aanbod van mediaboodschappen niet enkel een positief, verrijkend effect kunnen hebben, maar zou het ook desoriënterend kunnen werken omdat men overspoeld wordt door informatie. Uit al deze informatie selecteert men dan onbewust die aspecten die dan later geassimileerd worden aan het eigen denken. Deze selectie gebeurt vooral op basis van dagelijkse conversaties met naasten, van eigen ervaringen en van meningen van mensen die men als ‘experts’ beschouwt. Ook media (als ‘expert’) worden hier regelmatig geraadpleegd: de media bieden een soort van adviesorgaan waarop mensen zich baseren om te weten hoe ze zich in een bepaalde situatie moeten gedragen. Dit is dan ook een paradoxaal gegeven aangezien de media zowel verantwoordelijk zijn voor de complexiteit van de mediaboodschappen, maar dat ze ook de mogelijkheid bieden om de mensen wegwijs te maken in deze complexiteit.

Ten laatste vestigt Thompson onze aandacht op het feit dat sommige mensen zo opgaan in de mediaboodschappen dat ze zich daarmee identificeren en elke zin voor kritiek verliezen.

Ondanks deze gegevens blijft het zeer moeilijk om te voorspellen welk effect een mediaboodschap zal hebben op het doen en laten van een zeker individu aangezien iedereen een andere persoonlijkheid heeft, andere ervaringen en andere opvattingen waarmee men de berichten in de media vergelijkt om zo een eigen mening te vormen. (Leurdijk, 2000: 39) Toch zal ik proberen van een methodologie voor te stellen om te achterhalen welke ideologieën er heersen en hoe deze een invloed hebben op de beeldvorming over Resist in de kranten.

3 Methodologie

3.1 Dataverzameling

In februari 2003 werd er een nieuwe politieke partij opgericht, bestaande uit twee groeperingen, de Partij van de Arbeid en de Arabisch Europese Liga, en verschillende onafhankelijken, die hun gemeenschappelijke ideeën samenvatten in een tien-punten-programma en onder de naam Resist naar de verkiezingen trokken op 18 mei 2003. De lijst Resist ontbond zich echter reeds in juli 2003, toen de AEL besloot om een eigen, onafhankelijke politieke partij op te richten.

Om de beeldvorming in de pers te bespreken, heb ik gebruik gemaakt van artikels die in de periode vanaf februari 2003 tot en met juli 2003 rond dit onderwerp verschenen zijn in verschillende Vlaamse kranten. Ik heb me hier enkel gebaseerd op de ‘mainstream’ publicaties. Hiermee bedoel ik artikels die verschenen zijn in de verschillende algemeen bekende Vlaamse kranten. Artikels die verschenen zijn in partijbladen werden buiten beschouwing gelaten aangezien ze expliciet een bepaalde ideologie willen verdedigen. Maar ook andere publicaties, zoals die verschijnen op verschillende websites of in lokale kranten, werden niet opgenomen in de data die hier worden besproken aangezien deze publicaties niet als algemeen toegankelijk worden beschouwd.

De kranten die hiervoor gebruikt werden, zijn De Financieel Economische Tijd (FET), De Morgen (DM), De Standaard (DS), De Gazet van Antwerpen (GvA), Het Belang van Limburg (BvL), Het Nieuwsblad (HN) / Het volk (HV), Het Laatste Nieuws (LN) / De Nieuwe Gazet (NG). Van twee gebeurtenissen, namelijk de persconferentie op 20 februari en het verkiezingscongres op 12 april, heb ik alle kranten verzameld. Verder heb ik Mediargus geraadpleegd en de zoektocht naar Resist leverde hier in totaal 473 resultaten op, verspreid over de verschillende Vlaamse kranten. Na een grondige selectie blijven er nog 254 potentieel interessante artikels over waar Resist niet louter als deel van een opsomming voorkomt en waar het werkelijk om de partij zelf gaat. Gazet van Antwerpen: 39, De Standaard: 41, De Morgen: 31, Het Laatste Nieuws: 40, De Financieel Economische Tijd: 15, Het Belang van Limburg: 11, Het Nieuwsblad: 50, Het Volk: 27².

² De meeste artikels die in Het Volk voorkomen, zijn ook verschenen in Het Nieuwsblad, maar aangezien dit niet systematisch zo gebeurt, heb ik deze krant als aparte categorie opgenomen.

Voor de analyse van de beeldvorming over Resist zal ik me vooreerst beperken tot een discours, meer bepaald een linguïstisch discours. Foto's en dergelijke heb ik bijgevolg niet tot mijn data gerekend aangezien ik mij enkel wou toespitsen op de talige uitingen. Ten tweede beperk ik mij tot het bespreken van de berichtgeving over de persconferentie en het verkiezingscongres aangezien ik bij deze twee situaties ook beschik over primaire informatie, met name een geschreven neerslag³ van wat er tijdens deze aangelegenheden gezegd werd. De conclusies die ik hieruit zal trekken, kan ik dan vervolgens verifiëren of falsifiëren aan de hand van de andere artikels.

3.2 Data-analyse

Zoals hierboven reeds vermeld, zal ik mijn analyse beperken tot het bespreken van het taalgebruik. Volgens Thompson (1984) bestaat er een nauw verband tussen de analyse van ideologieën en de studie van taal:

The analysis of ideology *is*, in a fundamental respect, the study of language in the social world, since it is primarily within language that meaning is mobilized in the interests of particular individuals and groups. (Thompson 1984, 73. Cursivering in origineel)

De methode die hier zal gehanteerd worden, is de linguïstisch pragmatische methode zoals die werd voorgesteld door Verschueren (1991, 1999a, 1999b). Het uitgangspunt van dit model is dat taalgebruik steeds bestaat uit het maken van linguïstische keuzes, zowel bij het uiten als bij het interpreteren van taal. Het zijn deze keuzes -die gemaakt worden op alle structurele niveaus, in verschillende situaties, bewust of onbewust- die bijdragen tot de betekenisgeving die in communicatie ontstaat. In verband met deze keuzemogelijkheden is het belangrijk om drie sleutelbegrippen aan te halen: variabiliteit, negotieerbaarheid en aanpasbaarheid. De variabiliteit duidt op het feit dat taal verschillende mogelijkheden biedt waaruit men kan kiezen. Deze mogelijkheden zijn ook immer onderworpen aan verandering. De negotieerbaarheid houdt in dat deze keuzes niet op mechanische wijze of volgens strikte

³ Deze transcripties hebben enkel tot doel om weer te geven wat er gezegd werd. Er werd dus geen rekening gehouden met uitspraak, intonatie, nadruk en dergelijke meer. Enkel hernemingen en verbeteringen werden aangeduid met /, onverstaanbare segmenten werden met () weergegeven en niet-talige uitingen werden tussen vierkante haken [] gezet.

regels gemaakt worden maar op basis van flexibele principes en strategieën. De aanpasbaarheid tenslotte heeft betrekking op de eigenschap van taal die mensen in staat stelt om negotieerbare keuzes te maken uit een gamma van mogelijkheden zodat de communicatie naar wens kan verlopen.

Het is deze negotieerbaarheid die voor het huidige onderzoek het belangrijkste element vormt aangezien er uit deze eigenschap vier verschillende invalshoeken voortkomen van waaruit het pragmatisch model de data kan benaderen. Ten eerste moeten de contextuele correlaten geïdentificeerd worden. Deze kunnen alle aspecten van de communicatieve context bevatten waaraan de linguïstische keuzes aangepast kunnen worden. Dit heeft zowel betrekking op de linguïstische als op de extralinguïstische context. Ten tweede moet men rekening houden met de structurele objecten van aanpasbaarheid. Dit zijn de verschillende niveaus waarop men de data kan onderzoeken, gaande van het niveau van het foneem tot het niveau van het discours. Deze eerste twee aspecten vormen samen de locus van de aanpasbaarheid, aangezien zij de linguïstische en extralinguïstische factoren van de communicatie combineren. Ten derde is er de dynamiek van de aanpasbaarheid zoals dit voorkomt in de onderzochte data. Hiermee wordt bedoeld op de echte betekenisgeving zoals die ontstaat door de ontwikkeling van aanpassingsprocessen doorheen de tijd. Tenslotte is er ook nog de *salience* van de aanpassingsprocessen wat betrekking heeft op het feit dat sommige keuzes, zowel bij het uiten als bij het interpreteren van taal, opzettelijk en andere volledig onbewust worden gemaakt. In verband hiermee is het onderscheid tussen expliciete en impliciete betekenis van groot belang. *Salience* is dan eigenlijk een onderdeel van het metapragmatisch bewustzijn dat ook een rol speelt in het taalgebruik. (Verschuieren 1999a, 1999b)

Zoals reeds gezegd moeten volgens deze methode niet enkel de expliciete uitingen onderzocht worden, maar ook wat deze uitingen impliceren. Hiervoor is het volgens Blommaert en Verschueren (1992: 25f.) belangrijk om drie punten van analyse te benadrukken. Ten eerste is het noodzakelijk om op zoek te gaan naar de impliciete informatie die “duidt op een vooronderstelde algemene kennis die even essentieel deel uitmaakt van de boodschap als de expliciete uitspraken en mededelingen”. Dit vindt men vooral terug in presupposities en implicaties. Ten tweede benadrukken ze dat de manier waarop informatie wordt samengebracht in een artikel ook belangrijk is om aan onderzoek te onderwerpen. Ten derde vermelden ze dat verwoordingstrategieën, in dit geval de grammaticale en lexicale keuzen van de journalist, ook beïnvloed kan worden door context en onderwerp.

Gebaseerd op dit model en aan de hand van de methodes die Meeuwis (1993) en Van Dijk (1983) hanteerden voor de kritische analyse van krantenartikels, hou ik rekening met volgende onderzoeksvragen:

1. *Wat is de globale context waarin het artikel gesitueerd kan worden?*
2. *Welke achtergrondkennis wordt er door de journalist verwacht bij zijn publiek?*
Dit kan onderzocht worden door op zoek te gaan naar de existentiële presupposities die in de tekst vervat zitten. Met existentiële presupposities worden die presupposities bedoeld die betrekking hebben op het bestaan van bepaalde personen, plaatsen en entiteiten. Hier zou ik dit begrip verder willen uitbreiden naar de veronderstelde kennis met betrekking op de historische en politieke achtergrond waarin het artikel zich situeert.
3. *Welke informatie wordt er impliciet weergegeven?* Hierbij zijn er verschillende punten die aandacht verdienen.
 - Welke implicaties en presupposities komen er voor in het artikel? Deze zouden, zoals hierboven reeds vermeld, erop kunnen wijzen wat de auteur reeds voor waar aanneemt en wat hij of zij zou bedoelen door een gegeven indirect te vermelden.
 - Welke verbanden worden er gelegd tussen de verschillende zinnen? Men kan dit nagaan door te letten op voegwoorden die een causale relatie kunnen aanduiden die misschien niet op feiten berust. Dit kan ook door na te gaan of er verbanden gesuggereerd worden tussen de verschillende zinnen, zonder gebruik te maken van voegwoorden. Zo kan B een verklaring, een uitweiding, een correctie zijn van A.
 - Vanuit welk perspectief wordt er geschreven? Welke belangen worden er gediend door het artikel in kwestie?
 - Welke actoren treden er op in het artikel? Wordt er veel aandacht gegeven aan deze actoren of worden ze slechts zijdelings benaderd? Welke handelingen worden er aan welke actoren toegekend? Worden er passieve zinsconstructies gebruikt om de verantwoordelijken voor bepaalde handelingen te verdoezelen?
 - Wie komt er aan het woord? Worden de uitspraken letterlijk, tussen aanhalingstekens weergegeven, of worden ze samengevat? Bestaat er een

inhoudelijk verschil tussen de uitspraken die letterlijk worden weergegeven en die uitspraken die worden samengevat?

- Welke aspecten van de gebeurtenissen komen niet of nauwelijks aan bod? Zijn er elementen die verzwegen worden?
- Hoe worden de gebeurtenissen gepresenteerd? Wordt er vooral aandacht besteed aan de negatieve of aan de positieve kanten? Hoe wordt dit gereflecteerd in de woordkeuze van de auteur?
- Welke stijl wordt er gehanteerd? Is het artikel geschreven in een formele of informele stijl? Worden er stijlfiguren gebruikt zoals metaforen, ironie? Wordt er veel gebruik gemaakt van nominalisaties?
- Is er blijk van metapragmatisch bewustzijn? Dit kan onder andere tot uiting komen door het gebruik van verba dicendi en citaten.

4. *Welke boodschap is er vermoedelijk overgekomen op de lezers?* Hiervoor is het nodig om de expliciete boodschap zowel als de impliciete betekenis te onderzoeken en de resultaten te vergelijken. Pas dan kan men een antwoord verkrijgen op de vraag ‘Welke boodschap is er overgekomen op de lezer?’.⁴

Aan de hand van deze onderzoeksvragen kan men nagaan of er een homogeen beeld over Resist heerst en in hoeverre dit gevormde beeld gekleurd is door verschillende ideologische factoren.

⁴ In verband met dit laatste puntje moet men rekening houden met de individualiteit van de ontvanger die een belangrijke rol speelt in de manier waarop een boodschap geïnterpreteerd wordt. Dit wil echter niet zeggen dat iedereen immuun is voor de dominante ideologie.

4 Analyse: persconferentie en verkiezingscongres⁵

De algemene context is voor alle kranten natuurlijk hetzelfde aangezien ze allen in dezelfde periode ontstaan zijn. In de aanloop tot de verkiezingen die plaatsvonden op 18 mei werden alle partijen in de verschillende kranten besproken en Resist heeft daar ook redelijk veel aandacht bij gekregen in vergelijking met de andere kleinere partijen. Dit kan waarschijnlijk mede verklaard worden als een vervolg op de mediahype die reeds bestond rond Dyab Abou Jahjah. Daar hij als voorzitter van de AEL een van de oprichters van Resist was, kreeg hij ook in deze hoedanigheid veel mediabelangstelling.

Aangezien ik enkel over de originele citaten van de persconferentie en het verkiezingscongres beschik, kan ik ook enkel deze citaten vergelijken met hoe ze werden weergegeven in de verschillende artikels. Ook kan ik enkel oordelen over de uitingen die gedaan werden tijdens de officiële gedeelten van de twee situaties. Van individuele interviews heb ik geen materiaal.

Ik heb de citaten betrokken in mijn onderzoek aangezien de keuze van de citaten en de manier waarop ermee wordt omgegaan redelijk belangrijk is. De journalist bepaalt immers welke stukjes uit de twee evenementen hij aan de lezer laat zien en welke hij weglaat. Door deze citaten te *highlighten*, een term ontleend aan Goodwin & Goodwin (1997), kan de journalist de visie van zijn lezers sturen. Het zijn echter niet enkel de citaten op zich die dit effect kunnen hebben, maar ook hoe ze ingebed zijn in de rest van het artikel, welke woordkeuze ermee gepaard gaat, welke verbanden er worden gelegd, of ze gebruikt worden in de krantenkop of enkel in het artikel zelf,... Zo kan de journalist zich een zekere professionaliteit aanmeten, een zekere expertise, waarop de lezer vertrouwt om zijn of haar mening te vormen.

Dit *highlighten* bestaat uit het entextualiseren van de citaten. Dit wil zeggen dat de citaten uit de oorspronkelijke context gelicht worden om vervolgens gebruikt te worden in de nieuwe context van het artikel. Soms wordt deze informatie reeds gefilterd voor deze de journalist bereikt, namelijk wanneer de journalist zich niet op de primaire bron baseert, maar bijvoorbeeld op de informatie die verspreid wordt door een nieuwsagentschap zoals Belga. De

⁵ De persconferentie werd in alle kranten behalve Het Volk verslagen. Het verkiezingscongres werd in alle kranten behalve de Financieel Economische Tijd verslagen.

lezers houden hier echter niet altijd rekening mee en vormen hun beeld enkel op de informatie die hen meegedeeld wordt door de journalist.

4.1 Citaten

4.1.1 *Persconferentie*

De Gazet van Antwerpen maakt opvallend weinig gebruik van citaten en geeft een meer literair verslag van de persconferentie met allerlei onbelangrijke details, zoals hoeveel tijd Dyab Abou Jahjah in beslag neemt om de afstand van de deur tot de tafel af te leggen. Het enige citaat dat er in het artikel voorkomt is eigenlijk meer een samenvatting van wat Dyab Abou Jahjah heeft gezegd op de persconferentie. “‘We gaan voor één zetel, misschien twee’, meent een ambitieuze Jahjah.’ is het enige citaat dat we in De Standaard terugvinden. Dit is een zo goed als letterlijke weergave van wat er in de persconferentie gezegd werd (‘we gaan voor een, misschien meer’ (Appendix 9)). Het werkwoord menen is echter niet goed gekozen in deze context aangezien het een synoniem is van denken, terwijl Dyab Abou Jahjah er volgens mij wel van overtuigd was dat hij voor minstens een zetel ging.

De Morgen brengt een mengeling van directe en indirecte rede, waarbij de citaten van Dyab Abou Jahjah (en ook enkel van Dyab Abou Jahjah) aangepast worden aan de zin waar ze moeten inpassen, maar waar geen drastische veranderingen in te merken zijn. Dat een journalist de citaten aanpast zodat ze beter in zijn artikel passen, is meer dan aanvaardbaar, zolang hij erin slaagt om de correcte betekenis over te dragen op zijn publiek en alles zo neutraal mogelijk probeert weer te geven. In het Belang van Limburg echter worden de citaten op zo’n manier samengebracht dat ze een ietwat andere betekenis krijgen.

“Bij Agalev mogen allochtonen dan wel goede plaatsen krijgen op de lijsten, de partij wordt niet geleid door migranten. Bij RESIST zijn de migranten geen versiering”, zei Abu Jahjah. “*Toch zijn we geen moslimlijst, we willen pluralistisch zijn en iedereen die ons tienpunten-beginselverklaring onderschrijft, is welkom.*”

Het eerste deel van dit citaat komt uit het laatste deel van de persconferentie. Het tweede deel heeft de journalist gehaald uit het begin van de persconferentie. Maar het belangrijkste

onderdeel van dit citaat vormt het stukje dat ik gecursiveerd heb. Wat volgt is het originele citaat waarop de journalist zich heeft gebaseerd:

Dus de AEL blijft een moslim-democratische organisatie en wordt geen communistische organisatie. De PVDA blijft een marxistische beweging en wordt geen, geen islamitische partij. (...) We wouden eigenlijk daarbuiten gaan, pluralistisch euh opstellen, (...) iedereen die akkoord is / die akkoord gaat met die tien punten, en die kan dat onderschrijven, die is bij ons welkom. (Appendix 4)

Hier wordt er dus niets gezegd over een moslimlijst. Misschien is dat meer ingegeven door de publieke opinie dan door wat er werkelijk gezegd werd.

Bovenstaande maakt duidelijk dat men steeds veel aandacht schenkt aan Dyab Abou Jahjah, maar dat men de andere initiatiefnemers wel eens over het hoofd kijkt. Bovendien, zoals later zal worden uitgelegd, besteedt men ook veel aandacht aan de meer bekende mensen die de lijst steunen, in plaats van aan de initiatiefnemers van Resist. Dit is ook problematisch wanneer het op citaten aankomt. Het Laatste Nieuws geeft een citaat weer, maar insinueert daarbij dat het gaat om een uitspraak van Dyab Abou Jahjah.

“Deze stad heeft nood aan een echte linkse oppositie. Nu schuift iedereen onder druk van het Blok op naar rechts. Resist is een pluralistische lijst voor iedereen die zich verzet tegen racisme en discriminatie, tegen de massale sluiting van fabrieken, tegen de oorlog in Irak, en die een écht links alternatief wil.” (HLN 21-02-2003, 2)

De eerste twee zinnen zouden een samenvatting kunnen zijn van de woorden van Koen Calliauw, vooral dan van het stuk dat ik heb gecursiveerd:

“Maar ik stelde vast dat Agalev zich ontwikkelde -en dat in een sneltreinvaart- tot een trouwe lakse paladijn van de meerderheid die door de VLD, *opgejaagd door het Blok, naar rechts opschuift. Deze stad en Vlaanderen heeft behoefte aan een duidelijk links alternatief, links van de SP.A en Agalev.*” (Appendix 8)

De laatste zin echter, lijkt me eerder een samenvatting van de persconferentie en het tienpuntenprogramma die door de journalist zelf samengesteld is, want deze uitspraak is nergens in het officiële deel van de persconferentie terug te vinden, zelfs niet bij benadering.

De uitspraak is op zich wel correct, het enige probleem dat zich hier stelt, is dat de journalist deze uitspraak in de mond van Dyab Abou Jahjah legt.

Op pagina 16 van dezelfde krant komen we nog een aantal andere citaten tegen. Het eerste citaat zou van Koen Calliauw zijn: “(...) En terecht! Het fascisme rukt op! Tijd voor een écht links alternatief, voor een echte linkse oppositie, ook hier in Antwerpen.” Maar het enige moment dat Koen Calliauw het woord fascisme in de mond heeft genomen, is in de volgende uitspraak van op het verkiezingscongres: “Het gaat eigenlijk nog steeds om klassenstrijd, imperialisme en het oprukken van *fascisme* in dienst van hen die als onderdrukkers de macht bezitten in een zich globaliserende wereld.” (Appendix 7) Het is duidelijk dat de uitroepetekens hier ontbreken, het spectaculaire wordt meteen gereduceerd tot een gewone toespraak, zonder merkwaardige prosodische excessen.

Nog in ditzelfde artikel, zij het ditmaal in de laatste paragraaf, vinden we nog een voorbeeld van implicaties. “En hoewel ze pas bestaan, schrikt Resist er niet voor terug om in één gooi alle wereldproblemen aan te pakken. Hun interessedomein strekt zich uit van het Midden-Oosten tot de Seefhoek. Is dat niet een beetje veel?” Ten eerste is het mijns inziens niet duidelijk waarom hier *hoewel* staat. Waarom mag een partij die langer bestaat wel een globalere visie hebben en deze partij niet? Verder impliceert het werkwoord *terugschrikken* dat deze tactiek (van alle wereldproblemen te willen aanpakken) een riskante onderneming is en dat ze dan toch wel veel durven. De uitdrukking *in één gooi* evoceert dan weer een zekere nonchalance, die niet zou passen bij een politieke partij omdat die toch wel enige standvastigheid moet uitstralen. De vraag waarmee bovenstaand fragment eindigt, is dan enkel een bevestiging van de implicaturen die ervoor reeds werden opgeroepen: Resist is veel te ambitieus voor een politieke partij.

In Het Nieuwsblad heeft de journalist blijkbaar problemen gehad met te beslissen wat hij in indirecte en directe rede ging weergeven: ‘Daarbij blijft de AEL een moslimbeweging, de PvdA een communistische partij. “We zijn een verzetslijst tegen alle vormen van onderdrukking”, zeggen ze.’ De twee zinnen zijn bijna letterlijke citaten van Dyab Abou Jahjah. Waarom heeft de journalist er dan voor gekozen om het ene gewoon te noteren en het andere in indirecte rede weer te geven? Misschien heeft de journalist dit gedaan omdat hij zelf niet wou instaan voor de tweede uitspraak omdat hij daar niet mee akkoord gaat. Het zou ook een heel andere indruk hebben gegeven wanneer de tweede zin ook omgezet zou zijn in gewone verslaggeving zoals de eerste zin. Dan zou er iets staan zoals ‘het is een verzetslijst tegen alle vormen van onderdrukking’. Maar dat staat er niet. Ook het normaalgezien neutrale

werkwoord ‘zeggen’ krijgt hier een vreemde bijklank aangezien het er nog eens de nadruk op legt dat dit echt niet de mening is van de journalist, maar dat hij enkel weergeeft wat zij zeggen. Op zich wordt de objectiviteit op deze manier wel bewaard, maar anderzijds zijn er mensen die dit misschien zo interpreteren zoals ik hierboven beschreven heb en baseren ze zich op de expertise van de journalist.

Het Nieuwsblad (21-02-2003, 15) brengt verder nog in twee artikels een opmerkelijke verzameling citaten. In het eerste artikel geeft de krant acht citaten van Dyab Abou Jahjah weer. Het zijn echter geen echte citaten maar het is eerder een samenvatting van wat hij gezegd heeft tijdens de persconferentie, wat de journalist dan in citaatvorm heeft gegoten. Waarschijnlijk doet hij dat om dezelfde reden als in het vorige artikel dat ik heb besproken. Het gaat immers om dezelfde persoon. In het volgende artikel worden er weer een aantal citaten weergegeven, maar van drie ervan is het niet duidelijk wie verantwoordelijk is voor deze uitspraken. Aangezien ze niet uit het officiële gedeelte van de persconferentie gedistilleerd werden, kan ik dit ook niet achterhalen. Kris Merckx opent het artikel, maar even later wordt ook Zohra Othman vermeld. Beide kunnen ze deze uitspraken dus gedaan hebben. Bij het citaat van Zohra Othman kan er nog iets merkwaardigs opgemerkt worden. ‘Othman is naar eigen zeggen nog steeds moslim en al jaren PvdA-kopstuk. Ook al geen typisch PvdA-gegeven.’ Deze zin wordt gevolgd door een citaat van –vermoedelijk– Zohra Othman. Maar waarom wordt deze eerste zin ingeleid met *naar eigen zeggen* en niet in directe rede? Wordt er getwijfeld aan de integriteit van de politica? Is de journalist er niet helemaal van overtuigd dat ze moslim is, of is hij er niet van overtuigd dat ze tot de kopstukken van de PvdA behoort? En op welke van deze twee gedachten, of misschien de combinatie van de twee, slaat de nominale zin *ook al geen typisch PvdA-gegeven*? Men kan zich dan afvragen wat de journalist dan wel beschouwd als een *typisch PvdA-gegeven*. Bovendien zou het kunnen zijn dat de houding die de journalist laat doorschemeren ook de houding is van wel meer mensen die door deze uitspraken nog bevestigd wordt. Interessant hier is ook dat het nu eens niet enkel Dyab Abou Jahjah, als voorzitter van de AEL, is die aan het woord komt, ook de andere grote partner, de PvdA, wordt hier gehoord.

4.1.2 Verkiezingscongres

Een mooie uitspraak die Peter Mertens op het verkiezingscongres heeft gedaan, werd door een aantal kranten opgepikt, namelijk “We gaan een pact aan tegen de duivel.” (Appendix 51)

Deze werd zelfs een keer gebruikt als krantenkop (DS 14-04-2003, 4). Ook de Gazet van Antwerpen heeft Peter Mertens hier geciteerd, maar ze hebben er een vervolg op geschreven, dat niet helemaal overeenkomt met wat er werkelijk gezegd werd. GvA identificeert deze duivel immers als ‘president George W. Bush van de Verenigde Staten’ (GvA 14-04-2003, 10) maar in de originele tekst wordt deze duivel veel algemener gezien dan enkel de president van de VSA: ‘We gaan een pact aan tegen de duivel van oorlog, we gaan een pact aan tegen de duivel van afdankingen, we gaan een pact aan tegen de duivel van het asociaal beleid.’ Misschien heeft de journalist dit gedaan omdat het citaat dan beter zou passen in de paragraaf die handelt over de oorlog in Irak. Het is trouwens niet de enige keer dat deze journalist de uitspraken naar zijn hand zet zodat ze beter zouden passen in zijn context. Wanneer het visaschandaal van Antwerpen ter sprake komt, citeert hij een vrouw, maar in zijn poging om haar uitspraak te verduidelijken, voegt hij er elementen aan toe, die de vrouw helemaal niet gezegd heeft. “Het gerecycleerde VISA-bestuur spreekt over het verzelfstandigen van een aantal diensten, zoals stadsreiniging en groenvoorziening. Dit zal ten koste gaan van de werkgelegenheid, kijk naar de haven.” (GvA 14-04-2003, 14) De originele uitspraak was:

‘Dus ik vind het openstellen van de openbare diensten met volledige gelijke kansen echt een noodzaak maar tegelijk ben ik vandaag ook gealarmeerd want het nieuwe gerecycleerde visabestuur nu die spreken van meer verzelfstandigen van diensten. Nu, in de haven, dat is een autonoom bedrijf, dat is een zelfst / verzelfstandigde openbare dienst, daar werkt nu een derde minder volk als toen het nog onder de stad zelf was, (...).’ (Appendix 35f.)

Als we deze twee versies vergelijken, dan kunnen we zien dat de journalist het citaat heeft uitgebreid wanneer het gaat over de diensten. Hij heeft deze hier immers meteen benoemd (‘zoals stadsreiniging en groenvoorziening’), terwijl de vrouw daar helemaal niet op ingaat.

“Alle ministeriële gebouwen mogen leeggeplunderd van de Amerikanen. Behalve het ministerie van olie. Dat zegt alles.” (LN 14-04-2003, 17) Deze uitspraak wordt gehanteerd als illustratie bij een van de tien punten van Resist. Maar van wie is deze uitspraak? Dat wordt nergens in het artikel vermeld. Als we kijken naar het verkiezingscongres, dan kunnen we zien dat de plunderingen in Irak twee maal ter sprake zijn gekomen: een maal in het rechtstreekse verslag van de oorlog in Irak en een maal tijdens de toespraak van Han Soete. Maar nergens vinden we deze exacte uitspraak. Dit is dus ook weer een parafrasering van wat er gezegd werd, wat ook wel de bedoeling is van een verslag. Door het tussen

aanhalingstekens te zetten insinueert de journalist echter dat het een authentieke uitspraak is waardoor de verantwoordelijkheid bij iemand anders komt te liggen. Alleen vormt het hier een probleem omdat de lezer niet weet bij wie de verantwoordelijkheid hiervoor ligt.

‘Eigenlijk, veel van jullie weten dat niet, maar het is een duidelijke islamitische strijd om kapitaal zwaarder te belasten en als je naar België kijkt, dat is zeer mager, hoor, hoe dat ze het kapitaal hier belasten.’ (Appendix 37) Deze zin die Dyab Abou Jahjah op het verkiezingscongres heeft geuit, werd door een aantal kranten op verschillende manieren geïnterpreteerd. Volgens De Gazet van Antwerpen zei hij: “De islam is anti-kapitalistisch”, aldus Abou Jahjah. “Ons geloof schrijft voor dat het kapitaal moet worden belast, maar in België is daar geen sprake van. Als ik word verkozen, zal ik dit punt zeker op de agenda zetten en verdedigen.” (GvA 14-04-2003, 14) In Het Laatste Nieuws werd het: “In de koran staat dat iedereen een stuk van zijn rijkdom met de armen moet delen. Wij moslims kennen de vermogensbelasting al lang.” (LN 14-04-2003, 17). Wat er hier gezegd wordt, is op zich niet echt verkeerd, maar –nogmaals– door het als een citaat weer te geven wordt er een verkeerde indruk gewekt, namelijk dat de uitspraken werkelijk van Dyab Abou Jahjah afkomstig zijn.

4.2 Woordkeuze

4.2.1 *Persconferentie*

De woordkeuze die gepaard gaat met de citaten laat soms ook een bepaalde houding ten opzichte van Resist doorschemeren. Naast neutrale verba dicendi zoals *zeggen*, vinden we een aantal minder neutrale termen terug in de artikels. Zo vinden we in De Morgen van 21-02-2003 achtereenvolgens *toegeven* en *menen*. Nu is het een belangrijk teken als er een citaat gepubliceerd wordt aangezien de auteur dan wil aangeven dat die uitspraak niet van hem komt en hij hiermee dus een afstand creëert tussen zichzelf en de verantwoordelijke van de uiting. Als hij die uitingen dan nog eens laat vergezellen door verba dicendi of andere woorden die de verantwoordelijkheid bij de ander leggen, die bovendien geladen zijn, dan kan dit deze impliciete betekenis ook overbrengen op de lezer. Het voorbeeld uit De Morgen kan dit verduidelijken.

“Samenwerking tussen moslims en communisten, het is niet vanzelfsprekend”, *gaf* AEL-leider Dyab Abou Jahjah *toe*. Toch is het *volgens hem* mogelijk omdat er toenadering gegroeid is via gezamenlijke acties tegen de oorlogsvoorbereidingen tegen Irak. De tegenstelling lijkt groter dan ze is, *meent* Abou Jahjah, “omdat onze tegenstanders vertrekken van de gebruikelijke clichés die er over elk van ons bestaan”. (DM 21-02-2003, 4, mijn cursivering)

Het werkwoord *toegeven* impliceert volgens mij dat Dyab Abou Jahjah eindelijk tot inzicht komt en beseft dat hij zich, wat dit betreft, moet aansluiten bij de mening die de meeste mensen zouden hebben over deze nieuwe partij, namelijk dat de samenwerking niet zou lukken aangezien de twee grootste deelnemers, AEL en PvdA, ideologisch te ver uiteen zouden staan om samen te kunnen werken. Dat er zo'n mening heerst, wordt bevestigd door de volgende woorden: *volgens hem*. Dit wijst erop dat het volgens anderen toch niet zou lukken en dat de verantwoordelijkheid voor deze denkwijze volledig bij Dyab Abou Jahjah ligt, hoewel er geen directe rede gebruikt wordt. Het tweede geladen werkwoord dat hier gehanteerd wordt, is het werkwoord *menen*. Dit is een synoniem van denken, veronderstellen, vermoeden en houdt dus een bepaalde onzekerheid in, wat er weer op kan wijzen dat er mensen zijn die menen dat de tegenstelling inderdaad zo groot is als ze lijkt.

Enkele interessante illustraties om het effect van woordkeuze te onderzoeken, werden gevonden in Het Laatste Nieuws van 21-02-2003. “En telkens weer dook het droombeeld op: de volkse Antwerpenaar losweken van het Vlaams Blok (...).” (p. 16). Ten eerste kunnen we hier het woord *droombeeld* bekijken. Dit impliceert dat het iets utopisch is, iets dat nooit bereikt kan worden. Bovendien kan hier opgemerkt worden dat het woord *telkens* mijns inziens niet correct gekozen is, aangezien het Vlaams Blok slechts drie maal voorkomt in de persconferentie en dit dan nog enkel wanneer Koen Calliauw aan het woord is. Dit droombeeld is dus niet expliciet aan bod gekomen op de persconferentie en het zou best kunnen zijn dat de journalist dit zo ervaren heeft en dit dus ook zo wil weergeven aan zijn lezers, maar dit draagt zeker niet bij tot de neutraliteit van het verslag. Verder kan men zich afvragen wie er bedoeld wordt met de volkse Antwerpenaar? Het werkwoord *losweken* impliceert dan weer dat die volkse Antwerpenaar zo vastgehecht zit aan het Vlaams Blok, dat het bijna een onbegonnen werk is om hem daarvan los te krijgen, *weken* impliceert immers een langdurig proces.

In de volgende paragraaf van hetzelfde artikel vinden we nog een interessante zin: “Maar zeggen dat de minuscule PvdA zich vasthaakt aan het mediawonder Abou Jahjah, dat blijkt overdreven.” Deze zin evoceert veel door de gebruikte beeldspraak. Ten eerste worden de twee grootste deelnemers aan de lijst Resist in schril contrast gezet met elkaar door de PvdA als *minuscule* te omschrijven en Dyab Abou Jahjah als een (groot) *mediawonder*. Ten tweede insinueert het werkwoord *vasthouden* dat deze twee groeperingen weinig of geen overeenkomsten hebben qua ideologie, maar dat ze enkel samenwerken om meer succes te behalen en meer bepaald zou de PvdA hier voordeel uit kunnen halen. Dit wordt hier geïmpliceerd, maar komt in andere artikels soms ook expliciet aan bod. Ook de zinsnede *dat blijkt overdreven* duidt erop dat er volgens de journalist wel een grond van waarheid in zijn uitspraak zit, maar dat dit niet zo expliciet mag geuit worden omdat het ontkracht zou worden door het citaat van Zohra Othman dat erop volgt en waarin staat dat de PvdA en de AEL wel degelijk gelijke visies hebben.

4.2.2 Verkiezingscongres

Het verkiezingscongres wordt soms op een nogal verhalende manier verslagen. Er moet wel opgemerkt worden dat de meeste kranten veel informatie geven en een redelijk goed beeld schetsen van hoe het er aan toe ging in het Zuiderpershuis. Af en toe klinken er echter toch ook subjectieve klanken door. Zoals bijvoorbeeld in de Gazet van Antwerpen, waar het volgende staat: ‘Het werd snel duidelijk dat het politieke spel Abou Jahjah beter ligt dan zingen.’ (GvA 14-04-2003, 10). Het is waar dat Dyab Abou Jahjah niet bepaald heel enthousiast meezong, maar de relevantie van deze zin ontgaat mij. Tenzij natuurlijk dat de journalist een aanknopingspunt wou voor zijn volgende artikel. Het politieke spel, zoals de journalist het stelde, wordt enkele pagina’s verder nog uitgediept wanneer hij Dyab Abou Jahjah afschildert als een succesvol demagoog.

Dyab Abou Jahjah wist *met enkele gerichte uitspraken* de PVDA-militanten *voor zich te winnen*. In zijn toespraak begroette hij de aanwezigen met “broeders, zusters, vrienden en kameraden”. Ook de *meest kritische* PVDA-militante *zette hij naar zijn hand*. Zij vroeg waar het standpunt was gebleven van de PVDA om het kapitaal zwaarder te belasten. “De islam is anti-kapitalistisch”, aldus Abou Jahjah. “Ons geloof schrijft voor dat het kapitaal moet worden belast, maar in België is daar geen sprake van. Als ik word

verkozen, zal ik dit punt zeker op de agenda zetten en verdedigen.” Applaus uit de zaal en over naar het volgende punt. (GvA 14-04-2003, 14, mijn cursivering)

De zinsneden die ik hier heb gecursiveerd duiden op de impliciete boodschap die de journalist wil meegeven aan zijn lezers: Dyab Abou Jahjah is een demagoog, hij is zeer bedreven in het ‘politieke spel’ want hij kan zelfs de meest kritische vrouw de mond snoeren met een gepast antwoord, zonder langdradige toespraken te moeten houden om haar te overtuigen. Bovendien is dit niet helemaal het antwoord dat hij gegeven heeft: ‘Eigenlijk, veel van jullie weten dat niet, maar het is een duidelijke islamitische strijd om kapitaal zwaarder te belasten en als je naar België kijkt, dat is zeer mager, hoor, hoe dat ze het kapitaal hier belasten.’ De laatste zin van het citaat heeft hij overigens helemaal niet gezegd. Het einde van deze paragraaf wijst erop dat de journalist niet tevreden was met dit antwoord, in tegenstelling tot de congresgangers, die de uitspraak van Dyab Abou Jahjah ondersteunden met applaus.

Deze denkwijze vinden we ook terug in een ander artikel wanneer het over dezelfde vraag gaat: ‘Maar Jahjah suste enkele ongeruste PvdA'ers als een handig politicus.’ (LN 14-04-2003, 17) Het *sussen* heeft hier volgens mij hetzelfde effect als het *naar de hand zetten* van het vorige citaat: ze drukken beide uit dat Dyab Abou Jahjah volgens de journalist de overhand had in de discussie. ‘Als een handig politicus’ is ook een belangrijke formulering aangezien het woord *als* aanduidt dat hij geen handig politicus is, maar ‘doet alsof’, wat dan weer overeenkomt met de idee dat het voor Dyab Abou Jahjah allemaal maar een ‘spel’ zou zijn, zoals we hierboven reeds gezien hebben.

De Standaard opent het verslag van het verkiezingscongres op een zeer prozaïsche manier:

Doorgewinterde communisten die jonge allochtonen onderhouden met straffe verhalen over de legendarische dokwerkersstaking van '73: het verkiezingscongres van de lijst Resist leverde wel meer verrassende taferelen op. De kruisbestuiving tussen de AEL van Abou Jahjah en de PvdA voelt vreemd aan, ook voor de betrokkenen. (DS 14-04-2003, 4)

Dit werd enkele paragrafen verder nog verder uitgebouwd: ‘In het Zuiderspershuis zaten overtuigde communisten, veteranen van vele politieke veldslagen broederlijk naast de jonge wolven van de AEL.’ Wat de verrassende taferelen dan wel zijn, daarover laat de journalist zijn lezer in het ongewisse. De beeldspraak is echter meer dan duidelijk. Ook in De Morgen

(14-04-2003, 5) wordt deze beeldspraak, zij het iets minder fel, gebruikt: de ‘allochtone jongeren’ worden er in een contrast geplaatst met de ‘ietwat oudere PVDA’ers’ en vormen zo een ‘bont gezelschap’

Dit weekend werden de lijsten gepresenteerd van Resist, het 'keitoffe' (sic) samenwerkingsverband tussen de Arabisch-Europese Liga en de radicaal linkse PVDA. (...) De serene, soms ludieke sfeer en het clublied konden niet verhinderen dat de samensmelting van AEL en PVDA volgens sommige aanwezigen deed denken aan een vierkante voetbal. (DM 14-04-2003, 5)

Dit is de inleidende tekst bij het artikel dat in De Morgen verscheen naar aanleiding van het verkiezingscongres. Het is de bedoeling van zo’n tekst om een samenvatting te geven van het artikel. Dat werd hier ook gedaan. Vooral de ironische sfeer die dit stukje opwekt, blijft behouden in het hele artikel. Het begint reeds bij de definiëring van Resist: *keitof* wordt twee maal benadrukt door het tussen aanhalingstekens te zetten en ook nog eens door er het woord sic achter te zetten, waarmee de journalist wil duidelijk maken dat hij dat niet zelf heeft gezegd, maar dat dit een uitspraak was van iemand anders, een uitspraak die we verder in het artikel overigens nog tegenkomen. Door twee maal te benadrukken dat het niet zijn eigen mening is, maakt hij zijn eigen standpunt wel duidelijk, net zoals later in het artikel zal blijken. Verder is natuurlijk de metafoor van de ‘vierkante voetbal’ die weerom een negatieve mening in verband met Resist vertolkt. Belangrijk om op te merken is dat dit ook een citaat is, zij het dan in indirecte rede: hoewel het niet tussen aanhalingstekens staat, wordt het voorafgegaan door ‘volgens sommigen’. Dit is belangrijk omdat dit erop wijst dat de journalist zich wil distantiëren van enige subjectiviteit. Maar de mening van de journalist schemert toch door in het geheel van de tekst. Dit citaat komt uit de voorlaatste paragraaf waar het samen met nog drie andere uitspraken een beeld moet geven van de verschillende meningen die er heersen op het congres. Het zijn echter drie negatieve meningen en één positieve. Men kan zich afvragen of dit wel representatief is. Bovendien wordt enkel bij de positieve noot vermeld wie deze uitspraak gedaan heeft, bij de negatieve meningen komt dit nergens ter sprake.

Ook nog in dit zelfde artikel hanteert hij het werkwoord ‘pareren’. Dit woord betekent volgens Van Dale ‘een aanval afwenden’ wat een vreemde bijklank heeft in een discussie. De jonge vrouw maakte een bedenking en Ahmed Azzuz heeft daar een antwoord op gegeven, wat de normale gang van zaken is in een discussie.

In dezelfde paragraaf vinden we ook de zin ‘Interessant was ook dat enkele aanwezige allochtonen vraagtekens plaatsten bij het Resist-programma.’ (DM 14-04-2003, 5) Waarop slaat het woord ‘interessant’? Bedoelt de journalist dat het interessant is dat er vragen waren en er een discussie op gang kwam –wat overigens de bedoeling was van de organisatoren. Of vindt de journalist het interessant dat er sommige allochtonen vragen hadden? Indien dit laatste correct zou zijn, dan weet ik niet waarom hij dit benadrukt. Waarom zouden allochtonen geen vragen mogen hebben? Autochtonen hebben toch ook vragen gesteld? Blijkbaar gaat de journalist ervan uit dat Resist een ‘allochtonenpartij’ is en dat alle allochtonen 100 % achter het initiatief staan. Hierbij vergeet hij echter de individualiteit van de verschillende aanwezigen en reduceert hij hun identiteit tot een ‘etnisch element’.

‘Ook de kamer- en senaatslijsten die zaterdag werden bekendgemaakt, moesten vooral harmonie uitstralen.’ (DM 14-04-2003, 5) Aangezien er *ook* staat, kan men zich afvragen wat er nog vooral harmonie moest uitstralen. Het stuk dat aan deze zin voorafgaat handelt vooral over de discussie met betrekking tot het tienpuntenprogramma. Was het dan de bedoeling dat dit harmonie moest uitstralen? *Moesten* duidt erop dat het hen volgens de journalist niet gelukt is om harmonie te doen uitstralen via de lijsten of via hun programma.

In Het Laatste Nieuws vinden we de uitdrukking 'Amerikaanse G.I. Joe's' (LN 14-04-2003, 17). Aangezien het tussen aanhalingstekens staat, zou men denken dat het een uitdrukking is die voorkwam op het verkiezingscongres. Volgens mij kwam deze opmerking echter niet voor in een van de speeches. Vermits niet alles even duidelijk opgenomen was, kan ik me hierin ook vergissen, maar ik denk dat dit toch ook wel voor enig gelach zou hebben gezorgd in de zaal en dat was er niet. Dus dan rijst hier de vraag of dit een verzonnen term is van de journalist of dat dit een citaat is van een van de sprekers en zo ja, van wie?

4.3 Informatieve waarde

4.3.1 *Persconferentie*

Er zijn ook artikels die een hoop irrelevante informatie weergeven, zoals we kunnen merken in de artikels van de Gazet van Antwerpen en Het Laatste Nieuws naar aanleiding van de persconferentie. Hier wordt er meer aandacht besteed aan het verloop van de persconferentie

en hoeveel kranten er wel aanwezig waren dan aan wat er werkelijk gezegd werd. Ook in De Standaard merken we deze tendens. Het enige artikeltje dat er in deze krant verschenen is naar aanleiding van de persconferentie vermeldt enkel een paar mensen die op de lijst zullen staan en de 5500 handtekeningen die nog verzameld moesten worden, maar zwijgt in alle talen over het programma van de partij, alhoewel dat toch uitvoerig uiteengezet werd tijdens de persconferentie.

Er zijn ook vele kranten die de aandacht vestigen op de noodzaak van die 5500 handtekeningen die Resist moest verzamelen om deel te kunnen nemen aan de verkiezingen. Daarbij vermelden een aantal onder hen ook de mogelijkheid om steun te zoeken bij drie parlementsleden. Dyab Abou Jahjah heeft duidelijk gezegd dat hij dit niet wou, dat ze rekenden op de steun van de basis, maar toch wordt dit als optie vermeld in een aantal kranten (DS 21-02-2003, 4; FET 21-02-2003, 3).

Soms wordt er reeds veel informatie verondersteld door de journalist. Een zeer duidelijk voorbeeld daarvan vinden we in De Morgen (21-02-2003, 4), waar de journalist begint met geen verdere uitleg te geven bij ‘de initiatiefnemers’, hij gaat er reeds vanuit dat de lezers dit wel weten. De tweede paragraaf begint met de woorden ‘zoals bekend is Resist gebaseerd op een tienpuntenbeginselverklaring’ (mijn nadruk), wat meteen hetzelfde effect heeft. Het is echter niet zo evident dat de lezers hier allemaal van op de hoogte zijn, aangezien er nog maar één ander artikel over Resist verschenen is in diezelfde krant en dat was twee weken voor het verschijnen van het artikel in kwestie, waar overigens enkel sprake is van een beginselverklaring, niet van een tienpuntenprogramma. In geen van beide artikels wordt er trouwens ingegaan op de inhoud van dit programma, wat de verwarring bij de lezer nog groter kan maken.

4.3.2 Verkiezingscongres

Zoals reeds gezegd, wordt er soms veel aandacht geschonken aan onbelangrijke details zoals het al dan niet enthousiast meezingen van Dyab Abou Jahjah met het Resist-lied.

In elk artikel over het verkiezingscongres wordt er aandacht besteed aan de ‘vreemde’ samenstelling van de lijst Resist. Zo wordt de partij onder andere beschreven als een ‘huwelijk dat niet voor de hand lijkt te liggen’ (GvA 14-04-2003, 14), een ‘vierkante voetbal’ (DM 14-04-2003, 5).

In de meeste kranten wordt er ook verwezen naar het tienpuntenprogramma. Hierbij verschijnt af en toe de opmerking: ‘In het tienpuntenplan wordt nergens verwezen naar de islam.’ (DS 14-04-2003, 4; BvL 14-04-2003, 6) De relevantie van een dergelijke opmerking ontgaat mij. Is het niet belangrijker om te concentreren op wat er wel in het programma staat? Bovendien wordt er wel een verwijzing gemaakt naar de islam in punt vier van het tienpuntenprogramma, waar ‘moslimbevolking’ en ‘islamitische gemeenschap’ in voorkomen. Dat is dan toch wel een verwijzing naar de islam? Of vindt de journalist van niet? Wat bedoelde hij met deze opmerking? Wat beoogde hij hiermee? Misschien vond de journalist van Belga (want daar is de verslaggeving op gebaseerd) dat een merkwaardig verschijnsel: een partij die voor een aanzienlijk deel uit leden van de AEL bestaat en geen verwijzing naar de islam. Maar hier blijkt men ook te vergeten dat de AEL enkel een deel is van de partij. De PvdA en de onafhankelijken lijkt men hier volledig te vergeten.

Volgens Het Nieuwsblad en Het Volk bevat het tienpuntenprogramma van Resist ook ‘uitgesproken PvdA-accenten’ (HN en HV 14-04-2003, 5). Welke accenten dit zijn, wordt echter niet vermeld in dit artikel. Maar mij lijkt het logisch, aangezien het een samenwerking is waarbij de PvdA een van de belangrijkste partners is, dat ze een grote inbreng hebben in de samenstelling van het partijprogramma. Voorafgaand aan deze opmerking was er een paragraaf over de oorlog tegen Irak. Wordt hier geïnsinueerd dat de oorlog tegen Irak dan een accent van de AEL zou zijn? Want indien dat hetgeen is dat de journalist bedoelde, dan denk ik dat hij het bij het verkeerde eind heeft aangezien de samenwerking tussen de AEL en de PvdA net begon met de organisatie ‘Stop USA’. Deze uitspraak wijst er wederom op dat men Resist beschouwt als de politieke vleugel van de AEL en niet als een evenwaardige samenwerking tussen AEL, PvdA en onafhankelijken.

4.4 Koppen

Sbisà (1999: 495) vestigt de aandacht erop dat het niet enkel de inhoud van een artikel is dat belangrijke informatie bevat in de vorm van presupposities, maar dat ook de krantenkoppen een opmerkelijke functie hebben in dit verband.

4.4.1 Persconferentie

Het is bekend dat krantenkoppen de aandacht moeten trekken. De koppen van de artikels vermelden echter niet altijd even relevante informatie. Bovendien zou de kop de inhoud van het artikel moeten samenvatten, maar dat gebeurt zelden.

In een aantal koppen komen de namen voor van mensen die de lijst Resist steunen. Zo vinden we de kop ‘Tinny Mast steunt lijst Abou Jahjah’ (GvA 21-02-2003, 4), ‘Fermon en Mast bij Resist’ (DS 21-02-2003, 4). Deze koppen vergezellen artikels die de persconferentie verslagen, terwijl dat niet de meest relevante informatie is die in de persconferentie verspreid is geworden. Dan kan men zich natuurlijk beginnen afvragen waarom dat men deze namen dan toch zo’n prominente plaats aanbiedt in dat krantenartikel. Waarom niet gewoon ‘eerste persconferentie Resist’? Nee, men trekt de aandacht op deze namen, waarschijnlijk om in te spelen op de latente achtergrondkennis van de lezer. Om deze achtergrondkennis terug actueel te maken, vermeldt men in het artikel zelf nog eens waarom deze namen weer zo bekend in de oren klinken. Bij anderen, zoals Dyab Abou Jahjah en Ahmed Azzuz wordt er weinig of geen achtergrondinformatie gegeven. Waarschijnlijk verwachten de journalisten dat de lezers reeds vertrouwd zijn met deze namen.

Andere koppen openen met een citaat van een van de kopstukken, zoals ‘Abou Jahjah: ‘Samenwerking moslims en communisten niet vanzelfsprekend’ (DM 21-02-2003, 4). Dit trekt natuurlijk meteen de aandacht omdat het de veronderstelling van het publiek dat de journalist voor ogen heeft, bevestigt, namelijk dat deze samenwerking niet zo vanzelfsprekend is. Andere citaten zijn bijvoorbeeld “We zijn beschaafde mensen” (HN 21-02-2003, 15). Het is opmerkelijk dat net dit citaat van Dyab Abou Jahjah wordt overgenomen als krantenkop. Het evoceert mijns inziens immers dat er mensen zijn die van mening zijn dat het tegenovergestelde waar is, dat Resist zou bestaan uit onbeschaafde mensen.

Ook wanneer het gaat om titels, kunnen we opmerken dat die niet steeds even neutraal gekozen zijn. Een ondertiteltje ‘Irak’ (GvA 21-02-2003, 4) doet veel relevante informatie over Irak verwachten maar men krijgt enkel een bondige samenvatting van het tienpuntenprogramma waar de oorlog tegen Irak weliswaar een belangrijk onderdeel van vormt, maar wat dit programma niet kan samenvatten.

4.4.2 Verkiezingscongres

Zoals reeds gezegd is het het doel van de krantenkop om zoveel mogelijk aandacht te trekken. Ook met betrekking tot het verkiezingscongres zijn er een aantal koppen die dat zeker doen. De eerste die hier in het oog springt, is ‘Eva Vergaelen (24): “Geen allochtoon, wel AEL-lid”’ (GvA 14-04-2003, 10) waarna er twee citaten volgen van deze lerares. Dit is een reactie op de veronderstelling dat de AEL volledig uit allochtonen bestaat. Het confronteert de mensen met de werkelijkheid in verband met de AEL, namelijk dat het niet enkel om allochtonen draait, maar dat er ook autochtonen bij deze organisatie zijn aangesloten. Dit zorgt dus in mijn ogen voor een positief effect in de beeldvorming over Resist.

Bij de verslaggeving over het verkiezingscongres van Resist zijn er drie grote categorieën waarin we de krantenkoppen kunnen indelen: pact tegen de duivel, de oorlog in Irak, de gemeenteraadsverkiezingen in 2006. In de eerste categorie vinden we 3 koppen: Resist bindt strijd aan 'tegen de duivel' (DM 14-04-2003, 5), „Resist is een pact tegen de duivel" (DS 14-04-2003, 4), „Pact tegen de duivel" (HN, 14-04-2003, 18). In de tweede categorie vinden we 3 koppen: Oorlog Irak is hét verkiezingsthema voor AEL- en PvdA-lijst Resist (LN 14-04-2003, 17), Irak-oorlog blikvanger van Resist-campagne (LN 14-04-2003, 8), „Irak is maar tussenstop voor VS" (HN en HV, 14-04-2003, 5). In de laatste categorie zijn er 2 verschillende koppen: Resist denkt aan 2006 (GvA 14-04-2003, 10), Resist denkt al aan 2006 (BvL 14-04-2006, 6). Verder is er dan nog 1 buitenbeentje: Kris Merckx over samenwerking tussen PVDA en AEL in Resist (GvA 14-04-2003, 14). Dit maakt duidelijk dat de journalisten zich op dezelfde aspecten concentreren. Natuurlijk was de uitspraak van Peter Mertens een schitterende oneliner voor de kranten en was de oorlog in Irak inderdaad de rode draad doorheen het congres, maar toch reflecteert het grotendeels het eenheidsdenken waarmee men heden ten dage geconfronteerd wordt: alle kranten benadrukken dezelfde punten. Net omdat er geen andere, afwijkende meningen zijn, kan men dit beschouwen als een uitstekend voorbeeld van de homogeniteit .

4.5 Conclusie

Ik hoop dat ik hiermee heb kunnen aantonen dat de keuze van de citaten zeker niet onschuldig is en dat men met de vermelde ‘aanpassingen’ ook wel iets wil bereiken, namelijk een radicaler beeld schetsen van Resist. Natuurlijk heb ik enkel die uitspraken gehanteerd die

interessant waren voor mijn betoog, maar toch denk ik dat het duidelijk is geworden dat, ondanks de verschillende ideologieën van de kranten, alle meningen bijna hetzelfde zijn. Namelijk dat Resist een allochtonenpartij is die toch geen kans maakt om verkozen te worden. Hierbij vergeet men natuurlijk dat Resist niet enkel bestaat uit allochtonen (indien dit al relevant zou zijn) en rept men met geen woord over de PvdA. Deze kant van de partij wordt zo goed als genegeerd. Om dan nog maar te zwijgen over de onafhankelijken die de lijst Resist hebben ondertekend.

Dat men Resist weinig kansen gaf om een zetel te halen, maak ik op uit de overwegend negatieve en ironische sfeer die gevonden kan worden in de meeste artikels. Dit wordt bewerkstelligd door het gebruik van metaforen, verba dicendi en citaten. Men beschouwt Resist duidelijk als een nietige politieke partij.

Ook de informatieve waarde van de artikels lijdt sterk onder de ‘tabloidisering’ waaraan de meeste kranten heden ten dage bezwijken. Er wordt immers meer aandacht geschonken aan het randgebeuren dan aan wat er werkelijk gezegd werd waardoor de werkelijke bedoeling van de persconferentie (voorstelling van het programma) en het verkiezingscongres (goedkeuring van het programma en de lijsten voor kamer en senaat) niet correct werd weergegeven.

5 Globale bespreking

5.1 Benaming Resist

Het viel me op dat er slechts één krant is die er niet vanuit gaat dat het publiek voldoende kennis van het Engels heeft om de naam van de partij correct te kunnen situeren. Enkel in Het Laatste Nieuws (21-02-2003, 16) wordt er een vertaling ('verzet') gegeven van de Engelse term 'resist'. Alle andere kranten gaan er blijkbaar van uit dat de Engelse taal reeds zo ingeburgerd is, dat iedereen dat wel zal verstaan.

Resist wordt soms impliciet en expliciet beschouwd als de partij van Dyab Abou Jahjah, terwijl het eigenlijk de partij is die bestaat uit leden van de AEL, PvdA en onafhankelijken. Maar dit kan verklaard worden door het feit dat Abou Jahjah lijsttrekker is van zowel de lijst voor de kamer als die voor de senaat, wat hem meteen tot boegbeeld van de partij maakt. Dat de partij ook nog onafhankelijken omvat, wordt regelmatig over het hoofd gezien. Meestal wordt de beschrijving beperkt tot 'de partij van de AEL en de PvdA'. De verschillende termen die gehanteerd worden om de partij te beschrijven zijn onder meer: lijst Abou Jahjah (GvA 21-02-2003, 4), de groepering van de communistische PVDA en de Arabisch-Europese Liga (DS 21-02-2003, 4)

Een van de enige neutrale omschrijvingen van Resist vond ik in de Gazet van Antwerpen: 'Resist (AEL, PVDA en onafhankelijken)' (14-04-2003, 10) en Het Nieuwsblad: "Resist bundelt de Arabisch-Europese Liga (AEL), de Partij van de Arbeid (PvdA) en onafhankelijken." (HN 21-02-2003, 4) Maar het volgende artikel in dezelfde kranten ontkracht deze neutraliteit meteen wanneer ze de lijst Resist omschrijven. Zo vinden we in Het Nieuwsblad: 'Toch een beetje een opvallend huwelijk, tussen een nationalistische moslim-beweging en een anti-religieuze marxistische partij.' (HN 21-02-2003, 15)

Zoals reeds gezegd, wordt Resist op verschillende manieren beschreven. Soms heeft men het over een partij, soms over een lijst, wat beide neutrale definiëringen zijn. Soms echter hanteert men het begrip 'kartel' (DS 05-04-2003, 4; LN 29-04-2003, 2; HN/HV 12-05-2003, 15/17) wat door Abou Jahjah al van bij het begin uitdrukkelijk verworpen werd. Op de persconferentie heeft hij immers gezegd:

Aan de andere kant, we wouden ook niet een kartel-lijst AEL-PVDA, dat was niet de bedoeling. We wouden eigenlijk daarbuiten gaan, pluralistisch euh opstellen, dat ook andere mensen euh betrokken zijn, op basis van inhoud. Dus wij hebben gezegd van kijk, voor ons staat dat in die tien punten. En iedereen die akkoord is / die akkoord gaat met die tien punten, en die kan dat onderschrijven, die is bij ons welkom. (Appendix 4)

‘De kruisbestuiving tussen de AEL van Abou Jahjah en de PvdA voelt vreemd aan, ook voor de betrokkenen.’ (DS 14-04-2003, 4) *Kruisbestuiving* is niet bepaald de meest neutrale omschrijving die gegeven kan worden aan deze samenwerking. Dit woord impliceert immers dat het om twee totaal verschillende organisaties gaat die hierin verenigd worden en dit terwijl ze toch een tienpuntenprogramma hebben waar ze beiden achter staan. Het woord *ook* duidt eveneens op een verdoken mening van de journalist. Voor wie voelt dit dan nog vreemd aan? Voor de journalist? Voor het publiek van de krant? Hiermee wordt overigens de mening van de meeste mensen bevestigd: het is een vreemde combinatie want zelfs de initiatiefnemers vinden dat. Deze mening wordt nogmaals benadrukt in de loop van het artikel: ‘„We hadden aanvankelijk heel wat vooroordelen tegenover de PvdA”, geeft Dyab Abou Jahjah toe. Ook de Hobokense PvdA-arts Mie Branders merkte dat beide bewegingen nog heel wat geheimen hadden voor elkaar.’ Er wordt echter niet bij verteld dat deze vooroordelen verdwenen waren na de samenwerking in de organisatie ‘Stop USA’. De journalist heeft enkel deze uitspraak uit de toespraak van Dyab Abou Jahjah gelicht om zo dit aspect te benadrukken, terwijl dat dat helemaal niet de bedoeling was van de spreker. Ook wordt er niet vermeld welke geheimen Mie Branders dan wel ontdekte. Door dit in het ongewisse te laten, kan dit op de lezers verschillende effecten hebben. Misschien gaan zij denken dat dit dan diepe en duistere geheimen zijn die een samenwerking zouden kunnen verhinderen. Misschien denken ze dat door het niet te vermelden dat dit dan toch niet zo’n grote geheimen waren. Het effect is niet te voorspellen aangezien elke lezer zijn eigen individualiteit heeft, maar het was misschien toch wel beter geweest als er een beetje meer uitleg bij gegeven werd zodat de ambiguïteit van de uitspraak verdwenen was.

Andere omschrijvingen die geen positieve boodschap uitdragen zijn: ‘Resist is de onwaarschijnlijke combinatie tussen de Arabisch Europese Liga van Abou Jahjah, en de Partij van de Arbeid.’ (GvA 09-05-2003, 10), ‘die merkwaardige coalitie van stalinisten en Arab pride’ (DS 15-02-2003, 45).

Tom Lanoye definieert de partij als volgt: ‘Resist is een schijnhuwelijk par excellence’ (DS 05-04-2003, 37). Verschillende kranten treden hem bij in zijn mening. ‘Voor velen is de bizarre samenwerking -- een vierkante voetbal wordt Resist al eens genoemd -- een verstandshuwelijk’ (DS 05-05-2003, 6). ‘een verstandshuwelijk tussen twee partijen die op een aantal punten vrij fundamenteel van mening verschillen’ (FET 09-05-2003, 4). Ten eerste bestaat Resist maar uit een partij, en dat is de PvdA, de andere partners zijn de beweging AEL en onafhankelijken. Ten tweede maakt het niet uit dat ze op een aantal punten een verschillende mening hebben, de belangrijkste tien punten waar ze zich allemaal kunnen achter scharen, hebben ze verzameld in hun programma.

Ook krijgt een journalist de kans om zijn mening over verschillende politieke partijen ongezoeten te formuleren. Onder meer vindt hij ‘dat Resist een partijtje van maoïsten, Hezbollah-tweedeklassers en lelijke vrouwen is’ (FET 17-05-2003, 5).

Kris Merckx wordt zelfs gezien als een lid van ‘het uitstervende ras van de oercommunisten’ (LN 14-05-2003, 16) Er zijn ook kranten die niet goed weten wat Resist nu precies is, want er wordt nog gezegd dat ‘De AEL en Resist congresseren op 9 maart.’ (HV, HN 08-02-2003, 15) terwijl de AEL nu een deel van Resist is.

Een merkwaardige zin vond ik in De Standaard, toen er een verslag werd gegeven van de laatste peiling voor de verkiezingsuitslag: ‘Resist haalt niets. Dit laatste kan verklaard worden doordat gepeild wordt via een vast telefoontoestel, niet via de gsm.’ (DS 10-05-2003, 1) Gaan ze ervan uit dat de achterban van Resist niet beschikt over een vast telefoontoestel? De link tussen deze twee zinnen is mij volledig onduidelijk. Het lijkt me trouwens ook overbodige informatie die er eerder op gericht is om een negatief beeld te vormen van de partij dan om relevant te zijn.

Uit bovenstaande voorbeelden wordt het duidelijk dat men Resist niet hoog inschat, net zoals de PvdA en de AEL. Door termen te gebruiken die niet neutraal zijn, kan men een oordeel vellen zonder grondige kennis van wat het werkelijk is. Zoals reeds gezegd in hoofdstuk twee is het onmogelijk om dé waarheid te verkondigen, maar men kan in elk geval proberen om een objectieve weergave van de feiten te verspreiden. De artikels die ik hier heb besproken missen echter een poging tot neutraliteit aangezien in het grootste deel van deze artikels gebruik gemaakt wordt van termen die allesbehalve neutraal zijn. Dit kan dan ook gezien worden als een uiting van de heersende ideologie. Die manifesteert zich niet expliciet, en ik ben ervan overtuigd dat de journalisten dit ook niet opzettelijk doen, maar gezien de negatieve uitlatingen over Resist verdeeld zijn over de verschillende kranten en dat die ook

niet gebonden zijn aan bepaalde onderwerpen, maar gewoon altijd weerkeren, denk ik toch dat we dit mogen bestempelen als een vorm van ideologie.

5.2 Terminologie

5.2.1 *Migrant, allochtoon of nieuwe Belg?*

De mensen die door de Belgische regering in de jaren '60 naar hier gehaald werden wegens een tekort aan arbeidskrachten, kregen de naam 'gastarbeiders'. Deze mensen waren dus 'gasten' die hier enkel waren om te werken en die na verloop van tijd wel naar hun eigen land zouden terugkeren. Toen dit niet het geval bleek te zijn, is men overgeschakeld op de term 'migrant'. Hierin zit ook nog de mogelijkheid vervat voor de betrokken personen om terug te keren, aangezien het niet 'immigrant' is, wat duidt op het rondtrekken, zonder een implicatie van zich te settelen. Wanneer men dan beseft dat deze mensen toch niet meer zouden terugkeren naar het land waar ze vandaan kwamen, heeft men hen bedacht met de term 'etnische minderheid'.

“Minderheden zijn groepen van mensen die een geringere mogelijkheid hebben om onze maatschappelijke en culturele verworvenheden te benutten. Het is deze slechte positie die hen tot minderheden maakt, niet de eigen cultuur of groepsvorming.” (Schakenbos & Marsman 1988, 11)

Allochtonen zijn volgens het 'decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden':

Personen die zich legaal in België bevinden, ongeacht of zij de Belgische nationaliteit hebben, en die tegelijkertijd aan de volgende voorwaarden voldoen :

- a) minstens één van hun ouders of grootouders is geboren buiten België;
- b) zij bevinden zich in een achterstandspositie vanwege hun etnische afkomst of hun zwakke sociaal-economische situatie;

Dit is een merkwaardige definitie komende van het departement voor welzijn, volksgezondheid en cultuur van de Vlaamse overheid aangezien deze definitie een

vernaauwing inhoudt ten opzichte van de verklaring die in Van Dale voor allochtoon wordt gegeven. Daar is het namelijk een bijvoeglijk naamwoord dat als betekenis heeft ‘van elders afkomstig’. Deze term bestaat volgens Van Dale niet als substantief maar wordt in de dagelijkse taal wel steeds zo gebruikt. De vernaauwing waarvan sprake manifesteert zich vooral in het puntje b). Hier kent men een negatieve sociale positie toe aan de bevolkingsgroep die als ‘allochtoon’ wordt beschreven. Dit is een houding die latent aanwezig is in de hoofden van de meerderheid, zoals een citaat van Jos Bouveroux bevestigt: “Agalev heeft wel migranten opgenomen, maar dat zijn toch veelal beter opgeleide allochtonen, mensen zonder al te veel financiële problemen. Kortom, allochtonen met hetzelfde profiel als de Vlaamse Agalev'ers.” (DM 1-03-2003, 58) Dit citaat is treffend aangezien het het homogeneousme waarvan sprake in hoofdstuk twee, expliciet weergeeft: Agalev is een partij die ook een homogeneousiteit heeft aangezien alle betrokkenen hetzelfde sociaal economisch profiel hebben. Verder wordt in dit citaat de term ‘migrant’ gelijk gesteld aan de term ‘allochtoon’, waarbij de veronderstelling dat allochtonen meestal economisch achtergesteld zijn, zoals dat ook beweerd wordt door het decreet, ook benadrukt wordt. Hierdoor ontsnappen de meer gegoede allochtonen zoals (bedrijfs)mensen die voor een bepaalde tijd in ons land verblijven of zich hier permanent gevestigd hebben aan deze categorie zoals ook Dyab Abou Jahjah terecht opmerkt in het televisieprogramma van Siegfried Bracke: “Opvallend was dat alleen AEL-voorman Aboe Jahjah ons over iets deed nadenken. Toen het taalexamen voor allochtonen ter sprake kwam, vroeg hij zich af of Trond Sollied, de Noorse trainer van Club Brugge, dan ook geen Nederlands moest kennen.” (HN en HV 23-04-2003, 37) Deze uitspraak geeft heel goed weer in welke sfeer men de ambiguïteit van een term zoals ‘allochtoon’ kan situeren. Want zo krijgt het neutrale begrip weer een pejoratieve ondertoon in de omgangstaal en het zou niet onverwacht zijn als er binnen enkele jaren weer een nieuwe term zal verschijnen die neutraler beschouwd wordt, maar die net hetzelfde lot beschoren is als zijn voorgangers aangezien de remedie niet bij de termen ligt, maar bij de mentaliteit van degenen die de termen hanteren.

Ook wordt de term ‘allochtoon’ te pas en te onpas gehanteerd. Men kan zich afvragen of het nodig is dat men dit adjectief steeds vermeldt. Bij berichtgeving over autochtonen staat dat er immers ook niet telkens bij tenzij men een contrast wil aangeven met de allochtone medemens die dan waarschijnlijk als dusdanig in hetzelfde artikel wordt getypeerd. Een voorbeeld hiervan vinden we in de berichtgeving over de verkiezingsproblemen in Borgerhout: ‘In een stembureau in de Florastraat in Borgerhout zou een allochtone man

mensen afgeraden hebben voor Resist te stemmen.’ (LN 19-05-2003, 20). Waarom het hier vermeld moet worden dat het een allochtone man is, is me een raadsel. Misschien heeft de journalist hiervoor gekozen omdat hij daarmee duidelijk wou maken dat niet alle allochtonen voor Resist stemmen.

We kunnen ook opmerken dat de term ‘allochtoon’ meestal gerelateerd wordt aan een Arabisch / islamitische achtergrond. Ook Tom Lanoye heeft problemen met het hanteren van deze begrippen, zoals duidelijk wordt in een interview in De Standaard: ‘Allochtoon: wat een vreselijk apartheidswoord is dat trouwens. Kunnen we het niet beter over nieuwe Belgen hebben? Of Arabische Belgen in dit geval.’ (DS 05-04-2003, 37)

In de data die hier onderzocht worden, wordt er danig gewisseld tussen de ongeveer tien jaar oude term ‘allochtoon’ en de nieuwe term ‘nieuwe Belgen’. Hierin kan natuurlijk het onderscheid worden gemaakt dat de nieuwe Belgen een onderdeel uitmaken van de grotere categorie allochtonen, aangezien niet alle allochtonen de Belgische nationaliteit hebben. Maar toch wordt er ook steeds verwezen naar de ‘nieuwe Belgen’ als men het heeft over mensen van Arabische en/of islamitische origine, zoals dat ook gebeurt bij de term ‘allochtoon’, wat blijkt uit het volgende voorbeeld. De zin “De Belgen van allochtone afkomst die opkomen bij de verkiezingen voeren duidelijk hevig slag om de kiezers in de buurt op hun hand te krijgen.” (HN en HV, 30-04-2003, p. 16) wordt onmiddellijk gevolgd door de meningen van verschillende politici zoals Mimount Bousakla, Nahima Lanjri en Dyab Abou Jahjah. Drie politici van Arabische origine.

Evers (2000: 64) gaat ervan uit dat vermelding van de etnische afkomst, religie, naam, geboorteland wel noodzakelijk is als het functioneel is. Dat wil zeggen dat er een relevante samenhang moet zijn met de gebeurtenis en dat het moet bijdragen aan de verstaanbaarheid van het desbetreffende artikel. Mijns inziens is het zeer moeilijk om te beslissen wanneer deze informatie relevant is en wanneer niet. Hij heeft dan ook weer gelijk dat het niet steeds verzwegen moet worden uit schrik om gestigmatiseerd te worden.

Deze termen waarmee de ‘Belgen met een buitenlandse origine’ worden aangeduid, worden in hun beginperiode steeds als neutraal beschouwd. Telkens wanneer een term een pejoratieve betekenis krijgt doordat de negatieve houding ten opzichte van de bedoelde bevolkingsgroep gereflecteerd wordt in de term die voor deze bevolkingsgroep werd voorbehouden, neemt men zijn toevlucht tot het hanteren van een nieuwe term die dan als neutraal kan doorgaan, maar die in werkelijkheid enkel een vervanging is van de vorige term

en dus ook snel de negatieve connotaties ervan zal erven. Çakar (2002: 111) heeft hier reeds een nieuwe term voor uitgevonden, die het allemaal goed weergeeft: hij omschrijft zichzelf als een EAB, een Eeuwig Andere Burger omdat hij hier geboren en getogen is, maar nog steeds niet door iedereen aanvaard wordt als een volwaardig lid van de maatschappij.

5.2.2 *Integratie*

Ook voor dit ambigue begrip heeft het ‘decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden’ een merkwaardige definitie gegeven:

integratie: het proces dat leidt tot een volwaardige en evenredige participatie van allochtonen, vluchtelingen en woonwagenbewoners aan het maatschappelijk leven.

Houdt dit dan natuurlijkerwijze in dat het maatschappelijke leven bepaald wordt door de autochtone bevolking? Aangezien er niet staat dat iedereen die in Vlaanderen verblijft op een gelijkwaardig en evenredige manier moet kunnen participeren aan het maatschappelijke leven, kan men concluderen dat dit inderdaad is wat er geïmpliceerd wordt. Nochtans wordt het maatschappelijke leven bepaald door de leden van de maatschappij en dat is in mijn ogen iedereen die hier woont, maar blijkbaar denkt de overheid daar anders over. Ook Blommaert en Verschueren (1992) kaarten dit probleem aan:

“De expliciete uitdrukking van een streven naar gelijkheid (‘integratie’) benadrukt dus op een paradoxale wijze de impliciete ongelijkheid. Een integratiebeleid voorstellen vooronderstelt dat de doelgroep, de migranten, nu nog niet-geïntegreerd zijn. Het ontkent hun deel-zijn van onze samenleving en de vormen van aanpassing die zij hier reeds hebben ondergaan, en het ontzegt hun tegelijkertijd alle inspraak in het proces van deelwording. ‘Integratie’ definieert daardoor behoorlijk precies *de huidige machtsrelatie tussen Belgen en migranten*, de status-quo, en niet het proces dat die relatie zou moeten wijzigen of verbeteren.” (Blommaert & Verschueren, 1992: 121)

Dit citaat geeft duidelijk weer dat het inderdaad de autochtone bevolking is die bepaalt wanneer iemand geïntegreerd is in ‘hun’ maatschappij. Zij gaan er principieel van uit dat hun gewoonten de norm zijn en dat iedereen zich daar maar aan moet aanpassen om zo een homogene maatschappij te vormen. Maar aangezien iedereen op verschillende vlakken

‘anders’ is, is het een utopie dat er ooit een volledig homogene maatschappij zal zijn. Dat is maar goed ook. En zolang iedereen de diversiteit van de hedendaagse Vlaamse bevolking -die zich overigens op zichtbare en onzichtbare wijzen manifesteert- niet aanvaardt, zal men steeds een reden zoeken om te beweren dat ‘ze’ niet geïntegreerd zijn in ‘onze’ maatschappij.

De begrippen die voor dit fenomeen gehanteerd worden, kennen dezelfde ontwikkeling als migrant-allochtoon. Wanneer het begrip assimilatie niet meer als neutraal beschouwd werd, is men overgeschakeld op het benoemen ervan door integratie. Maar eigenlijk bedoelt men hier net hetzelfde mee. In Van Dale wordt assimilatie onder andere gedefinieerd als ‘gelijkmaking’, ‘het opgaan in een nieuw milieu van individuen en groepen’ met als voorbeeld ‘assimilatie van kleurlingen’. Volgens van Koningsveld (1993: 98) had integratie in Van Dale als betekenis onder andere ‘het als gelijkwaardig opnemen van een bevolkingsgroep van ander ras in een bepaalde maatschappij’, met als voorbeeld ‘de integratie van de negerbevolking in de Verenigde Staten’. Nu is de definitie al wel veranderd en gematigder geworden: ‘het maken van een harmonisch geheel of opnemen in een geheel’, maar het voorbeeld is hetzelfde gebleven.

De laatste paar jaar zijn er zelfs meer allochtone politici en intellectuelen die aan het integratiedebat deelnemen, maar volgens Van den Broeck (2002: 19) ontbreekt het hen aan een duidelijke achterban en een georganiseerde structuur om werkelijk een verschil te kunnen maken. Maar, zoals Fraihi (2002: 100) opmerkt, is er natuurlijk ook een diversiteit binnen de verschillende allochtone gemeenschappen, die men niet over het hoofd mag kijken. Een voorbeeld hiervan is het incident Mimount Boussakla, dat later in detail zal worden besproken, waarbij het duidelijk wordt dat er ook tussen de allochtonen onderling sterke meningsverschillen zijn.

De allochtone politici waarvan sprake worden trouwens niet door alle allochtonen op handen gedragen. Aangezien er voor Resist nog niet veel partijen waren die deels opgericht waren door allochtonen, staan de meesten onder hen op een lijst van de traditionele partijen en worden ze door andere allochtonen (o.a. Çakar, 2002: 114) bestempeld als excuus-Truus of alibi-Ali omdat ze in hun ogen niets veranderen aan de negatieve houding van de autochtone meerderheid ten opzichte van deze bevolkingsgroep. Volgens Loobuyck (2002: 147) zijn er een aantal belangrijke redenen waarom er de laatste paar jaar steeds meer allochtonen op de verschillende kieslijsten staan. Ten eerste zouden de traditionele partijen beseft hebben dat ze hierdoor een groter aantal kiezers zouden kunnen bereiken. Ten tweede beseften de allochtonen zelf dat, als ze iets wilden veranderen, dat ze dat dan in de politiek zouden

moeten doen. Zij opmerking over de diversiteit, namelijk dat de verschillende allochtone politici tegen elkaar opgezet zouden worden, zou waar kunnen zijn, maar mijns inziens is de onenigheid tussen verschillende politici –vooral als ze lid zijn van verschillende partijen– slechts een gevolg van de uiteenlopende opinies.

5.2.3 *Tolerantie*

Als we Van Dale nogmaals ter hand nemen, dan kunnen we zien dat ‘tolereren’ als synoniem wordt gegeven van ‘verdragen’ wat de betekenissen heeft: ‘(straf, pijn, last en dergelijke) dulden, ondergaan; kunnen hebben (ertegen bestand zijn); gebruiken zonder er last van te hebben’. Dit maakt duidelijk dat het woord een negatieve connotatie heeft, wat erop wijst dat wanneer men ‘migranten tolereert’ dit meteen duidelijk maakt hoe negatief men tegenover deze bevolkingsgroep staat. Verder merkt Blommaert (2001: 107) nog op dat dit begrip enkel slaat op de houding van de autochtone bevolkingsgroep. Men spreekt nooit over tolerantie met betrekking tot de allochtone minderheden.

Zoals hierboven reeds vermeld werd, wordt er nog steeds gedacht volgens de idee van ‘wij’ versus ‘zij’. Deze laatste groep omvat dan de allochtonen, zoals die hierboven beschreven werden: meestal mensen van Arabische en/of islamitische origine. De autochtone bevolking beschouwt deze mensen als achtergesteld en heeft sinds lang een paternalistische houding aangenomen: ‘ze weten niet beter, ze moeten ingewijd worden in de goede westerse maatschappij, dan kunnen ze worden zoals ons en alle barbaarse normen achter zich laten’. Hierbij gaat men uit van een ongelijkheid tussen mensen waarbij men de verschillen tolereert totdat deze verdwenen zullen zijn. Maar men denkt nog steeds dat de allochtonen die in ons land aanwezig zijn niet weten wat het betekent om hier te wonen. Men denkt dat zij nog steeds in hun ‘eigen’ land vertoeven. Dit verschijnsel werd door Fabian (2002) gedefinieerd als *the denial of coevalness*:

“a persistent and systematic tendency to place the referent(s) of anthropology in a Time other than the present of the producer of anthropological discourse.”

(Fabian, 2002 :31)

Toegepast op dit onderwerp kan men zeggen dat de autochtone bevolking ervan uitgaat dat de allochtone bevolking zich niet zal kunnen aanpassen aan de moderne Westerse maatschappij aangezien ze afkomstig zijn uit gebieden die een ernstige achterstand vertonen ten opzichte

van deze maatschappij. Alhoewel deze maatschappijen in dezelfde tijd bestaan, zal men toch eerder geneigd zijn om de (vooral dan) Arabische maatschappij te vergelijken met de samenlevingen hier een eeuw geleden. Dit houdt een ontkenning in van de fundamentele gelijkheid tussen de mensen en stelt de autochtone bevolking in staat om macht uit te oefenen over de allochtone bevolking.

Wat hierboven beschreven werd is een essentialistische visie op etniciteit, wat inhoudt dat men een aantal onveranderlijke kenmerken toeschrijft aan een bepaalde bevolkingsgroep en dat men geen rekening houdt met de factoren die daar een wijzigende rol in kunnen spelen. “We need to recognize that (...) dichotomized cultural differences (...) are vastly overstated in ethnic discourse” (Barth, 1994: 30). Hierin heeft Barth gelijk: de etnische, religieuze en culturele (in de essentialistische zin van het woord) verschillen tussen mensen worden te veel benadrukt. Hier is het dus belangrijk, zoals Baumann en Sunier (1995) aanduiden, dat men een de-essentialiserende visie op -onder andere- etniciteit zou moeten ontwikkelen. Men gaat er meestal van uit dat iedereen die er uitziet als iemand met Arabische roots, dat die per definitie een Marokkaanse moslim is. Zo wordt iedereen over dezelfde kam geschoren en wordt de onderlinge diversiteit tenietgedaan. Een voorbeeld om deze houding te illustreren: “Na het Vlaams Blok hebben we nu ook een Marokkaans Blok.” (LN 13-05-2003, 16), waarin men Resist als een ‘Marokkaans Blok’ bestempeld, terwijl de lijsttrekker nota bene afkomstig is uit Libanon.

Een ander gevolg van deze essentialistische houding is dat Arabisch en islamitisch als synoniemen worden beschouwd, terwijl deze begrippen zeker geen synoniemen zijn. Niet elke moslim is afkomstig uit een Arabisch gebied en niet iedereen met een Arabische achtergrond is moslim, net zoals niet elke Vlaming katholiek is.

Men moet afstappen van het denken in blokken van ‘wij’ versus ‘zij’ want in elk van deze geconstrueerde groepen bestaat er een enorme diversiteit aan meningen, opvattingen, gedragingen,... Maar Baumann en Sunier (1995: 3f.) wijzen erop dat dit bij elke gemeenschap zo gebeurt. Iedereen gebruikt ideeën over etniciteit om radicale tegenstellingen te formuleren over zichzelf en ‘de anderen’. Zo geven ze het voorbeeld van Turken die in Nederland wonen die hun eigen ideeën hebben over de Nederlandse maatschappij en de Nederlandse cultuur, net zoals die Nederlandse mensen een statisch beeld hebben ontwikkeld in verband met moslims en de moslimcultuur. In wat ze zeggen zit waarschijnlijk wel een kern van waarheid, namelijk dat er bij de meeste bevolkingsgroepen nog steeds stereotiepe beelden circuleren in verband met ‘de ander’, maar ze maken geen gelijkwaardige vergelijking: de Nederlandse

cultuur wordt als nationalistisch benaderd en de Turkse cultuur als religieus. Dit wijst erop dat ze het begrip ‘cultuur’ nog niet volledig hebben gede-essentialiseerd aangezien ze het nationalistische aspect als de essentie van de Nederlandse cultuur beschouwen en religie als de essentie van de Turkse cultuur.

Waarom worden hier vooral mensen van Arabische / islamitische afkomst geïsoleerd? Waarschijnlijk omdat men de vluchtelingen die uit andere Europese landen komen, niet onmiddellijk als allochtoon kan identificeren en dit bij mensen van voornoemde afkomst wegens uiterlijke kenmerken toch makkelijker is. Waarom dan geen joden, Japanners,...? Dit komt omdat deze mensen niet voor ‘overlast’ zorgen: ze hebben werk en geld. Vooral dat laatste is blijkbaar belangrijk om niet in de categorie ‘allochtoon’ te belanden.

5.2.4 Conclusie

De termen die men in het alledaagse leven hanteert in verband met de multiculturele maatschappij zijn niet zonder bijbetekenis zoals hierboven werd aangehaald. Het wordt echter problematisch om nog een geschikte, neutrale term te vinden om allochtonen te benoemen, zonder zich hierom schuldig te voelen en bang te zijn om ook als homogeen bestempeld te worden. De enige oplossing om alle mogelijke complexen uit de weg te ruimen, is een mentaliteitsverandering van de hedendaagse Vlaamse maatschappij. Want het is pas als dit gebeurt dat de gebruikte terminologie niet meer zo snel zal veranderen wegens een pejoratieve connotatie en dat iedereen met een gerust hart de verschillende termen op een juiste manier en zonder bijbetekenis kan hanteren.

Zoals Blommaert en Verschueren (1994: 17) terecht opmerken, bestaan er termen die geen eenduidige betekenis hebben. Aangezien ze geen vast omlijnde min of meer constante betekenis hebben, kunnen bovenstaande termen hier ook toe gerekend worden. De illusie dat woorden als deze een eenduidige betekenis hebben kunnen ervoor zorgen dat ze gehanteerd worden in manipulatieprocessen zoals het versterken van een ideologie.

Zoals hierboven meermaals werd aangehaald, is er een bepaalde ideologie die aan de basis ligt voor deze houding, de wij-zij dichotomie. Deze dichotomie probeert men op allerlei manieren te legitimeren, onder andere door de definities te verenigen zoals ik heb trachten aan te tonen. Iedereen die dan niet ondergebracht kan worden in een van deze categorieën, wordt gestigmatiseerd, waardoor de mensen in kwestie zich inderdaad als een Eeuwig Andere Burger gaan voelen. En daar hebben ze ook reden toe. Immers, als de

overheid reeds enge definities opstelt, hoe kan men dan verwachten dat de gewone mensen zich een ander beeld vormen? Dit is een duidelijk voorbeeld van hoe hegemonie werkt: de meningen van de overheid worden overgenomen door de gewone burger, omdat hij vertrouwt op de expertise van de overheid.

5.3 Autoriteit

Autoriteit in de media hangt zeer nauw samen met verantwoordelijkheid: wie spreekt? Dit punt zou ik op twee verschillende manieren willen benaderen. Ten eerste door te kijken naar de manieren waarop citaten worden weergegeven: wanneer wel, wanneer niet, wanneer in indirecte rede, wanneer in directe rede,... En ten tweede zou ik willen kijken naar wie er aan het woord is in verband met welke onderwerpen.

In het vorige deel, in verband met de persconferentie en het verkiezingscongres, werden er reeds een aantal citaten aangehaald. Hierbij kan men zich steeds afvragen waarom een journalist net die citaten uitkiest. Men kan zich ook vragen stellen bij de manier waarop deze citaten worden weergegeven: zijn het letterlijke citaten of heeft de journalist ze aangepast aan zijn eigen tekst? Zijn deze aanpassingen aanvaardbaar of veranderen ze fundamentele elementen uit de oorspronkelijke tekst? Maakt de journalist een onderscheid tussen de uitspraken die hij in directe en in indirecte rede weergeeft? Zo ja, waarom? Door bepaalde citaten te kiezen, beslist de journalist wat er belangrijk is en wat de lezer zal zien. Hij geeft maar een fragment weer van een hele uitleg die de persoon in kwestie gedaan heeft. Door dit highlighten van wel gekozen uitspraken, laat hij de rest van de toespraak weg of parafraseert hij deze. Zoals reeds gezegd ben ik ervan overtuigd dat de journalist enkel het beste voorheeft met zijn publiek, maar het valt niet te ontkennen dat hij de macht heeft om de mening van het publiek te beïnvloeden.

De vraag naar wie de journalist aan het woord laat, sluit daar ook wel bij aan. Hij beslist wiens mening hij zal vertolken in zijn artikel. Het is opvallend dat de journalist in verband met Resist vooral de meningen van de doelgroep van deze partij weergeeft. We vinden dus een groot aantal citaten van allochtonen van Arabisch / islamitische origine. Dit zijn soms andere politici, maar ook gewoon 'de man uit de straat'. Toevallig vinden we hierin weinig positieve citaten. Het geeft de indruk dat de journalisten hiermee willen zeggen: 'Kijk,

zelfs de belangrijkste doelgroep van Resist is niet akkoord met hun standpunten' om zo de geloofwaardigheid van de partij te ondermijnen. Een uitspraak als 'wij houden ook niet van extremisten zoals Abou Jahjah' (GvA 27-05-2003), komende van Saida, heeft veel meer autoriteit dan dat een autochtone medemens dit had gezegd, omdat men ervan uitgaat dat Saida veel dichter bij de leefwereld van Resist staat dan de gemiddelde autochtoon en daar dus ook met meer kennis van zaken over kan praten.

Soms geeft men echter ook een genuanceerder beeld, zoals in De Standaard (19-05-2003, 9), waar een verslag wordt uitgebracht van de stemming in Borgerhout. Het geeft een goed beeld van de diversiteit onder de allochtonen die er komen stemmen: sommigen zijn voor Resist, anderen voor traditionele partijen.

5.4 Negatieve en positieve berichtgeving

5.4.1 *Expliciet*

Zelden spreekt een journalist zich expliciet uit voor of tegen de lijst Resist. De expliciet negatieve of positieve beelden die in de kranten geschetst worden, komen meestal voor in een citaat of een lezersbrief. Positieve beelden over Resist vinden we meestal enkel in uitspraken van mensen die op de lijst zelf staan, vooral aan de deelname aan de verkiezingen van acteur Dirk Tuypens werd veel aandacht besteed. Maar zelfs in de artikels die hierover handelen word zijn engagement vooral bestempeld als: 'zijn plaatsje op de lijsten (...) valt in de eerste plaats dan ook te interpreteren als openlijke steun van een bekend figuur, meer niet.' (GvA, 18-03-2003, 4), 'Ook Resist (...) heeft een BV kunnen strikken' (DS 22-03-2003, 8) Een ander lid van Resist dat in vele kranten een plaatsje krijgt, is dokter van Geneeskunde voor de Derde Wereld Geert van Moorter die als onafhankelijke op de lijst staat.

In De Morgen vinden we nog twee artikels terug die we niet in andere kranten vinden. Op 12 april verschijnt er een tekst in de krant, geschreven door Ludo Abicht en Jaap Kruithof, met als titel het citaat: 'Aan de AEL zeggen we: we zullen Resist niet steunen' (DM 12-04-2003, 5). Ongeveer een maand later verschijnt er 'een kritische steun voor Resist', een tekst die werd ondertekend door verschillende intellectuelen.

5.4.2 *Impliciet*

Negatieve beeldvorming vinden we in zijn expliciete vorm niet terug in ‘gewone’ artikels. Impliciet vinden we het vooral terug in de berichtgeving over de agressieve campagne van Resist en in de artikels met betrekking tot Mimount Boussakla. Maar deze hetze begon met ‘Parket onderzoekt of Abou Jahjah kinderporno op computer zette’ (LN 29-04-2003, 1). Blijkbaar heeft dit onderzoek weinig resultaat opgeleverd want er komt geen vervolg op. Maar in de hoofden van de mensen maakt dat weinig verschil uit. Ook het feit dat er al een onderzoek loopt, is voor de meeste mensen misschien een aanleiding om te denken dat Dyab Abou Jahjah zich aan deze praktijken bezondigt.

Het incident met sp.a-lid Bousakla resulteerde in mei in een discussie via de kranten. Mimount Bousakla werd bestookt met haatmails en bedreigingen en beschuldigde Resist daarvan. Daarop reageerde de top van Resist met het antwoord dat het niet waar was en dat ze er niets van wisten. Ook al wordt er ruimte gegeven aan Resist om hierop te repliceren, en ontkennen ze de aanklacht, toch verandert dit niets aan de negativiteit van de berichtgeving, aangezien het verwijst naar een negatief feit, wat dan impliciet ook vervat zit in de repliek. Ook toen bekend werd gemaakt dat de bedreigingen niet van een lid van Resist afkomstig waren maar dat de dader in de eigen kringen van de sp.a moest gezocht worden, dan nog was Mimount Bousakla ervan overtuigd dat de dader banden had met Resist. Haar vermoedens werden ook omgezet in zekerheden als je kijkt naar de krantenkoppen: ‘Resist-aanhangers bedreigen SP.A-kandidate’ (DS 13-05-2003, 3). In De Morgen heeft men een soort peiling gedaan naar de houding van de achterban van Resist ten opzichte van heel deze zaak. De eerste zin van het artikel vat het mooi samen: ‘Opvallend: niemand van de Resist-mensen of -fans krijgt ook maar één woord van spijt uit zijn klavier, laat staan van afkeuring.’ (DM 14-05-2003, 8). Uit deze reacties zou men kunnen besluiten dat Resist een groep wrede, meedogenloze mensen is, maar men moet er wel rekening mee houden dat het volgt op een heen en weer geschrijf van beschuldigingen, waarbij de spanningen langs beide kanten natuurlijk kunnen oplopen.

In diezelfde periode in de aanloop tot de verkiezingen zijn er ook regelmatig debatten die verslagen worden in de krant en organiseren de verschillende partijen ook plakrondes. Waarschijnlijk komt het normaal gezien niet zoveel voor dat de plakrondes verslagen worden in de kranten, maar dit jaar waren er toch regelmatig berichten over de agressieve campagne van Resist.

Ook over de debatten werd er uitvoerig bericht, vooral omdat dit volgens sommigen gepaard ging met ‘opstootjes’. In de Gazet van Antwerpen worden er zelfs twee artikels gewijd aan een debat in Mechelen, waarvan een op de voorpagina. De inhoud van het debat wordt niet vermeld, maar enkel wat er rond dit debat nog gebeurde.

Mechelen heeft woensdag een onstuimige avond beleefd. Voor en na een debat met Resist-kopman Dyab Abou Jahjah in het Marokkaanse jeugdhuis Rzoezie waren er diverse opstootjes tussen migranten- jongeren uit Mechelen en Antwerpen. Het Mechelse korps kreeg versterking van de federale politie uit Brussel. (GvA 16-05-2003, 1)

Dit is de inleiding tot het artikel dat op de voorpagina verscheen. Alhoewel de commissaris daarna verkondigt dat er geen verband is tussen het debat en de opstootjes, volgt de krant toch de mening van een schepen van Mechelen die wel overtuigd is van dit verband. Waarschijnlijk is het omdat er al zoveel negatieve berichtgeving rond Resist is geweest, ook in verband met geweld tijdens de plakrondes en met Mimount Bousakla, dat de krant, ondanks de mening van de commissaris, niet meer anders kan dan a priori te besluiten dat dit dan wel het werk van Resist zal zijn. Ook een ander incident wordt in de schoenen van Resist geschoven:

Carry De Groot-Verboven, VLD-verkiezingskandidate voor de Kamer, stelde vrijdagmorgen vast dat onbekenden pamfletten van het Vlaams Blok op haar voordeur, gevel en stoep hadden gekleefd. Diezelfde nacht werd in Boom ook ingebroken in de privé-vertrekken van Taverne Kleidal. In die taverne had even daarvoor een samenkomst van Resist plaats, maar de politie legt geen direct verband. (GvA 17-05-2003, 23)

Ook hier kan men zien dat er nergens expliciet gezegd wordt dat leden van Resist de daders zijn, maar het wordt wel verondersteld, door te vermelden dat de politie geen direct verband legt. Dit impliceert dat anderen wel een direct verband leggen.

In verband met de plakcampagnes van Resist zijn er nog meer aanklachten. Reeds in februari is er een aanklacht van een VLD-lid die impliciet Resist beschuldigt van het bekladden van haar gevel. Er is echter niets bewezen, maar de zin ‘Aanleiding van het vandalisme is naar alle waarschijnlijkheid de uitzending (...) die handelde over het integratiebeleid en over Resist. (...) had zich in de uitzending kritisch uitgelaten over de jonge

partij.’ (HN 26-02-2003, 15) duidt op een impliciet verband waardoor Resist als de schuldige naar voren wordt geschoven.

Ook wanneer er Vlaams Blok-affiches vernield en in brand gestoken worden, wordt er onmiddellijk met een beschuldigende vinger naar Resist gewezen. De reden daarvoor is dat er een handtekening werd achtergelaten. Echte zekerheid is er echter niet en daarom dat de krant er ook goed aan doet om hen ‘de vermeende daders’ (HN 30-04-2003, 16) te noemen en er niet van uit te gaan dat zij wel degelijk de schuldigen zijn.

5.4.3 Vlaams Blok

Resist wordt vaak vergeleken met het Vlaams Blok. Zo vinden we uitspraken van een interviewer als ‘Eigenlijk is hij (Dyab Abou Jahjah) een allochtone Alexandra Colen, weliswaar voorzien van een stoppelbaard.’ (DS 05-04-2003, 37). Als men de definitie van Van Dale volgt, dan is het woord ‘allochtoon’ hier zelfs overbodig aangezien deze Vlaams Blok-politica geboren is in Dublin en ze dus ‘van elders afkomstig’ is. Dit is dan nogmaals een bevestiging dat allochtoon vaak verbonden wordt met een Arabische / islamitische achtergrond

Een ander artikel draagt de kop “Resist erger dan Blok” (GvA 16-05-2003, 5), gebaseerd op een uitspraak van Anissa Tamsamani en Jamila Hamddan Lachkar. Ook Mimount Bousakla maakt een vergelijking: “Na het Vlaams Blok hebben we nu ook een Marokkaans Blok.” (LN 13-05-2003, 16) Aangezien het Vlaams Blok al een niet te beste reputatie heeft, betekent deze vergelijking, die overigens nog wel meer voorkomt, ook niet veel goeds voor Resist. Bovendien kunnen we hier nog fijntjes opmerken dat Resist niet enkel bestaat uit mensen van Marokkaanse oorsprong, maar dat het een samenwerking is tussen verschillende mensen die een zelfde overtuiging hebben, ongeacht de oorsprong.

5.4.4 Conclusie

Interessant om op te merken is dat, volgens Labaki (2003: 57), het criminele dossier van landsvijand nummer één nog steeds blanco is, ondanks alle pogingen om Dyab Abou Jahjah te ‘dyaboliseren’. Hiervoor maakt men ook gebruik van de tabloidisering waarvan hierboven reeds sprake. Blijkbaar vindt de journalist het nodig om het publiek te informeren over de eventuele schandalen die er rond Resist hangen zodat de lezer zelf kan beslissen of deze partij

geschikt is om deel te nemen aan het politieke leven. Op zich is dat een heel neutrale en objectieve manier van werken, maar tegelijkertijd worden er beschuldigingen geuit aan het adres van Resist zonder dat men daarvoor bewijzen aanhaalt. Bovendien wordt er daarna meestal niet meer op teruggekomen, dus kan men niet weten of de aanklacht nu terecht was of niet, maar het negatieve beeld over Resist heeft ondertussen al wel zijn ingang gevonden in het onderbewustzijn van een deel van de bevolking. Een andere factor die daartoe bijdraagt is het feit dat er maar weinig positieve berichtgeving te vinden is, en dat het dan ook logisch is dat de meeste mensen een vertekend en negatief beeld van Resist hebben indien ze zich enkel zouden baseren op wat er in de pers over deze partij gezegd werd. Volgens Witte ontsnappen de kwaliteitskranten hieraan, maar mijn analyse heeft aangetoond dat de kwaliteit niet veel verandert aan het feit dat de nieuwswaarde meer en meer achtergesteld wordt op de amusementswaarde, ongeacht welke krant.

6 Conclusie

Ik heb reeds het proces van highlighten vermeld. Ook ik moet mij ervoor behoeden om niet in dezelfde val te lopen. Het is echt niet dat alle artikels die verschenen zijn over Resist een negatief beeld geven. Er zijn er ook die een positief beeld weergeven, wat ik in voorgaande pagina's ook vermeld heb. Maar zelfs de artikels in verband met de persconferentie en die in verband met het verkiezingscongres leken mij op het eerste zicht ook heel neutraal. Het is pas wanneer het taalgebruik echt bestudeerd wordt dat de impliciete betekenis ervan duidelijk wordt. Enkel het feit dat een grondige analyse nodig is vooraleer dit gezien kan worden, is reeds een veelzeggende aanwijzing voor het besef dat de homogeneïstische ideologie inderdaad diep geworteld is en dat het moeilijk is om zich hiervan los te maken. Daarom ook dat de journalisten meestal geen directe blaam treft en het was zeker ook niet mijn bedoeling om hen aan te vallen, zij willen immers ook enkel een waarheidsgetrouwe weergave van de feiten meedelen aan de lezers. Maar er is geen waarheid, er zijn enkel gebeurtenissen die gefilterd worden door de ogen van een persoon, in dit geval de journalist en zijn interpretatie wordt dan weer gefilterd door de ontvanger. Het is enkel door het feit dat deze twee actoren in dezelfde maatschappij leven, in dezelfde ideologische context, dat er een bijna probleemloze onderlinge verstandhouding ontstaat. En net omdat deze ideologie een maatschappelijke context vormt, is het ook zo moeilijk om zich ertegen af te zetten.

Het is een feit dat men niet tolerant genoeg is om 'de Ander' niet meer als 'anders' te zien. Die Ander moet zich inpassen, integreren, assimileren,... in onze maatschappij. Maar men vergeet hierbij te vermelden dat 'wij' dat dan ook wel moeten toelaten. Want het zal pas zijn wanneer dat de autochtone –om deze terminologie dan toch maar te gebruiken wegens gebrek aan beter– bevolking de allochtone bevolkingsgroepen de kans zal geven om zonder stigmatisering zichzelf te kunnen zijn op de manier waarop dat zij dat zelf willen, dat we zullen kunnen spreken van een harmonische samenleving waar iedereen met zijn of haar eigen individualiteit aan kan deelnemen. Het is mij opgevallen dat Resist dit voorstaat. Ahmed Azzuz heeft op het verkiezingscongres ook nog gezegd dat "integratie niet meer de vraag is, maar gelijke rechten" waarbij hij zich verzet tegen de mensen die de assimilatie voorstaan omdat zij volgens hem geen zelfrespect hebben "laat staan dat ze dan respect kunnen geven aan de anderen". Misschien beschouwt de autochtone bevolking dit als een te grote bedreiging jegens de eigen identiteit. Deze bedreiging slaat echter vooral op de mensen van Arabische /

islamitische oorsprong, waarschijnlijk omdat hun uiterlijke kenmerken (fenotype, religie, taal,...) verschillen van de onze. Maar de joodse gemeenschap verschilt toch ook veel van de onze op uiterlijk gebied? Waarom mogen zij dan wel een eigen onderwijsnet hebben? Is het omdat zij voor minder ‘overlast’ zorgen? Waarschijnlijk. Want in de ogen van veel mensen zorgen dé allochtonen inderdaad voor overlast, niet enkel op straat, maar ook op de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen, enzovoort. Enkel rijke buitenlanders mogen ons landje binnenkomen, of buitenlanders die er niet te anders uitzien. Liefst nog allebei, dan voelen we ons het minst bedreigd en blijft onze teerbemide homogene maatschappij er homogeen uitzien. Uitzien, inderdaad, want er bestaat niet zoiets als een homogene maatschappij. Het is een utopie om te denken dat men een maatschappij kan hebben van allemaal mensen die hetzelfde denken. Nee, iedereen verschilt wel op een bepaald gebied: andere overtuigingen, andere gewoontes,... Maar het zijn vooral de gewoontes die het meest zichtbaar verschillen van wat men algemeen als de norm beschouwt, die men als bedreigend zal aanzien.

De uitspraak van Azzuz legt de vinger op de wonde. Want eigenlijk denk ik dat de allochtonen die hier aanwezig zijn, zich al wel hebben geïntegreerd, maar dat de meeste autochtonen dat nog niet willen beseffen en dat ze hen dus ook niet datgene gunnen waarop ze recht hebben, namelijk een gelijkwaardige positie in de maatschappij.

Indien er al talloze publicaties bewezen hebben dat er een vorm van alledaags racisme terug te vinden is in de media, waarom is er dan “tot op de dag van vandaag in België noch een journalist, noch een omroep, krant of weekblad veroordeeld op basis van de antiracismewet” (Voorhoof & Debackere, 2003: 50)? Waarschijnlijk omdat er in de wet tegen het racisme ook een ‘intentiedelict’ is opgenomen.

“Artikel 1, tweede lid, van de antiracismewet betreft een intentiedelict, dit wil zeggen dat niet enkel het strafbare feit moet bewezen worden (materieel element van de inbreuk) maar bovendien ook de opzettelijke wil om aan te zetten tot een reactie (moreel element van de inbreuk), ongeacht of deze reactie plaatsgrijpt of niet. Het aanzetten tot een algemene houding volstaat. Het is niet vereist dat het een publiek of een individu aanzet tot het plegen van concrete, bepaalde of bepaalde daden.”⁶

⁶ http://antiracisme.fgov.be/nl/rechtspraak/rs_1-2_overzicht.htm

Aangezien het onder andere in deze scriptie gaat om gevallen waar het racisme er een is dat onbedoeld is, maar ingegeven door de heersende ideologie van het homogeneousme, is het logisch dat dit racisme ten eerste al niet opgemerkt wordt, laat staan dat het veroordeeld wordt. Het is een racisme dat zich antiracisme noemt en dat enkel een antropofagische oplossing voor de hedendaagse maatschappelijke dilemma's voorstaat, zonder de individualiteit en de gelijkheid van ieder mens te erkennen.

7 Nawoord

In een thesis als deze, waarbij er redelijk wat kritiek wordt geuit tegen bepaalde instanties is het natuurlijk ook verleidelijk om in de eigen vallen te trappen. Zo besef ik terdege dat mijn eigen begrippenapparaat niet waterdicht is, maar dat heeft ook te maken met het feit dat er in mijn ogen geen enkel begrip neutraal kan worden beschouwd. Zo heb ik steeds gesproken over mensen met een Arabische / islamitische achtergrond omdat ik niet wou vervallen in het essentialistische denken waar ik me tegen heb afgezet. Maar eigenlijk laat ik hiermee bijvoorbeeld de Turkse leek buiten beschouwing, terwijl die door de Vlaamse maatschappij ook tot de categorie ‘allochtoon’ wordt gerekend, aangezien er meer wordt afgegaan op het uiterlijk waaraan dan de stereotypen gekoppeld worden. Ik besef ook dat ik commentaar heb gegeven op het gebruik van de term allochtoon, terwijl ik deze zelf constant heb gebruikt. Ik hanteerde deze echter in de betekenis van Van Dale, zonder de bedoeling te hebben van er enige implicatie aan te verbinden. Ook heb ik gemerkt dat ik veel generaliserende termen heb gebruikt zoals ‘de allochtoon’, ‘de autochtoon’, ‘de maatschappij’,... Het gebruik van deze termen moet men zien in het licht van de studie over ideologie, waarbij de ganse maatschappij doordrongen is van een bepaalde ideologie. Ik besef ook dat niet iedereen in deze maatschappij zo denkt -gelukkig maar- en dat ik zo de individuele verschillen tussen de mensen ook eventjes links laat liggen, maar ik heb deze termen gehanteerd om een globaal beeld te geven, niet met de bedoeling te generaliseren.

Ik hoop dat ik voldoende rekening heb gehouden met de waarschuwingen van Verschueren (1991: 189f.) waarin hij onderzoekers erop wijst dat ze zich enkel mogen baseren op de data, zonder zich te laten gaan in het onderzoek om manipulerende betekenissen te vinden achter alles wat er gezegd wordt terwijl ze de echte betekenis achter wat er staat niet zien.

Bibliografie

- Barth, Fredrik (1994) Enduring and emerging issues in the analysis of ethnicity. *In* Vermeulen, Hans & Govers, Cora (eds.) *The Anthropology of Ethnicity: Beyond "Ethnic Groups and Boundaries"*. Amsterdam: Het Spinhuis, 11-32.
- Bauman, Zygmunt (1997) The Making and Unmaking of Strangers. *In* Werbner, Pnina & Modood, Tariq (eds.) *Debating Cultural Hybridity. Multicultural Identities and the Politics of Anti-Racism*. London, New Jersey: Zed Books, 46-57.
- Baumann, Gerd & Sunier, Thijl (1995) Introduction: de-essentializing ethnicity. *In* Baumann, Gerd & Sunier, Thijl (eds.) *Post-migration ethnicity. De-essentializing cohesion, commitments and comparison*. Amsterdam: Het Spinhuis, 1-8.
- Blommaert, Jan (2001) *Ik stel vast. Politiek taalgebruik, politieke vernieuwing en verrechtsing*. Berchem: Uitgeverij EPO.
- Blommaert, Jan & Verschueren, Jef (1992) *Het Belgische Migrantendebat. De pragmatiek van de abnormalisering*. Antwerpen: International Pragmatics Association (IPrA) v.z.w.
- Blommaert, Jan & Verschueren, Jef (1994) *Antiracisme*. Antwerpen, Baarn: Uitgeverij Hadewijch.
- Blommaert, Jan & Verschueren, Jef (1998) *Debating Diversity. Analysing the discourse of tolerance*. London, New York: Routledge.
- Bourdieu, Pierre (1991) *Language and Symbolic Power*. Cambridge: Polity Press.
- Çakar, Rezzak (2002) Kafka in Vlaanderen. *In* Van den Broeck, Bob & Foblets, Marie-Claire (eds.) *Het failliet van de integratie? Het multiculturalismedebat in Vlaanderen*. Leuven, Leusden: Acco, 111-114.
- Chilton, Paul & Schäffner, Christina (1997) Discourse and Politics. *In* van Dijk, Teun A. (ed.) *Discourse as social interaction*. London, Thousand Oaks, New Delhi : Sage Publications, 206-230.
- Dierickx, Ludo (1964) *Belgen op de tweesprong*. Berchem: Internationale Pers.

- Dierickx, Ludo (1994) Nationalisme in België. In Detrez, Raymond & Blommaert, Jan (eds.) *Nationalisme. Kritische opstellen*. Berchem: Uitgeverij EPO, 151-171.
- De Wachter, Frans (1994) Wie is mijn volk? De verleidingen van het zachte nationalisme. In Detrez, Raymond & Blommaert, Jan (eds.) *Nationalisme. Kritische opstellen*. Berchem: Uitgeverij EPO, 71-91.
- Elwert, Georg (1997) Boundaries, Cohesion and Switching: On We-Groups in Ethnic National and Religious Forms. In Wicker, Hans-Rudolf (ed.) *Rethinking Nationalism and Ethnicity. The Struggle for Meaning and Order in Europe*. Oxford, New York: Berg, 251-272.
- Esser, F. (1999) 'Tabloidization' of news: a comparative analysis of Anglo-American and German press journalism. *European Journal of Communication*, 14(3), 291-324.
- Evers, Huub (2000) De dunne lijn tussen robuust en kwetsend. Ethiek. In Sterk, Garjan (ed.) *Media en allochtonen. Journalistiek in de multiculturele samenleving*. Den Haag: Sdu, 51-65.
- Fabian, Johannes (2002) *Time and the other. How anthropology makes its object*. New York: Columbia University Press. (Nieuwe editie met een nieuw voorwoord van Matti Bunzl.)
- Fraihi, Tarik (2002) Gedeelde verantwoordelijkheid. In Van den Broeck, Bob & Foblets, Marie-Claire (eds.) *Het failliet van de integratie? Het multiculturalismedebat in Vlaanderen*. Leuven, Leusden: Acco, 100-102.
- Gellner, Ernest (1983) *Nations and Nationalism*. Oxford: Basil Blackwell.
- Goodwin, Charles & Goodwin, Marjorie Harness (1997) Contested vision: the discursive constitution of Rodney King. In Gunnarsson, Britt-Louise et al. (eds.) *The Construction of Professional Discourse*. London, New York: Longman, 292-316.
- Hall, Stuart (1986) Media power and class power. In Curran, James et al. (eds.) *Bending reality : the state of the media*. London: Pluto Press, 5-14.
- Hartley, John & Montgomery, Martin (1985) Representations and Relations: Ideology and Power in Press and TV news. In van Dijk, Teun A. (ed.) *Discourse and Communication. New Approaches to the Analysis of Mass Media Discourse and Communication*. Berlin, New York: Walter de Gruyter, 233-269.

- Hauttekeete, Laurence (2003) Politiek in het dagblad: bestaat het nog? Een inhoudsanalyse naar de tabloidisering van de politieke berichtgeving in de Waalse pers. *In* Biltereyst, Daniël & Peeren, Yen (eds.) *Nieuws, democratie & burgerschap. Onderzoek over hedendaagse nieuwsmedia*. Gent: Academia Press, 55-77.
- Jacobs, Geert (1999) Hegemony in the news. *In* Verschueren, Jef (ed.) *Language and ideology. Selected papers from the 6th International Pragmatics Conference, Vol. 1*. Antwerp: International Pragmatics Association (IPrA), vzw, 254-261.
- Labaki, Maroun (2003) *Abou Jahjah, l'erreur*. Bruxelles: Éditions Luc Pire.
- Leurdijk, Andra (2000) Ieder medium een eigen kleur? De mogelijkheden van pers, radio, televisie en internet. *In* Sterk, Garjan (ed.) *Media en allochtonen. Journalistiek in de multiculturele samenleving*. Den Haag: Sdu, 27-42.
- Loobuyck, Patrick (2002) Allochtone politici: tussen wal en schip? *In* Van den Broeck, Bob & Foblets, Marie-Claire (eds.) *Het failliet van de integratie? Het multiculturalismedebat in Vlaanderen*. Leuven, Leusden: Acco, 146-193.
- Meeuwis, Michael (1993) Nationalist ideology in news reporting on the Yugoslav crisis: A pragmatic analysis. *Journal of Pragmatics* 20: 217-237.
- Sbisà, Marina (1999) Ideology and the persuasive use of presupposition. *In* Verschueren, Jef (ed.) *Language and ideology. Selected papers from the 6th International Pragmatics Conference, Vol. 1*. Antwerp: International Pragmatics Association (IPrA), vzw, 492-509.
- Schakenbos, Els & Marsman, Gerard (1988) *Migranten en de media. Een literatuurstudie naar trends in het mediagebruik van etnische minderheden in zes Westeuropese landen*. Nijmegen: Masusa.
- Schelfhout, Els & Siebens, Yannick (1993) Media en Migranten. *In* Deslé, Els, Ron Lesthaeghe & Els Witte (eds.) *Denken over migranten in Europa*. Brussel: VUBPress, 189-210.
- Sterk, Garjan (2000a) Inleiding. *In* Sterk, Garjan (ed.) *Media en allochtonen. Journalistiek in de multiculturele samenleving*. Den Haag: Sdu, 9-13.
- Sterk, Garjan (2000b) In beeld. Minderheden en de mediapraktijk. *In* Sterk, Garjan (ed.) *Media en allochtonen. Journalistiek in de multiculturele samenleving*. Den Haag: Sdu, 95-106.

- Stroinska, Magda & Popovic, Branka (1999) Discourse of black and white and stereotyping: some linguistic principles of hate-speech. In Verschueren, Jef (ed.) *Language and ideology. Selected papers from the 6th International Pragmatics Conference, Vol. 1.* Antwerp: International Pragmatics Association (IPrA), 544-559.
- Thompson, John B. (1984) *Studies in the Theory of Ideology.* Cambridge: Polity Press.
- Thompson, John B. (1990) *Ideology and Modern Culture. Critical Social Theory in the Era of Mass Communication.* Cambridge: Polity Press.
- Thompson, John B. (1995) *The media and modernity. A social theory of the media.* Cambridge: Polity Press.
- Van den Broeck, Bob (2002) Het failliet van de integratie? Het multiculturalismedebat in Vlaanderen. In Van den Broeck, Bob & Foblets, Marie-Claire (eds.) *Het failliet van de integratie? Het multiculturalismedebat in Vlaanderen.* Leuven, Leusden: Acco, 15-67.
- Van Dijk, Teun A. (1983) *Minderheden in de media. Een analyse van de berichtgeving over etnische minderheden in de dagbladpers.* Amsterdam: SUA.
- Van Dijk, Teun A. (1988) *News Analysis. Case studies of international and national news in the press.* Hillsdale, New Jersey, Hove, London: Lawrence Erlbaum Associates.
- Van Dijk, Teun A. (1998) *Ideology. A Multidisciplinary Approach.* London, Thousand Oaks, New Delhi: Sage.
- Van Dijk, Teun A. et al. (1997) Discourse, Ethnicity, Culture and Racism. In van Dijk, Teun A. (ed.) *Discourse as social interaction.* London, Thousand Oaks, New Delhi : Sage Publications, 206-230.
- van Koningsveld, P.S. (1993) *Sprekend over de islam en de moderne tijd.* Utrecht: Stichting Teleac, Amsterdam: Prometheus.
- Verschueren, Jef (1985) *International News Reporting: Metapragmatic Metaphors and the U-2.* Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Verschueren, Jef (1991) A pragmatic perspective on international communication. In Blommaert, Jan & Verschueren, Jef (eds.) *The pragmatics of international and intercultural communication. Selected Papers of the International Pragmatics Conference, Antwerp, August 17-22, 1987 (Volume III), and the Ghent Symposium on*

Intercultural Communication. Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, 187-210.

Verschuieren, Jef (1999a) *Understanding Pragmatics*. London: Arnold, New York: Oxford University Press.

Verschuieren, Jef (1999b) Pragmatics for International Communication Monitoring. *Anglistica* 3(1): 179-200.

Voorhoof, Dirk & Debackere, Jan (2003) Nieuwsberichtgeving en de democratische rechtsstaat. De journalistieke opstelling in Vlaanderen tegenover racisme, discriminatie en extreemrechts. In Biltreyst, Daniël & Peeren, Yen (eds.) *Nieuws, democratie & burgerschap. Onderzoek over hedendaagse nieuwsmedia*. Gent: Academia Press, 27-54.

Witte, Els (2002) *Media en Politiek. Een inleiding tot de literatuur*. Brussel: VUB Press.

Websites⁷

Code van journalistieke beginselen. Aangenomen door de Algemene Vereniging van Beroepsjournalisten in België (AVBB), de Belgische Vereniging van Dagbladuitgevers (BVDU) en de Nationale Federatie van Informatieweekbladen (NFIW) in 1982.

<http://www.fondspascaldecroos.org/organisaties/journalisten/code.html>

Decreet van 28 april 1998 inzake het Vlaamse beleid ten aanzien van etnisch-culturele minderheden (B.S. 19-VI-1998)

http://www.wvc.vlaanderen.be/juriwel/minderheden/rgmigr/dec/decreetmigranten.htm#P35_1237

Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme en xenofobie ingegeven daden. http://antiracisme.fgov.be/nl/rechtspraak/rs_1-2_overzicht.htm

⁷ Laatste gecontroleerd op 18-08-2003.

Inhoudstafel

INHOUDSTAFEL.....	1
TRANSCRIPTIE PERSCONFERENTIE.....	2
ARTIKELS PERSCONFERENTIE.....	14
TRANSCRIPTIE VERKIEZINGSCONGRES.....	26
ARTIKELS VERKIEZINGSCONGRES.....	59
BEGINSELVERKLARING RESIST	
HET RESIST LIED	

Transcriptie Persconferentie

20-02-2003

Kelder van 'De Groene Waterman' Antwerpen

Fatiha Dahmani:

(...) van Resist. Mijn naam is Fatiha Dahmani, ik doe het secretariaat voor Resist en ik zou even met jullie euh de persmap willen overlopen. Jullie vinden in het persmapje de beginselverklaring van Resist, jullie vinden ook de aankondiging voor ons verkiezingscongres op 6 april. Euhm, jullie zullen ook zien dat een aantal mensen kandidaat zijn euh om deel te nemen aan onze lijst. Zo euh bijvoorbeeld Jan Fermon, advocaat van Roberto D'Orazio en Tiny Mast, heeft zich kandidaat gesteld voor euh op te komen voor Resist, zo ook Tiny Mast en An Buelens.

Jullie vinden in het persmapje ook een steunbrief van Charles Ducal, dichter en schrijver van het boek 'Over de voorrang van rechts'. Euhm naast de aankondiging van euh ons verkiezingscongres op 6 april zou ik jullie aandacht willen vestigen op het feit dat wij peterslijsten moeten ophalen om te kunnen deelnemen aan de verkiezingen, we moeten der zo'n 5500 verzamelen. Euhm aan de uitgang vinden jullie de formulieren en ik zou het op prijs stellen moesten jullie zo'n formulier willen invullen om ons toe te laten van deel te nemen aan de verkiezingen. [gelach]

Euhm ik zou het woord willen laten aan de initiatiefnemers van Resist. Dat is Dyab Abu Jahjah voor AEL, Zohra Othman voor de Partij van de Arbeid, Ahmed Azzuz voor het AEL Antwerpen en Koen Calliauw; ik heb daarbij geschreven districtsraad, euhm, waarom dat er geen Agalev onder staat, dat moet u dan maar aan hem vragen. Dank u.

Dyab Abou Jahjah:

Ja, ok, ik zal euh / ik denk dat de bedoeling bekend is van iedereen die hier (). We hebben al een euh een persmededeling gemaakt met euh de beginselverklaring van euh de lijst Resist. Ik denk dat iedereen weet op welke basis dat we opkomen voor de verkiezingen. Euh, we zijn tot euh tien punten gekomen op het programma. Ik wil gewoon vooral zeggen dat die voor ons, als arab() cruciaal euh dat dat die tien punten, dat binnen die tien punten ook onze eigen euh ijzeren ideologie kunnen terugvinden, volledig, maar ook dat wij een link maken naar een brede euh waaier van de bevolking, euh in een programma die niet alleen relevant is voor de migrantengemeenschap, maar ook relevant voor iedereen die in dit land woont. Nu, natuurlijk voor ons, de vraag was altijd van waarom dat wij deel zullen nemen aan de verkiezingen, van zouden we dat doen of wat, moeten we wachten tot 2006 of doen we dat. Voor een aantal andere partners dat was evidentie euh euh da was altijd euh de bedoeling ook om dat om dat, bijvoorbeeld de Partij van de Arbeid kijkt dit zelf () al deel te nemen aan de verkiezingen, Koen was euh eigenlijk binnen een andere partij, Agalev, inderdaad ook een partij die deelneemt aan de verkiezingen. Voor ons als ()beweging dat was niet evident om de stap te zetten naar de verkiezingen. Ten eerste om () () op te komen in 2006 euh op het niveau van de gemeenteraadsverkiezingen, dat was dus onze eerste bedoeling. Om met ten tweede daarmee niet aan te geven, naar het beleid toe, dat wij niet tevreden met de gang van zaken, maar dat we ook beter kunnen doen. Euh en dat is zeker een zeer belangrijk en cruciale element, niet alleen dat we niet tevreden zijn, maar dat we weten hoe dat het beter ook moet. En als je dat, als je dat niet denkt, niet weet, dan moet je niet denken om deel te nemen aan de verkiezingen, als je niet gelooft dat je het beter kan. Euh, en wij geloven daar wel in. Aan de andere kant, waarom zijn we toch, hebben we toch besloten om dat vroeger te doen? Euh, voor een grote

deel is dat eigenlijk een vraag die vanuit de basis is gekomen [een gsm rinkelt]. Dus, euh, wij gingen overal lezingen houden, contact hebben met de basis, en euh, en op een bepaald moment beginnen we te beseffen dat euh, dat de mensen verwachten dat we ook al in 2003 komen, dat 2006 te ver is. Als je zin hebt om kritiek te geven op het beleid, en als je terecht kritiek geeft op het beleid, op een bepaald moment moet je dat ook hard maken door ook een eigen alternatief naar voor te schuiven. Dus het werd duidelijker en duidelijker dat de mensen verwachtten ook op de verkiezingen van 2003. En euh, dan komt de vraag, hoe gaan we dat doen? Dus op basis van de verwachting van onze basis als een ()beweging zijn we vertrokken van wij zullen, wij, wij moeten het toch gaan doen. Maar de vraag was hoe? In welke kader, in welke vorm, met wie, alleen, als als migrantenpartij, op / op een / een bredere coalitie. Euh wat is eigenlijk de beste en euh de meest efficiënte manier om dat te doen? Euh, en vooral, eigenlijk de meest relevante manier, naa / naar / naar onze strijd, naar de strijd dat wij voeren als emancipatiebeweging, als bevrijdingsbeweging. Euh, 't antwoord was eigenlijk ook [een gsm rinkelt] vanuit de basis ingegeven van kijk, voor ons... Ik zou gewoon vragen dat iedereen een beetje zijn gsm uitzet (). Dank u. Misschien zal ik ook die van mij uitzetten [gelach] Dus, euh, dan zijn wij eigenlijk euh in een discussie gekomen van ok met wie en wat: gaan we dat alleen doen of gaan we dat met anderen doen? Die discussie heeft eigenlijk lang geduurd want dat was / dat was niet een evidente discussie voor een / voor een startende politieke beweging. Maar we zijn toch tot de conclusie gekomen dat AEL geen politieke partij moet worden, dat de AEL een ()beweging moet blijven, dat de AEL een ()beweging die aan de basis werkt en die eigenlijk de grassroots blijft ageren, een actiebeweging moet blijven. Als de AEL geen politieke partij moet worden, euh dan moet je eigenlijk zorgen dat er een ander alter / alternatief is waarin dat de AEL zichzelf kan terugvinden. En het zal eigenlijk niet de bedoeling zijn dat de AEL een partij opzet die noemt de AEL en dan als beweging, dus wij behouden de schijn niet van een beweging en een partij maar wij gaan samen naar / naar anderen op zoek, naar 'ok, wat gaan we nu doen?' Dan is de idee van een lijst gekomen. Euh dat we een lijst zouden indienen, samen met partners die op basis van inhoud euh op dezelfde lijn staan euh rond een minimum-euh-platform. Je moet / je kan niet akkoord gaan over alles, als partners, maar dat tenminste de basis, de belangrijkste elementen gemeenschappelijk zijn. Euh en dan dat tezamen met euh, een relevant programma naar maatschappij toe kunnen euh kunnen starten. En de discussies zijn dan gestart met verschillende partners, onder andere met de Partij van de Arbeid omdat wij samenwerken euh op verschillende andere niveaus. Dus, voor ons, de samenwerking met de Partij van de Arbeid bekijken we vaak op niveau van actie: de grassrootsactie, we werken samen aan de (), de coalitie Stop USA. Dat is voor ons / dat was altijd een een positieve ervaring voor ons. Dat is daar, dat was een nieuwe ervaring want dat is niet evident als moslimorganisatie en als communistische organisatie om samen te werken, dat is niet evident. Als je naar de clichés, clichés die over ons heersen, maar ook die over de PVDA heersen, euh dan ga je dat niet geloven dat dat kan lukken, want we zijn allebei eigenlijk beschuldigd van sectair te zijn, van euh fundamentalistisch, ieder op zijn niveau, te zijn; van eigenlijk de ander willen / te willen uitroeien en onderdrukken en eigenlijk niet dulden; euh omdat het ander is, omdat het fundamenteel ander is. Euh, maar eigenlijk door de coalitie Stop USA, door de samenwerking die wij hebben tegen de oorlog in Irak hebben we toch ondervonden dat we toch met elkaar kunnen samenwerken op een basis van gemeenschappelijke punten zoals beschaafde mensen en dat wij onze verschillen behouden. Dus de AEL blijft een moslim-democratische organisatie en wordt geen communistische organisatie. De PVDA blijft een marxistische beweging en wordt geen, geen islamitische partij. Euh maar toch, we kunnen eigenlijk ons terug terugvinden op / op / op die punten. Euh en dat was voor ons zeer zeer aangenaam om dat toch te kunnen euh ervaren. Aan de andere kant, we wouden ook niet een kartel-lijst AEL-PVDA, dat was niet de bedoeling. We wouden eigenlijk daarbuiten gaan, pluralistisch euh opstellen, dat ook andere mensen euh betrokken

zijn, op basis van inhoud. Dus wij hebben gezegd van kijk, voor ons staat dat in die tien punten. En iedereen die akkoord is / die akkoord gaat met die tien punten, en die kan dat onderschrijven, die is bij ons welkom. En dat is een brede waaier van / van mensen die eigenlijk, euh, daarmee akkoord kunnen zijn want euh die tien punten, wat zijn die tien punten? Die tien punten, en daar ga ik mee afronden, euh die tien punten die gaan over eigenlijk aan de ene kant wat wij noemen, of wat mensen in de pers noemen, de migrantenstrijd, dus eisen naar gelijkberechtiging, naar gelijke rechten, op alle vlakken, niet alleen op papier maar ook in concreet. De eisen dat de AEL.altijd naar / naar voor brengt wat betreft deze stelling, euh problematiek bij onze gemeenschap, bij dus de meeste onderdrukte leden van de bevolking, de Arabischislamitische gemeenschap. Euh, de tweede punt is de kwestie van huisvesting en dan de kwestie van onderwijs, gekoppeld aan dat behoud van de eigen identiteit en anti-assimilatiegedachtengoed, euh een maatschappij die multicultureel ingesteld is en ook ingesteld met de culturele gelijkstelling op basis van gelijkheid. Euh en dan hebben we gezegd: het moet ook relevant zijn, want als je strijdt voor gelijkheid van ene groep, dan moet je strijden voor gelijkheid van iedereen. Dan ben je niet consequent als je strijdt voor de gelijkheid van ene groep en niet voor de (). En in die zin, die lijst heeft euh, accenten / accenten gekregen die die () verzetslijst tegen onderdrukking van welke kant dan ook. En op niveau van binnenlandse zaken, van binnenlandse materie, maar ook op niveau van internationale materie. Dus die lijst verzet zich tegen, euh, de afbouw van democratisch rechtgestel, verzet zich tegen de onderdrukking () van migranten of arme mensen of arbeiders of / of alle andere etnische minderheden of minderheid. Euh de strijd voor een democratie, voor een echte democratie, niet een quasi-democratie, maar een echte democratie, een democratie die zonder nuances wordt naar voor geduwd. Maar tegelijkertijd neemt het ook positie wat betreft de internationale context: dat is een lijst die zich verzet tegen de oorlog en niet tegen de oorlog omdat het oorlog is, niet tegen de oorlog omdat het zagezegd euh puur pacifisten zijn, tegen de oorlog als / als ik een oorlog wil onderdrukken en er agressie () we kunnen ons terugvinden in een bevrijdingsoorlog. Het verzet tegen de nazi's in de jaren dertig was legitiem en oorlog tegen een bezetting is altijd legitiem, zoals dat de nazi's, euh waren bezetters en euh oorlog tegen hun was legitiem in de jaren dertig. De oorlog van verzet tegen de Israëliische bezetting is ook legitiem. Straks, het verzet tegen de Amerikaanse invasie in Irak zal ook legitiem zijn. Maar in ieder geval, een oorlog van agressie is niet legitiem en daar verzet die lijst zich daartegen. Euh, en ook, euh die lijst wil positie kiezen wat betreft welke maatschappij willen we, welke globalisering willen we, welke accenten willen we in dat globaliseren, in dat globale context. We zijn niet eigenlijk tegen het feit dat de mensen dichterbij elkaar komen op de internationale plaats, we gebruiken ook internet, en ik doe dat ook graag, maar wij willen een soort globalisatie, globalisering van rechtvaardigheid in plaats van globalisering van onderdrukking. Dat zijn een beetje, zeer snel samengevat een beetje de punten op de () dat wij elkaar hebben gevonden (). Ik denk dat het nog een lange weg zal zijn van strijd, dus Resist moet je niet bekijken als een / een euh eenmalige initiatief, Resist moet je niet bekijken als een initiatief die alleen voor 2003 is, je moet verder meedenken, je moet denken aan 2004 maar vooral ook moet je denken aan 2006 in Antwerpen, waar dat peilingen eigenlijk momenteel Resist geven, euh Resist als een serieuze partner om / om eventueel euh mee te doen aan de onderhandelingen wat betreft de krachtverhoudingen in deze stad nu al, als ze vandaag is. En wij hopen, wij weten dat Resist in 2006 veel sterker zal staan dan dat ze vandaag is, maar we zijn (). Dank u.

Zohra Othman:

Ja, waarom doen wij / Goedendag iedereen, welkom. Waarom doen wij mee als PvdA aan de lijst Resist? 't Eerste dat ik zou willen zeggen is dat euh wij met de Pvd / Partij van de Arbeid eigenlijk al twintig jaar lang, de ontvoogding van de arbeidersklasse heel hoog op onze agenda plaatsen. En als wij vandaag meedoen, euh met Resist en mee initiatief hebben genomen voor die lijst, dan is dat ook om voor die arbeidersstrijd beter en verder te kunnen ontwikkelen. Dus euh Dyab heeft gezegd dat het euh lijst Resist niet alleen opkomt voor euh euh nationale euh belangen maar ook internationale belangen. Dus we zien vandaag dat niet alleen het internationaal verzet groeit tegen het imperialisme van de Verenigde Staten maar ook intern, nationaal is er steeds groeiend verzet en woede tegen het systeem dat mensen afdankt. En voor ons betekent dat vandaag concreet de strijd van de arbeiders van Cockerill ondersteunen, de strijd van de ouders van de vermoorde en vermiste kinderen verder ondersteunen. Euhm, dat is vooral voor ons vandaag euh euh belangrijk. En, euh, op internationaal niveau vinden wij het ook heel belangrijk om de krachten te bundelen met de Europese arbeiders, met de Arabische volkeren die vandaag in de frontlinie staan tegenover het imperialisme, tegenover de agressie van euh / van de Verenigde Staten. Euh, daarom die lijst Resist en die punten vindt u euh terug in de beginselverklaring. Onze analyse die wij gemaakt hebben euh met de Partij van de Arbeid, sedert de val van euh de muur in 1989, sedert de val van de Sovjet Unie, is dat de euh imperialisme steeds agressiever gaat worden en / en eigenlijk euh euh allez, haar masker euh af zal laten en steeds brutaler zal optreden. En als vandaag de Arabische volkeren in de frontlinie staan tegenover het VS-imperialisme, dan wil dat niet zeggen dat de arbeiders in België en in Europa de prijs van die oorlog niet euh zullen betalen, zij zullen zeker het kind van de rekening zijn. Dus daarom willen wij euh die krachten bundelen, we willen dat verzet bundelen in de lijst Resist en we willen samen vechten voor verandering, voor euh effectieve democratische rechten. Dus ik wil als voorbeeld geven wat gebeurd is met Sabena, met de onderzoekscommissie van Sabena. Dus het is euh / voor de mensen die gewerkt hebben voor Sabena is het hemeltergend dat er een onderzoekscommissie heeft plaatsgevonden waar niemand van hen het woord heeft kunnen nemen, waar zelfs mensen van hen, toen zij naar de onderzoekscommissie gingen, werden buitengezet omdat ze durfden het woord te (). Dus dat is democratie vandaag in België en euh, samen met de lijst Resist willen wij eigenlijk die democratische rechten verdedigen van de mensen, zowel van de euh van de ouders van de vermiste kinderen als alle arbeiders die () hun werk. Euh, wij komen ook op voor het behoud van werk, dus onze eis van de 32 uren-euh-week zonder euh loonverlies, past perfect in euh de beginselverklaring. Euhm, ja, dat zijn eigenlijk de punten waar wij al twintig jaar lang met de Partij van de Arbeid voor opkomen en dat zal euh geenszins veranderen alleen omdat wij nu met gebundelde krachten samen met euh Resist en met AEL euh die open euh strijd voeren tegen het imperialisme en strijd voeren tegen het racisme en discriminatie, ook een punt waar wij eigenlijk al jarenlang voor vechten. En we zijn ervan overtuigd dat indien we deze krachten bundelen, dat we effectief overwinningen kunnen behalen.

Ahmed Azzuz:

Er blijft mij eigenlijk euh niet zo () aan toe te voegen. Euh, alleen als verantwoordelijke van onze () leg ik de nadruk op de vraag van de basis om een lijst zoals Resist euh hier in België of hier in het Antwerpse te starten. Euh, wij worden er ook dagelijks mee geconfronteerd hoe euh de klachten en hoe bepaalde zaken voor onze discriminatie naar de Arabische families en gemeenschap hier in Antwerpen zo worden geminimaliseerd en zo ge() wordt alsof het niet het echte probleem is. Het echte probleem ligt meestal euh bij ons. Wel, onze basis, waarvan ook onze autochtone leden euh dit niet meer pikken en euh, ja, iedereen euh, binnen het AEL

Antwerpen onderschrijft euh Resist en euh u zult ook wel zien dat er een heel aantal leden van AEL aanwezig zijn, zowel de vrouwelijke leden als de mannelijke leden -en, nogmaals, de vrouwelijke leden zijn in de meerderheid- die het ook niet meer pikken dat men gewoon over hun hoofd spreekt over hun en euh ik hoop dat indien er vragen zijn aan de vrouwelijke leden, ()

Koen Calliauw:

Ja, goeiemorgen. Euh, ik steun al m'n hele leven de strijd euh van sociaal uitgesloten in de recht om zich te verzetten tegen ideologieën en organisaties die de oorzaak vormen van deze sociale uitsluiting, discriminatie, armoede, geweld en oorlog. Het gaat eigenlijk nog steeds om klassenstrijd, imperialisme en het oprukken van fascisme in dienst van hen die als onderdrukkers de macht bezitten in een zich globaliserende wereld. Ook dit bewustzijn en het maken van keuzes is niet alleen een zaak van rationeel denken, het gaat ook om woorden en visies. Toen ik zag wat er op 3 april vorig jaar aan de Meir gebeurde in Antwerpen, toen de politie agressie uitlokte, dat was zeer duidelijk, terwijl het om een gedisciplineerde manifestatie ging van ouderen en jongeren, begrijp ik eens te meer dat het establishment nooit terugdeinst voor provocatie wanneer sociaal uitgesloten hun krot (). Een establishment waartegen Antwerpse generatiegenoten van mij, zoals Wannes Van De Velde, Jan Declair, Fredje Bervoets, Ferre Grignard, en hier aanwezig, Herman J. Claeys, zich altijd hebben tegen verzet. Dat is mijn generatie en ik roep haar dan ook op om Resist te steunen. Toen zogenaamd de oorlog uitbrak op de Turnhoutsebaan, na een in een racistische sfeer gepleegde moord op een jonge Marokkaan, werd alles wel heel duidelijk. De reactie van de media en de politieke wereld heeft een naam gehad: ze was racistisch geïnspireerd. De diabolisering en criminalisering van de AEL -die trouwens deze zogenaamde rellen niet organiseerde, maar een kalmerende invloed had nadat de politie met pepperspray in de aanval trok- brak zonder grenzen uit. Dyab Abu Jahjah werd gearresteerd, Verhofstadt wou de gr / grondwet desnoods aantasten, hysterie alom. Ik was zelf vele jaren beroepsjournalist en kan alle begrip opbrengen voor de soms hectische sfeer waarin het nieuws verslagen wordt. Ik ontken geen enkele journalist zijn recht op venijnige en liefst () teksten, integendeel, sterke integere polemieken ontbreekt zelfs (). De complete golf van desinformatie die rond de gebeurtenissen op de Turnhoutsebaan werd opgeworpen, was echter ontstellend. Met als uitschieters de wapens die volgens een krant bij Dyab gevonden waren en de beschrijving van zijn intelligent zicht en () als gevaarlijke kenmerken in de mond. Wanneer reëel levend verzet bij velen aan de basis gediaboliseerd wordt, versterkt men een waar / waarachtige beweging en dat gebeurt nu. Vanuit AEL ontstond ontstaat een basisbeweging die verder reikt dan de zogenaamde relletjes. Hier is een trotse jonge generatie mensen van allochtone afkomst opgestaan die snel aansluiting vond bij kritische en militante oude Belgen, van een nieuwe linkse oppositie. Het is walgelijk hoe de bange blanke Vlaamse man in z'n angst voor Marokkaanse jongeren die frank en vrij zeggen wat er staat zowaar de verdediging op zich gingen nemen van de onder zogenaamd onderdrukte allochtone vrouwen terwijl ze niet eens de emancipatie van hun vrouwen aanvaarden en het huishoudelijk geweld toeneemt in Vlaamse gezinnen. Zo trappen ze in de val van de islamofobie. De allochtone vrouwen zullen trouwens, net als alle vrouwen, hun weg zelf wel kiezen. Ik ben biseksueel en ik ben daar altijd voor uitgekomen en voel me daar goed bij. Komen diezelfde bange blanke mannen en vrouwen, die voor 50 procent tegen het homohuwelijk zijn, ineens op voor de rechten van de holebi's in de allochtone gemeenschap. Ik bedank voor deze bondgenoten en kies mijn bondgenoten bij Resist. Agalev dan. Ik ben op een Agalev-lijst verkozen als districtsraadslid in het district Antwerpen met de steun van mensen als Tom Lanoye en René Los. Ik kom uit de beweging van voor

sociale vernieuwing –de BSV- die in '94 met succes naar de gemeenteraadsverkiezingen ging op 1 lijst met Agalev. BSV was in de beginfase werkelijk een breed pluralistisch initiatief dat echter aan interne twisten kapot ging. Toch werd toen bewezen dat in Antwerpen en in Vlaanderen een dergelijke bundeling van linkse krachten en van progressieve krachten een behoefte is. BSV had trouwens drie verkozenen in Antwerpen. Dus een beweging als Resist heeft kans. Ik profileerde me binnen Agalev duidelijk als links voorstander van een rood-groene beweging. Tijdens het congres dat besliste over de deelname van de coalitie () / de coalitie hier in Antwerpen won de / wonnen de voorstanders binnen de groenen het zeer nipt. Ik ben niet van plan van Agalev euh frontaal aan te vallen. De groenen hebben een interessant programma en hebben hun taak. Maar ik stelde vast dat Agalev zich ontwikkelde -en dat in een sneltreinvaart- tot een trouwe lakse paladijn van de meerderheid die door de VLD, opgejaagd door het Blok, naar rechts opschuift. Deze stad en Vlaanderen heeft behoefte aan een duidelijk links alternatief, links van de SP.A en Agalev. De deelname aan de macht corrumpeert en dat blijkt ook bij de groenen. Agalev wordt een partij van de goed gesitueerde / van het goed gesitueerde middenveld met de rijkste kiezers trouwens van alle kiezers, van alle partijen in een sfeer die naar links liberalisme opschuift. Zonder band met de basis, met de man en de vrouw in de straat, amper met de allochtone mensen en de sociaal uitgesloten. Dit zal tot een discussie leiden binnen de groenen en ik hoop dat ze een andere weg inslaan. Maar ik kon me daarmee niet verzoenen, evenmin trouwens als Fatima Bali, die als basismilitante aan de kant geschoven werd. (). De gefrustreerde houding van Agalev tegenover de gebeurtenissen rond AEL maskeerde een verdoken angst voor het vreemde, bijna een vorm van verdoken racisme. Agalev weigerde ook maar enige dialoog met of / met of over de AEL en volgde ook hierin de diabolisering voor alle partijen van het est / establishment. Ik heb dat als zeer pijnlijk ervaren / ervaren ondanks al mijn pogingen om dit deb / debat binnen de groenen op gang te brengen. En nogmaals, ik hoop en ik verwacht dat euh / dat debat toch zal euh ontstaan binnen de groenen ook al omdat ik niet de enige ben binnen Agalev die deze houding aanneemt. Ook in verband met de solidariteitsbeweging met Palestina en de rol van het zionisme hierin, in Antwerpen praktisch onbespreekbaar, ook in dat kader namen de groenen en nemen de groenen een dubbelzinnige houding aan. Mijn initiatief rond Resist leidde tot mijn ontslag bij Agalev. Dat is bij mij / dat is wel normaal, iedere partij euh heeft in haar statuten staan dat men niet een () lijst kan gaan staan en euh lid blijven van Agalev. Ik zetel dus nu als onafhankelijke in de Antwerpse districtsraad en diegenen die zeggen dat Resist nu al zonder verkiezingen een raadslid heeft euh gewonnen, hebben in zekere zin gelijk, maar ik verdedig binnen die euh raad al lang linkse ecologische standpunten en vooral deze van de allochtone bevolking in onze stad en ik zal dat blijven doen. Mij werd daarin, in dat verband trouwens, meermaals door voorzitter Stephan Bogaert van de VLD het woord afgenomen, tegen elke reglementering in. Dat is censuur binnen de Antwerpse districtsraad en ik neem dat zeer kwalijk. De diabolisering van personen die de standpunten van Resist verdedigen gaat daar in die raad onverminderd voort geïnspireerd door de VLD die opschuift naar het Blok. De Antwerpse VLD roept zelfs op tot een cordon sanitaire rond mijn persoon en in de districtsraad. We zullen volgende maandag zien wat dat inhoudt. Resist is voor mij een rebelse beweging en het rebelse heeft me al van in mijn jeugd jaren sterk aangetrokken. Een beweging die mikt op een ruim progressief publiek, mensen die de politieke eenheidsworst beu zijn. Dit is een links alternatief voor het heersende ongenoegen. Dit is een signaal voor de toekomst. Resist kan eindelijk deze linkse oppositiebeweging zijn waar onze stad en Vlaanderen behoefte aan heeft. Dank u.

Fatiha Dahmani:

Dank u. En dan is het nu aan jullie om jullie vragen af te vuren. Eventuele reacties.

Ja?

Journalist:

Het feit dat jullie op zoek zijn naar 5500 handtekeningen, wil dit zeggen dat jullie in het parlement onvoldoende medestanders hebben gevonden om jullie die te leveren?

Dyab Abou Jahjah:

Wij hebben twee opties. De eerste optie, we willen niet afhankelijk zijn van de gunst dat de parlementairen ons gaan geven ook al / ook als dat te regelen valt. Dus we willen dat als een euh vangnet een beetje, maar we willen ook die basis werk () want dat is een deel van de campagne en dat is een belangrijke manier altijd om de contacten te behouden. We willen afhankelijk van onze eigen ().

Journalist:

Rekenen jullie erop dat jullie met deze verkiezingen ()?

Dyab Abou Jahjah:

Natuurlijk, als je niet gelooft in je kans om te slagen, dan moet je niet beginnen. Maar ik zeg het: stel dat het niet zo is, dan moet Resist kijken op lange termijn. Dan vandaag de dag de verkiezingen gehouden worden, zeker verkozen voor de gemeenteraad van Antwerpen. Dus Resist is een leefbaar initiatief voor de toekomst. Dat kan natuurlijk dat we () verkozen zijn, daar gaan we voor. We gaan voor een en misschien meer. Maar in ieder geval, als dat niet zo is, dan gaan wij 2004 en 2006 nog altijd voor ons.

Journalist:

Is er ondertussen al geweten waarvoor Resist staat?

x:

Een afkorting, ja.

Dyab Abou Jahjah:

()

Zohra Othman:

Dat zouden we / dat zouden we voor het congres (op 6 april) houden.

Dyab Abou Jahjah:

Ik denk dat iedereen weet waar Resist voor staat.

Journalist:

Een vraag in verband met de oorlog waarover jullie gepraat hebben. Euhm, Resist spreekt zich euh centraal uit tegen de oorlog, maar vandaag zijn eigenlijk / spreken alle partijen zich uit tegen de oorlog in ons land. Onze buitenlandminister Louis Michel is voor het moment wereldwijd zo'n beetje bekend als een euh anti-oorlogsactivist. Dus mijn vraag: wat is jullie meerwaarde dan als euhm laat ons zeggen anti-oorlogspartij?

Zohra Othman:

Wat onze meerwaarde is, is dat wij consequent zijn. Als wij zeggen dat wij vandaag tegen de oorlog zijn dan zijn we effectief tegen de oorlog, dan zijn wij tegen de wapentransporten die plaatshebben in de haven van Antwerpen, dan zijn wij tegen de wapeninspecteurs, die euh aanwezig zijn in euh / in Irak en dan zijn wij tegen het embargo. Dus al die zaken daar spreekt onze regering zich wel over uit: ze zijn voor het embargo, ze zijn voor wapeninspecteurs, ze zijn voor blauwhelmen die het land moeten gaan bezetten en dus, het is eigenlijk, allez, als ze vandaag tegen de oorlog zijn is het absoluut niet om vredelievende doeleinden, maar is het eigenlijk omdat ze zien, indien dat Amerika aanvalt, indien dat de Verenigde Staten aanvalt, dat de economische belangen van Europa in het gedrang komen. En het is om die reden dat ze dat ze zich haasten om te zeggen : 'Nee, euh de Verenigde Staten mogen niet aanvallen

zonder VN-resolutie.' Als er een VN-resolutie komt, ik denk dat dat een euh de resolutie heeft geschonden en dus euh euh allez, die fiat geeft voor oorlog dan zullen / dan zullen alle / alle Europese landen (). Dus ik denk zij zijn niet consequent en euh houden ze eigenlijk, draaien ze eigenlijk nogal rap over de (hoofden) van de mensen. En wij willen die boodschap ook blijven brengen, wij zijn consequent tegen de oorlog, een oorlog die gevoerd worden, die gevoerd wordt tegen de Arabische volkeren in het Midden Oosten, maar ook een oorlog die betaald zal worden door de / door de arbeidersklasse in Europa. ()

Dyab Abou Jahjah:

() gisteren heb ik gelezen in een euh Amerikaanse krant dat de haven van Antwerpen wordt beschouwd als de spil, als de centrale haven van het wapentransport. ()

Dyab Abou Jahjah:

Ja?

Journalist:

()

Dyab Abou Jahjah

Als Louis Michel tegen de oorlog is, dan moet hij dat veranderen.

Journalist:

()

Dyab Abou Jahjah:

Integendeel, een haven voor wapentransport, daar gaan we ook ().

Journalist:

Het ziet ernaar uit dat aan de top van de lijst drie migranten zullen staan. Ik kan me niet indenken / anders indenken dan dat dat een bewuste keuze is. En mijn vraag aan jullie is: welk signaal willen jullie daar nu precies mee geven?

Dyab Abou Jahjah:

Dat was inderdaad nog altijd een bewuste keuze () een discussiepunt tussen de partners van die lijst en euh ons standpunt vanuit de AEL was van kijk: wij vertegenwoordigen de meest onderdrukte groep binnen deze maatschappij en naar onze analyses, volgens onze analyse maar ook volgens de analyse van onze partner is de onderdrukte groep van de maatschappij leidt de strijd van de bevrijding van de hele maatschappij. Zo is dat. En nu, je hebt dan de arbeidersklasse die onderdrukt is en dan binnen de arbeidersklasse heb je een groep die nog extra onderdrukt is en dat zijn euh de moslimarbeiders. Arbeiders (). Dat is logisch, maar () vanuit onze perspectieven maar ook vanuit iedereen die meedoet aan die lijst, gelijk PVDA of gelijk progressieven zoals euh Koen of anderen die ook mee willen doen euh in de euh toekomst. Dat is logisch dat die ene gemeenschap die lijst leidt. Dat is ook belangrijk voor ons, euh, dat het niet een kwestie van versiering is. Ik denk / gisteren heb ik ook gelezen van euh Agalev euh de eerste lijst zal zijn die geleid door migranten. Maar iedereen weet dat die lijst van Agalev niet geleid is door migranten. Iedereen weet dat Agalev is een partij die niet geleid is door migranten. Hoewel dat Resist dat wel is. En dat zal de eerste keer zijn in Vlaanderen euh, dat dat eigenlijk niet voorkomt, dat dat eigenlijk () de analyse wordt gemaakt van wat de politieke bewegingen zeggen van de meest onderdrukte leiders zijn. En dat is iets wat inderdaad wat normaalgezien de meeste steun van alle ().

Koen Calliauw:

Mag ik hier nog even op inpikken. Euhm, euh een beweging als AEL is een basisbeweging, een zelforganisatie. Euhm, ik euh, zoals sommigen wel weten, heb ik veel gewerkt en werk ik nog veel met daklozen, prostituees, druggebruikers en dergelijke sociaal uitgesloten die euh er zich beter en beter, euh die er beter en beter in gelukken zich te organiseren buiten het middenveld. Het middenveld dat zwaar gesubsidieerd, technocratisch heel deze problematiek

euh aanpakt en op alle gebieden trouwens ook op cultureel vlak met de contacten met de basisbewegingen verliest. Het is eigenlijk triest om te moeten vaststellen dat het Vlaams Blok een rechtstreeks contact heeft met de basis en dat middenveld niet nodig heeft. Dat is een trieste vaststelling en ik denk dat Resist een beweging kan zijn die rechtstreeks naar de basis euh van de mensen gaat, niet alleen naar de allochtonen, maar alle sociaal uitgesloten groepen in onze stad en in Vlaanderen die euh een progressief alternatief wensen waaraan zij zelf kunnen deelnemen.

Zohra Othman:

Ik wou daar nog even op inpikken. Dus, ik ben inderdaad migrant, maar ik ben zelf (). Maar zoals heel veel migranten kom ik uit een arbeidersgezin en mijn vader was arbeider, mijn broers zijn arbeiders, mijn zus werkte op Sabena. Dus ik weet heel goed wat het betekent om op straat gegooid te worden wanneer een bedrijf sluit. Mijn vader werkte op Boelwerf, het bedrijf sluit en (). Dus ik weet perfect wat dat betekent. Toen Sabena sloot, ik weet perfect wat dat betekende voor mijn / voor mijn zus want dat was een nachtmerrie en dat is nog altijd een nachtmerrie. Maar, ik bedoel, dat blijft voor mij de hoofdstrijd, maar dus, naast al die dingen weet ik ook wat het betekent om als migrante uitgesloten te worden in het onderwijs en doorverwezen te worden naar beroepsonderwijs en bijzonder onderwijs. En weet ik ook wat het betekent om geen huis te vinden omdat je een vreemde naam hebt. En dus, denk ik dat het in die zin belangrijk is om euh / om euh migranten, maar dat zijn eigenlijk Belgen, die vooraan in, op, op die lijst staan omdat ze eigenlijk de arbeidersklasse vertegenwoordigen, maar degenen die nog het meest worden uitgesloten en / en / en degenen die nog meer slachtoffer zijn van discriminatie.

Dyab Abou Jahjah:

Het is ook een belangrijk element dat in die lijst is dat er moslims () die moslims zijn. Dat is voor ons als AEL inderdaad een belangrijk element. Wij zijn / wij zeggen dat wij moslims zijn en wij zijn ook moslims en het is niet dat we zeggen dat we van moslimorigine zijn, terwijl dat sommige politici zeggen dat ze van moslimorigine zijn. Wat ons betreft is dat de keuze van iedereen. Maar wij zijn een moslimorganisatie en in die zin is het belangrijk, dat is de eerste keer dat / dat moslims in die hoedanigheid ook deelnemen aan een lijst en daar een belangrijke rol in spelen. Als u zei, als je het bekijkt, internationale criminalisering, maar ook de nationale criminalisering van de moslim en islam, dan weet u hoe belangrijk dat dat is om / om eigenlijk euh voor / voor onze moslimgemeenschap op te komen. Die lijst Resist betekent ook een opening tussen de moslims een dialoog tussen de moslims en niet-moslims, dus een dialoog tussen moslims en progressieven, seculieren. Maar een dialoog die niet gebaseerd is op assimilatie, op een euh / op een programma om moslims niet meer moslim te maken, maar op acceptatie, iedereen aanvaardt de andere en / en zorgt dat we samen aan een gemeenschappelijk project kunnen werken. En ik vind dat dat zeer zeer belangrijk is.

Journalist:

() Is er ook een project in Franstalig België?

Zohra Othman:

Er zijn op dit moment twee lijsten: een lijst voor de Kamer en een lijst voor de Senaat. ()

Journalist:

()

Dyab Abou Jahjah:

() Brussel is altijd () in verband met de (). En euh, misschien in de toekomst, misschien in 2004, wie weet, maar, maar dat is eigenlijk, ik denk dat euh, dat het probleem is voor ons als AEL is dat wij heel veel euh Vlaamse organisaties zijn aanwezig in euh, in Wallonië. Maar

we () Vlaamse organisaties dus in die zin eigenlijk wel een bijdrage kan wel iets betekenen in Vlaanderen. Maar we sluiten niet uit dat ().

Journalist

()

[gelach]

Journalist :

Ja, meneer Abou Jahjah, u zei dat u oorlog die tegen een bezetting is gericht legitiem vond. Begrijp ik daaruit dat u de eerste Golfoorlog wel legitiem vond?

Dyab Abou Jahjah:

De eerste Golfoorlog?

Journalist:

ja

Dyab Abou Jahjah:

Ja, natuurlijk is dat geen legitieme oorlog. Euh, de eerste Golfoorlog is een oorlog ook van euh, van agressie, van (). Ik vind verzet iets die komt van een volk die bezet is, die onderdrukt is. Dus stel, als je refereert naar de invasie van Koeweit, de Koeweit is eigenlijk oorlog voeren tegen de bezetting. Als we dat als bezetting beschouwen, dan ga ik zeggen, kijk wie ben ik om te zeggen dat dat niet legitiem is. Maar als de Verenigde Staten komt euh, van euh, van een hele verre plek op deze aarde om zagezegd de Irak / de Koeweit plots te gaan bevrijden, wetende dat ze eigenlijk in andere plaatsen, zelf eigenlijk andere volkeren onder druk gezet hebben, en zelf dictaturen steunen en zelf democratische regimes laten vallen en zelf; ja, zelfs dezelfde regio, dat zij een staat als Israël blindelings steunen, Israël die in '82 Libanon heeft binnengevallen en bezet en de Verenigde Staten heeft toen geen coalitie gemobiliseerd om Israël buiten Libanon te drijven. Dan is dat nu niet geloofwaardig, niet alleen voor ons, maar voor niemand in het Midden Oosten. En ik denk voor iedereen die een beetje zijn hersenen gebruikt. Dan is dat () dat eigenlijk voor democratie een bevrijding. Dat was een oorlog voor de belangen van de Verenigde Staten. En elke oorlog die gebaseerd is op euh is op belangen, economisch belangen of () politisch belangen of wat dan ook, kan niet legitiem zijn. Dat is gewoon een oorlog van hegemonie en van euh van macht en dat is niet legitiem.

Journalist:

Euh, Koen Calliauw zei daarnet iets over een euh, of deed daarnet een oproep aan zijn euh generatiegenoten. Kunt u daar iets meer over zeggen, hoe het zit met euh de verbreding van de lijst of euh of er nog namen zullen toetreden tot de lijst?

Koen Calliauw:

Ja, ik denk dat euh () dat we moeten streven naar een brede, naar een pluralistische lijst. Euhm, en euh, ik denk dat er euh, enfin, we zijn bezig met een contactname met de campagne om mensen uit de kunstenaarswereld, euh de culturele wereld, de sociale wereld op een steunlijst te krijgen. Euhm, dat werk is nog aan de gang maar, euh ik noemde die namen daarstraks die ik noemde omdat dat inderdaad vrienden en generatiegenoten zijn die reeds van vroeg in de jaren zestig eigenlijk diversiteit euh verdedigden. Euh, de idee van een regenboogmaatschappij bestond toen al en die mensen hebben diversiteit altijd op hun euh terrein euh verdedigd. Euh, ik vind, euh, dat ze nu hun verantwoordelijkheid moeten nemen en euh Resist gaan steunen. En euh ik verwacht ook wel dat dat euh ja.

Journalist:

Maar u hebt nog geen contacten of zo met Wannes Van de Velde of zo of ()

Koen Calliauw:

Ik heb met hen daar al over gesproken.

Journalist:

Wat was de reactie?

Koen Calliauw:

Die reactie was positief. Maar het moet nog geconcretiseerd worden. Herman J. Claeys, toch een bekend figuur, is hier aanwezig. Maar er wordt nog gewerkt aan die euh steunlijst.

Fatiha Dahmani:

Misschien dat euh Hugo Franssen van de uitgeverij EPO daar iets over kan vertellen?

Hugo Franssen:

Ja, ben ik. Euh, ik ben van uitgeverij EPO. Ik kan alleen maar zeggen dat

Fatiha Dahmani:

U kunt misschien naar voren komen, da's

Hugo Franssen:

Ik wil alleen maar zeggen dat het initiatief van de Resist lijst in de kringen van intellectuelen ingeslagen is als een bom. We kunnen zien dat zo'n tweehonderdtal auteurs van de uitgeverij, die altijd bezig zijn, die altijd het woord laten aan gekwetste mensen, aan uitgesloten mensen, aan werkloze mensen. Bijvoorbeeld, volgende week komt er een boek uit van de Sabeniens, geschreven door Maria Vindevoghel, die misschien () hart dat ze gestolen heeft, maar zeker dat van de Sabeniens. Een ACV-delegé die een klacht heeft ingediend van de Sabena-mensen tegen de politieke wereld en de economische wereld samen. En dan zien wij, als wij onze boeken maken () een massawoede. En op een of andere manier slaagt men er altijd in om die woede te kanaliseren naar extreem rechts en dan komt er ineens een lijst naar boven: Resist, allemaal mensen. We hebben hier vandaag in de persmap een euh voorstelling gestoken van het boek van Resist dat in april gaat uitkomen op het moment van het congres. 'Resist is een mens. Het is Dyab en Zohra in Antwerpen. Het is een vredesbetoger in Rome. Het is Maria van Sabena. Het is D'Orazio en de Cockerill-man in Luik. Het is de Palestijn in Israël. Het is de zwarte in New York. Het is de holebi in San Fransisco. Het is de communist in Rusland. Het is de gastarbeider in Europa. Het is de schilder zonder doek, de dakloze in Buenos Aires, een andersglobalist in Genua, een indiaan in La Paz, een journalist die de rubriek moet vullen van armen / van gebroken armen en benen, een vrouw alleen in de metro om tien uur 's avonds, een arbeider onder stress, een dissident van de vrijemarkteconomie, commandant Marcos in Chiapas, een huisvrouw in de wijk van Ludo Martens in Kinshasa, een Irakees uiteraard in de straten van Bagdad.' En als dan de lijst van Resist naar boven komt, dan ontstaan een hoop nieuwe politieke vragen en problemen: wat is de rol van de godsdienst, wat is de rol van identiteit, wat is de rol van nationaliteit? En dan kunnen we zien dat in de () die we hebben gedaan met de uitgeverij naar de intellectuelen, dat we allerlei reacties krijgen: negatieve, positieve. En wat we gedaan hebben vandaag is in de persmap gestoken een oproep van de dichter Charles Ducal die tien jaar geleden naar Bagdad ging en het boek geschreven heeft 'Rendez-vous in Bagdad', die daar geleven heeft / geleefd heeft, een aantal weken met een dichter in Bagdad. Wat hij denkt over Resist en de bedoeling is dat dat werkt als een oproep en we zien er alle mogelijkheden en kansen in om binnen een aantal weken een indrukwekkende lijst van intellectuelen naar voor te schuiven, die echt achter het initiatief van Resist staan en dat we dan echt kunnen komen tot een nieuw links ()

Fatiha Dahmani:

Nog vragen of reacties vanuit de zaal? Er is natuurlijk ook de mogelijkheid van individueel de initiatiefnemers / een van de initiatiefnemers te interviewen.

Nog iemand die Resist steunt, hartelijk dank. Dan sluit ik hier de persconferentie en bedank ik jullie voor jullie komst.

Artikels Persconferentie

De Morgen
Edities algemeen

Abou Jahjah: 'Samenwerking moslims en communisten niet vanzelfsprekend'

Georges Timmerman; 21-02-2003 pagina 4 210 woorden

Antwerpen

Eigen berichtgeving

De initiatiefnemers van de lijst Resist, een alliantie van de Arabisch-Europese Liga (AEL) en de extreem-linkse Partij van de Arbeid (PVDA), gaven gisteren op een persconferentie toelichting bij het initiatief. "Samenwerking tussen moslims en communisten, het is niet vanzelfsprekend", gaf AEL-leider Dyab Abou Jahjah toe. Toch is het volgens hem mogelijk omdat er toenadering gegroeid is via gezamenlijke acties tegen de oorlogsvoorbereidingen tegen Irak. De tegenstelling lijkt groter dan ze is, meent Abou Jahjah, "omdat onze tegenstanders vertrekken van de gebruikelijke clichés die er over elk van ons bestaan".

Zoals bekend is Resist gebaseerd op een tienpuntenbeginselverklaring die lang niet alle programmapunten van de respectievelijke partners omvat. "Je kunt niet akkoord gaan over alles", zei Abou Jahjah. "We behouden onze verschillen. AEL blijft een moslimorganisatie, PVDA blijft een marxistisch-communistische partij." Resist is volgens hem geen eenmalig initiatief, de lijst mikt vooral op deelname aan de gemeenteraadsverkiezingen in 2006. "Dat we toch vroeger aan de verkiezingen deelnemen, is grotendeels het gevolg van de vraag uit de basis", legde Abou Jahjah uit. De lijst kreeg inmiddels de steun van dichter Charles Ducal, holebi-activiste An Buelens, Tinny Mast (moeder van de ontvoerde en vermoorde Kim en Ken), advocaat Jan Fermon en Indymedia-journalist Han Soete. (GT)

© 2003 Uitgeverij De Morgen n.v.

De Standaard
Edities Nationaal

21-02-2003 pagina 4

FERMON EN MAST BIJ RESIST

Resist, de groepering van de communistische PVDA en de Arabisch-Europese Liga, heeft advocaat Jan Fermon en Tiny Mast aangetrokken. Mast, moeder van de vermoorde kinderen Kim en Ken, speelde een kleine rol in de Witte Beweging en werd later door de PVDA opgevist. Fermon is de advocaat van Laetitia Delhez, die in 1996 door Marc Dutroux werd ontvoerd maar kon worden gered. Resist moet nog 5.000 handtekeningen vinden voor de kamerlijst en 500 voor de senaatslijst, tenzij het drie parlementsleden vindt om te tekenen voor de lijsten. „We gaan voor één zetel, misschien twee”, meent een ambitieuze Jahjah. Hij is lijsttrekker; zijn rechterhand Ahmed Azzuz krijgt de tweede plaats.

Met bijdragen van Bart Brinckman en Guy Tegenbos.

De Karavaan volgt het verkiezingsnieuws, al dan niet uit de marge, op de voet.

© 2003 Vlaamse Uitgeversmaatschappij n.v.

De Financieel Economische Tijd
Edities Algemeen

Dries Schreurs; 21-02-2003 pagina 3

Allochtonen vooraan op lijst Resist (belga) - De drie eerste plaatsen op de Antwerpse kamerlijst en de senaatslijst waarmee Resist naar de verkiezingen trekt, zullen naar alle waarschijnlijkheid ingenomen worden door allochtonen. Dat zei Dyab Abou Jahjah, de voorman van de Arabisch-Europese Liga (AEL), gisteren tijdens de eerste persconferentie van Resist. De lijst is een samenwerkingsverband van de AEL en de extreem-linkse PVDA. Volgens Jahjah zijn de twee eerste plaatsen op de lijsten in elk geval voor de AEL. Zohra Othman van de PvdA krijgt de derde plaats op de kamerlijst. Resist moet wel nog 5.000 handtekeningen vinden voor de kamerlijst en 500 handtekeningen voor de senaatslijst. Tenminste, als de formatie geen drie parlementsleden vindt om te tekenen voor de lijsten.

Dries Schreurs
© 2003 Uitgeversbedrijf Tijd n.v.

Gazet van Antwerpen
 Edities Kempen Mechelen Metropool Noord Metropool Zuid
 Edities Waasland

Tinny Mast steunt lijst Abou Jahjah

SVW; 21-02-2003 pagina 4 275 woorden

ANTWERPEN - Tinny Mast staat mee op de steunlijst voor de pas opgerichte kieslijst Resist. Zij is de moeder van de ontvoerde en vermoorde Kim en Ken. Het is niet zeker of zij ook op de kieslijst zal staan. De Arabisch Europese Liga (AEL), de extreem-linkse Partij van de Arbeid (PVDA) en Koen Calliauw (Antwerps districts-raadslid) stelden onder grote mediabelangstelling het programma van Resist voor.

De kelder in de boekhandel De Groene Waterman zit vol met journalisten uit binnen- en buitenland. De camera's zijn gericht op de deur, het is wachten op AEL-voorzitter Dyab Abou Jahjah. Camera- en geluidsmannen lopen elkaar voor de voeten als Abou Jahjah met zijn lijfwachten binnenstapt. Hij heeft tien minuten nodig om een afstand van 15 meter af te leggen tot aan de tafel waar Zohra Othman (PVDA), Ahmed Azzuz (AEL) en Koen Calliauw al plaatsnamen. Daarna steekt Abou Jahjah, voor de talrijk flitsende fotoestellen, van wal met een uiteenzetting over de noodzaak van Resist.

"We wensen een volksbeweging te blijven, maar als je kritiek uit op het beleid moet je ook een alternatief aanbieden", aldus Abou Jahjah. "Op aandringen van onze achterban beslisten we om aan de verkiezingen van 18 mei deel te nemen. Niet als een partij, maar met een kieslijst waar alle betrokkenen zich achter een platformtekst zetten. We wensen een zo breed mogelijke waaier van de bevolking te bereiken. Ons uiteindelijke doel blijven de gemeenteraadsverkiezingen van 2006."

Irak

Resist eist gelijke rechten voor de allochtonen, het wegwerken van de uitsluiting op de arbeidsmarkt, in de huisvesting en in het onderwijs, en is tegen de 'oorlog van agressie en verdrukking'. Daarbij wordt vooral verwezen naar de oorlogsintentie van de Verenigde Staten tegen Irak.

Resist gaat nu op zoek naar 5.500 handtekeningen. Die zijn nodig om te mogen deelnemen aan de verkiezingen. Na de persconferentie had Dyab Abou Jahjah bijna een uur nodig om weer naar de uitgang te gaan. In het Nederlands, het Frans, het Engels en het Arabisch deed hij zijn verhaal nog eens over aan de buitenlandse journalisten.

Het Belang van Limburg
Edities Algemeen

Korte berichten

YL; 21-02-2003 pagina 4

RESIST: "Migranten voor 't eerst geen versiering"

"We zijn de eerste echte lijst waar allochtonen het voortouw nemen", zei Dyab Abou Jahjah donderdag op de eerste persconferentie van RESIST, de lijst waarmee de Arabisch-Europese Liga (AEL) en de PvdA naar de komende federale verkiezingen trekt. Vermoedelijk zullen de eerste drie verkozenen op zowel de Senaat- als de Kamerlijst ingenomen worden door allochtonen.

"Bij Agalev mogen allochtonen dan wel goede plaatsen krijgen op de lijsten, de partij wordt niet geleid door migranten. Bij RESIST zijn de migranten geen versiering", zei Abu Jahjah. "Toch zijn we geen moslimlijst, we willen pluralistisch zijn en iedereen die ons tienpunten-beginselverklaring onderschrijft, is welkom."

Volgens Abou Jahjah zal de AEL de eerste twee plaatsen krijgen op zowel Kamer- en Senaatslijst. Zohra Othman van de PvdA krijgt zeker de derde plaats op de Kamerlijst. De definitieve lijsten worden bekendgemaakt op het congres van RESIST, op 6 april in Berchem. Tiny Mast, moeder van Kim en Ken, is kandidaat om op de lijst te staan, evenals advocaat Jan Fermon.

YL

© 2003 Concentra Uitgeversmaatschappij n.v.

Het Laatste Nieuws

Edities De Nieuwe Gazet Antwerpen Brabant-Hageland Leuven-Brabant Denderstreek Gent-Wetteren-Lochristi Kortrijk-Waregem-Ieper Kempen De Ring-Brussel Limburg Mechelen-Lier Vlaamse Ardennen Brugge-Oostkust Pajottenland Roeselare-Tielt-Izegem Oostende-Westkust Waasland

Abou Jahjah mikt vooral op 2006

DNG; 21-02-2003 pagina 2

ANTWERPEN Resist, de kieslijst van de communistische Partij van de Arbeid en de Arabisch-Europese Liga van Dyab Abou Jahjah, zoekt nog onafhankelijke kandidaten om de lijst te steunen. Ze hopen vooral op steun van kunstenaars. Al lijken de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 het échte doel.

Onder meer Wannes Van De Velde werd gevraagd om de lijst te versterken, maar hij bedankte daarvoor.

«Ik ga nooit op een lijst staan», zegt de zanger. «De PvdA heeft me al vaak gevraagd, maar daar zitten me te veel stalinisten en maoïsten. Extreem-links is even erg als extreem-rechts. Natuurlijk ben ik tegen racisme en tegen het Vlaams Blok, maar dat uit ik liever in mijn liederen. Ik wil wél mijn steun betuigen aan Koen Calliauw, die nu op de Resist-lijst staat. Hij doet zeer goed werk voor de daklozen.»

Calliauw, districtsraadslid in Antwerpen en ex-Agalev, voert ook gesprekken met andere bekende kunstenaars, schilder Fred Bervoets bijvoorbeeld. De linkse uitgeverij EPO heeft wel al haar steun toegezegd. «De beginselverklaring van Resist sloeg bij onze schrijvers in als een bom», zegt uitgever Hugo Franssen. «Tweehonderd van onze schrijvers willen de partij steunen.»

Ondanks die steun heeft Resist nog niet voldoende handtekeningen om aan de verkiezingen te mogen deelnemen, maar tegen het congres van 6 april moet dat in orde zijn. De partij mikt overigens al verder dan de federale verkiezingen van 18 mei. «Zelfs al halen we nu geen zetel, dan is dat een goeie voorbereiding op volgende verkiezingen», aldus Dyab Abou Jahjah. Vooral voor de Antwerpse gemeenteraadsverkiezingen van 2006 schat hij zijn kansen hoog in. «Deze stad heeft nood aan een echte linkse oppositie. Nu schuift iedereen onder druk van het Blok op naar rechts. Resist is een pluralistische lijst voor iedereen die zich verzet tegen racisme en discriminatie, tegen de massale sluiting van fabrieken, tegen de oorlog in Irak, en die een écht links alternatief wil.»

Minstens drie gemeenteraadszetels, daar rekent hij op. Ultieme doel is de Antwerpenaar weg te lokken van het Vlaams Blok.

(NTA)

(Lees ook blz. 16)

Edities De Nieuwe Gazet

«Tijd voor écht links alternatief»

Tom NAEGELS; 21-02-2003 pagina 16 567 woorden

Dyab Abou Jahjah: «Dit wordt goeie voorbereiding op verkiezing gemeenteraad»

PvdA en Arabisch-Europese Liga stellen hun samenwerking voor

ANTWERPEN Het was drummen in de smalle kelder van boekhandel De Groene Waterman. Vijf cameraploegen, alle nationale kranten, buitenlandse kranten, wat radiozenders en tientallen nieuwsgierigen: de kleine communistische Partij van de Arbeid heeft in haar twintigjarige bestaan nog nooit zoveel pers aandacht gekregen als gisteren bij de voorstelling van haar partijprogramma. De PvdA trekt dan ook naar de verkiezingen met de meest besproken allochtone politicus van Vlaanderen: Dyab Abou Jahjah en zijn AEL.

'Resist' heet hun partij Engels voor 'verzet' en ze hoopt ook de oude mei-achtenzestigers, schrijvers en kunstenaars mee op de lijst te krijgen.

Tom NAEGELS

De oproep naar de oude achtenzestigers komt vooral van Koen Caliauw, districtsraadslid in Antwerpen, die onlangs de overstap maakte van Agalev naar Resist. «Ik heb al gepraat met Wannes van de Velde en Fred Bervoets, twee oude vrienden die zich vroeger ook ingezet hebben tegen racisme, oorlog enz. Ze denken er nog over na maar staan zeker niet negatief tegenover Resist. En terecht! Het fascisme rukt op! Tijd voor een écht links alternatief, voor een echte linkse oppositie, ook hier in Antwerpen.» Andere sympathisanten komen van de linkse uitgeverij EPO, die binnenkort een boek uitgeeft over Resist, en die samen met tweehonderd van haar schrijvers haar steun betuigt aan de partij.

Gemeenteraad

Ondanks die steun beschikt Resist nog niet over de vereiste 5.500 handtekeningen om te mogen deelnemen aan de verkiezingen, maar tegen hun congres op 6 april zou dat in orde moeten zijn. De leiders maakten overigens duidelijk dat hun voornaamste politieke doel in Antwerpen ligt, bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2006. Koen Calliauw sprak met weemoed over de BSV, de socialistische beweging van Patsy Sørensen, die «drie zetels haalde in Antwerpen. Voor Resist moet dat beter kunnen.» Dyab Abou Jahjah benadrukte dat het geen ramp zou zijn als ze bij deze verkiezingen geen zetel halen: «Het zal een goeie voorbereiding zijn op de gemeenteraadsverkiezingen.» En telkens weer dook het droombeeld op: de volkse Antwerpenaar losweken van het Vlaams Blok, en beletten dat het Blok in Antwerpen in het college geraakt.

ronken

Als electoraal succes kan gemeten worden aan mediabekendheid, dan zit Resist gebeiteld. Waar Dyab Abou Jahjah ook gaat, er zwermen steeds fotografen en cameraploegen rond hem. Gisteren telden we: een Engelse, een Arabische en een Nederlandse tv-zender, een Nederlands radiostation, twee Nederlandse kranten en de Belgische pers. Maar zeggen dat de minuscule PvdA zich vasthaakt aan het mediawonder Abou Jahjah, dat blijkt overdreven. «Onze visies zijn zeer gelijklopend», aldus Zohra Othman, derde op de lijst. «De PvdA is al twintig jaar tegen racisme en discriminatie en tegen de oorlogslogica van de Verenigde Staten. En de AEL is ook bezorgd over de massale sluiting van fabrieken. Ahmed Azzuz is een arbeiderskind uit Temse.»

Gemeen hebben ze alvast ook een voorliefde voor ronkende verklaringen. Zo werd bij een kopje koffie opgeroepen tot de «eenheid van alle volkeren en arbeiders ter wereld» en zette men de «Arabische volkeren in de frontlinie van de globale strijd tegen het imperialisme.»

En hoewel ze pas bestaan, schrikt Resist er niet voor terug om in één gooi alle wereldproblemen aan te pakken. Hun interessedomein strekt zich uit van het Midden-Oosten tot de Seefhoek. Is dat niet een beetje veel? «Het is een globale visie hé, waar iedereen iets uit kan halen om concreet aan te werken», aldus Abou Jahjah. «En ik denk dat we allebei al bewezen hebben dat we concreet genoeg zijn.»

© 2003 Aurex n.v.

Het Nieuwsblad

Edities Antwerpen Kempen Antwerpen Mechelen Antwerpen Stad Noordrand-Brussel
Pajottenland-Brussel Dender De Gentenaar Limburg Eeklo-Deinze-Gent Oudenaarde-
Wetteren-Gent Vakantiekraant Waas Brugge Kortrijk Roeselare Oostende-Westhoek Brabant
Leuven

Resist mikt op één kamerzetel

KRG; 21-02-2003 pagina 4 171 woorden

„We gaan voor één zetel, misschien twee". Abou Jahjah steekt zijn ambitie met de kamerlijst Resist niet onder stoelen of banken.

Resist bundelt de Arabisch-Europese Liga (AEL), de Partij van de Arbeid (PvdA) en onafhankelijken. Naast lijsttrekker Abou Jahjah zelf, krijgt zijn rechterhand Ahmed Azzuz de tweede plaats. Daarna volgt de PvdA-advocate Zohra Othman. Kris Merckx duwt de Resist-kamerlijst.

Ook Tiny Mast -- de moeder van de Kim en Ken -- is kandidaat, samen met haar advocaat Jan Fermon. De leden beslissen nog wel op een speciaal verkiezingscongres op 6 april over de plaatsen op de lijst.

Eerst moet Resist nog 5.000 handtekeningen bij elkaar sprokkelen om met de kamerverkiezingen mee te mogen doen, en 500 voor de senaat. „We zoeken geen steun bij parlementsleden daarvoor", zegt Abou Jahjah. „Dit wordt meteen een verkiezingscampagne bij onze basis."

AEL, PvdA en onafhankelijken raakten het eens over een miniprogramma. Daarbij blijft de AEL een moslimbeweging, de PvdA een communistische partij. „We zijn een verzetslijst tegen alle vormen van onderdrukking", zeggen ze.

KRG

© 2003 Vlaamse Uitgeversmaatschappij n.v.

Edities Antwerpen Stad

PvdA en AEL samen naar verkiezing

21-02-2003

pagina 15

3 woorden

De Partij van de Arbeid (PvdA), de Arabisch-Europese Liga (AEL) en onafhankelijken trekken samen binnen Resist naar de verkiezingen van 18 mei. Toch een beetje een opvallend huwelijk, tussen een nationalistische moslim-beweging en een anti-religieuze marxistische partij. „We merkten met onze strijd tegen de oorlog in Irak, dat we het best eens raakten”, zegt Abou Jahjah. „Elke democraat kan toch samenwerken met mensen die een andere mening hebben”.

doorKris GOOSSENAERTS ANTWERPEN

“We zijn beschaafde mensen”

“We zijn beschaafde mensen”, reageert Abou Jahjah meteen op de opmerkelijke samenwerking tussen moslims en communisten. “Elke democraat kan samenwerken met iemand die een andere mening heeft. We vormen geen kartel met de PvdA. Maar kunnen elkaar als partners vinden in een minimumprogramma.”

“Onze coalitie voor de strijd tegen de oorlog in Irak, bewijst dat we kunnen samenwerken. Ook al noemt iedereen ons alle twee sectair of fundamentalistisch. Sommigen zeggen zelfs dat we elkaar willen uitroeien. Als marxistische beweging en democratische moslims gaan we samen naar de verkiezing, waarbij we elk onze eigenheid behouden.”

“Onze basis vraagt om naar de verkiezingen te gaan. Omdat we niet alleen kritiek hebben, maar het beter kunnen. Een alternatief bieden, vooral in 2006 als Antwerpen een nieuwe gemeenteraad kiest. Omdat dit nu nog te lang duurt, doen we nu al mee. We gaan voor één zetel, misschien twee.”

“We blijven daarbij een volkse beweging en een actiegroep. Die voor globalisering is. Maar dan van de vrijheid, niet van de onderdrukking. We weigeren te assimileren in een monoculturele samenleving en kiezen voor een echt multiculturele samenleving met gelijkheid voor iedereen.”

“We verzetten ons ook tegen de onrechtvaardige onderdrukking door Amerika. We zijn geen pacifisten en voor elke bevrijdingsbeweging, ook als die geweld gebruikt. Als Irakezen zich straks verzetten tegen de Amerikaanse bezetting, steunen we dat.”

“Ook de vorige Golfoorlog was onrechtvaardig. Dat mensen in Koeweit de wapens opnamen tegen Irak, kunnen we begrijpen en is hun zaak. Maar dat Amerika zozegzegd kwam helpen, kan niet. Ze kwamen alleen hun eigen belangen verdedigen.”

“Agalev zegt dat ze allochtonen goede plaatsen geven. Maar wij zijn de enige partij die allochtonen laten leiden. Voor ons zijn ze geen versiering.”

Edities Antwerpen Stad

Lijstduwer Kris Merckx

21-02-2003

pagina 15

287 woorden

„Migranten? Wij zijn de arbeidersklasse"

ANTWERPEN

De AEL is een nationalistische beweging, niet direct de voor de hand liggende partner voor de internationale PvdA. „Tja, maar het zijn Arabische nationalist. En die zijn progressief. Hun drijfveer is de strijd tegen het Amerikaans imperialisme", reageert Kris Merckx, al meer dan twintig jaar het gezicht van de PvdA. Al schuift de PvdA nu advocate Zohra Othman naar voor, als derde geplaatst op de Resist-lijst.

Othman is naar eigen zeggen nog steeds moslim en al jaren PvdA-kopstuk. Ook al geen typisch PvdA-gegeven. „Wij zijn eerder atheïstisch en geloven in de wetenschap. Toch erkennen we, net zoals het minimum-programma van Resist, de scheiding van kerk en staat. Geloof en religie is een persoonlijk iets. We hebben verschillende PvdA'ers die moslim of christen zijn. Sommige christenen vinden zelfs hun communistisch engagement in hun geloof."

Het is meteen de eerste keer dat de PvdA naar een verkiezing trekt met andere partners. „We vinden elkaar omdat de AEL opkomt voor alle arbeiders, welke kleur ze ook hebben. Net zoals wij, hebben ze een afkeer van uitsluiting en racisme."

„Daarnaast is het de eerste Arabische beweging die fier en assertief is. Vooral door jongeren die tegen hun ouders zeggen dat 30 jaar onderdanig zijn, niets oploste. Ze blijven werkloos of krijgen slecht onderwijs, hoe ze zich ook aanpassen."

„Onze basis heeft het niet altijd gemakkelijk met de AEL. Maar als we duidelijk maken dat we toch veel gemeen hebben, groeit het begrip. Zo hebben ze ons ook dertig jaar gediaboliseerd. Hetzelfde wat nu met de AEL gebeurt. Het gaat trouwens niet om migranten voor ons. Wel om Belgen, die behoren tot de arbeidersklasse. De bedrijven die ontslaan toch iedereen, voor hen zijn we allemaal vreemdelingen."

© 2003 Vlaamse Uitgeversmaatschappij n.v.

Transcriptie Verkiezingscongres

Verkiezingscongres Resist¹
zaterdag 12 april 2003
Zuiderpershuis Antwerpen

Hugo Franssen

() heeft mij gevraagd om het voorzitterschap van het congres op me te nemen, wat ik dus nu zal doen. Het kiemde vorig jaar in april, toen de volkswijken in Brussel leegliepen voor de betoging als steun aan de Palestijnse intifada. Het groeide bij de allereerste betogingen tegen de oorlogsloterijen en tegen de wapeninspectie die wij beschouwen als een onderdeel van die oorlogsloterijen. En het kwam tot besprekingen. Als zij oorlog voeren, als zij een Arabisch land mogen aanvallen, waarom zouden wij dan hier niet mogen en moeten, de handen in mekaar slaan? Want ook hier leven wij op een kruisvat: van het faillissement bij Sabena tot de ongerustheid bij de Post, bij het spoor, in het staal. Het werd Resist, om het verzet samen te bundelen in een enkele stroom zodat het ook gedaan is dat fascistische van allerlei pluimage electoraal voordeel halen uit het ongenoegen. Resist. (), gezamenlijk, hand in hand, zij aan zij optrekken tegen de oorlog en voor de belangen van de gewone mensen. Het is een efficiënte en voordelige vorm om racisme en discriminatie te bestrijden. Deze dingen zijn de twee, de grote thema's van het congres van vandaag. Het congres heeft drie grote delen van telkens een uur en daartussen twee pauzes. In het eerste deel wordt het programma van het congres besproken en ter stemming voorgelegd. Het tweede deel is de voorstelling van de kandidatenlijsten en de stemming van de lijsten. Het derde deel zijn toespraken van lijsttrekkers en afspraken voor de campagne. Het officiële gedeelte van het congres eindigt rond de klok van vijf en dan is er tijd voor een open café en voor inspraak in het ().

[Applaus]

We wilden het congres laten beginnen vanuit Bagdad maar de telefoonverbinding is op dit moment nog niet tot stand gekomen. Van zodra dat lukt met een van de dokters in Bagdad onderbreken we het congres en luisteren we naar een boodschap uit Bagdad. Maar alvast dit: 9 april, tien na zes 's avonds, Geert Van Moorter per satellietverbinding. Hij zei: "We laten ons niet doen door die smeerlappen van GI's. De Amerikaanse troepen hebben een ambulance van het ziekenhuis met kogels doorzeefd. Ik zag die ziekenwagen komen aanrijden. De carrosserie ingedeukt, de ruiten stuk. Het duurde even tot ik doorhad dat het een ambulance van ons ziekenhuis was, die even tevoren drie gewonden was gaan wegbrengen. De deuren van de wagen zaten vastgeklemd, de chauffeur lag zwaargewond achter het stuur, de helper naast hem zat ook onder het bloed. Een wonder dat de chauffeur de auto, met de drie zwaargewonden achterin, nog had kunnen terugrijden. De patiënten lagen te zieltoegen en een ervan had nog een extra kogel in de borstkas gekregen, ik zag het bloed uit zijn opengereten long gutsen. Ik wilde de Amerikanen tegemoet gaan om hen te confronteren met wat ze gedaan hadden. Omdat ik geen chauffeur vond, reed ik zelf in hun richting met een ploeg van het agentschap Reuters. Op 300 meter van de Amerikaanse tank stapte ik uit, met een witte vlag, mijn handen in de hoogte, en roepend 'I'm a medical doctor!'. Dichtbij gekomen riep ik de GI's toe: 'Weten jullie wat jullie hebben gedaan? Een ziekenwagen beschoten!' Die ambulance was trouwens duidelijk herkenbaar, met een rode / met een grote rode halve maan erop. Een soldier antwoordde: 'Die ambulance had evengoed vol explosieven kunnen zitten'. In werkelijkheid zaten er drie patiënten in en twee ambulanciers, nu alle vijf zwaargewond...' Tot daar Geert Van Moorter, misschien horen we hem verder in de loop van het congres.

¹ Delen hiervan zijn ook terug te vinden op de internetsites

<http://www.ptb.be/scripts/livret.phtml?section=&obid=19210&lang=2&PHPSESSID=0871b7d469188bf83867e8f25f6e61>
<http://www.lijt-resist.be/>

Laat ons dan beginnen met het congres van Resist over het programma en de beginselverklaring. Iedereen kan de beginselverklaring vinden in het Resistboekje dat de meeste mensen hier aan de ingang van het congres hebben gekocht. De discussie zal verlopen in drie luiken: een eerste luik is een luik over de oorlog, een tweede luik over multiculturaliteit en discriminatie en het derde luik gaat over antikapitalistisch verzet. Het congresbureau heeft voor elk luik een kwartier voorzien en daarna volgt de stemming over het geheel van het programma. We hebben voor elk luik een bekende kandidaat op de lijst gevraagd om in een korte inleiding het punt te schetsen, waarna er ruimte zal zijn voor vragen, toelichtingen, discussie.

Han Soete leidt het eerste luik in. Han is oprichter en coördinator van Indymedia in Brussel, antiglobalist. Als je op internet met een zoekmachine naar Han Soete zoekt, dan krijg je maar liefst 11 400 verwijzingen in alle () van de wereld. Al zit, bij nader toezien, de () daar voor veel tussen. [gelach] De derde verwijzing op () “Für Han Soete von Indymedia kann Information niemals nur Information sein”. Han.
[applaus]

Han Soete

Ik denk dat Hugo al / al goed heeft geschetst dat eigenlijk de rode draad doorheen heel het platform, de lijst de strijd tegen de oorlog is. Zelf, gisteren, toen ik Peter Arnett op VTM zag, want die persoon is / die is momenteel persona non grata geworden voor de Amerikaanse pers, nu werkt hij voor de Europese pers, hoorde ik hem het volgende vertellen, dat is dat alle ministeries in Bagdad momenteel in brand staan en er wordt maar een ministerie beschermd door de Amerikaanse GI's, dat is het ministerie van petroleum. Dat geeft zeer goed weer waarom de Amerikanen naar Irak zijn getrokken en waarom ze daar nu een bezettingsmacht hebben geplant, waarom ze daar duizenden mensen vermoord hebben, je kan dat niet anders noemen en nog eens zoveel duizenden anderen verwond hebben en zwaar verwond hebben. Ik denk dat de rode draad doorheen het hele platform de strijd tegen de oorlog is en hoe wij ons daartegen positioneren. Zelf vond ik dat zeer belangrijk omdat de strijd tegen globalisering, van waar ik toch uit voortkom, eigenlijk ook de strijd tegen de oorlog is. De oorlog die we vandaag zien, om petroleum in Irak is eigenlijk de globalisering in zijn meest brutale vorm. Het vechten om grondstoffen, de macht, de controle over een regio en over de grondstoffen dat kan je () IMF, de Wereldbank en hoger allerlei maatregelen opleggen dan nog altijd niet willen plooien, dan stuur je daar je legers heen om de macht daarover te verwerven. Dat is wat we vandaag zien gebeuren in Irak. Vooral, dat is ook wat Rumsfeld en Bush ons beloven voor een generatie lang. Daarom vind ik dat het belangrijk is dat dit punt zo manifest aanwezig is doorheen heel de lijst. Het zou discussie / Ik zou hier willen sluiten met mijn / mijn / mijn inleiding en ik zou eigenlijk willen vragen aan de mensen in de zaal om tussen te komen rond dat specifiek punt over de oorlog of daar vragen, opmerkingen zijn over hoe het nu eigenlijk in het platform is verwerkt. Zijn er eerst mensen die willen tussenkomen? Ik zie niet zo goed, maar ik denk dat er geen armen omhoog gaan.

Vraag

(zeer onduidelijk)

Han

Als ik je goed begrijp, dan begrijp ik dat je zegt: we moeten het verzet dat er nu in Palestina en Irak is, steunen tegen de invasie en je kan niet/() kan iemand () een micro () de zaal ()

‘Vertaling’ vraag door Mie Branders

Hij vindt vooral dat pacifisme in deze omstandigheden niet vrijblijvend kunnen zijn en dat hij dat heel belangrijk vond omdat vandaag te zeggen. We zouden antikapitalistisch verzet in landen als () en Palestina moeten steunen als we tegen de oorlog zijn en natuurlijk ook ().

[applaus]

Han Soete

Zijn er nog mensen die opmerkingen hebben, vragen, euh, aanvullingen, ()?

Vraag

(bijna volledig onverstaaanbaar) (). Ik hoorde onlangs een interview op de radio () over de oorlog (). () waarover men vooral over spreekt in de vredesbeweging of de anti-oorlogsbeweging is een tendens die we nu ().

Vraag

Ja, ik had ook zo het idee van euh ja, de oorlog is gedaan, hé? Dus, euhm. Maken ze het ons dan niet terug wat moeilijker? Allez, ik weet wel dat het / dat er nog andere zullen volgen, hé, daar ben ik me ten zeerste van bewust, maar euh het is niet zo evident om dat / Ik bedoel, twee weken geleden leek het mij gemakkelijker dan nu.

Han Soete

Nog mensen met vragen, opmerkingen? () Ja? Kan je even, er is een micro daar beneden aan de trap, kan je eventjes naar de micro lopen? Als er nog mensen zijn die iets zouden willen zeggen, misschien kunnen jullie gaan aanschuiven bij / bij / bij de micro. [gelach] Dan winnen we tijd.

Vraag

Is het ook niet zo dat, ge spreekt over een oorlog om petroleum, om de olie, maar heel vaak is het ook om het water, want in zo'n regio die daar vol ligt met zand, maar die een gebrek heeft aan water, degene die daar de macht heeft over het water, heeft ook de macht over het leger.

Han Soete

Nog mensen?

Vraag

Ik denk dat sommige mensen hier het volledig mis hebben als ze denken dat de oorlog gedaan is, ik denk dat ().

[applaus]

Han Soete

Sluiten we af? Dan blijven we binnen het tijdsbestek. Ik denk dat een aantal van de vragen die gesteld zijn wel / wel opmerkingen waren, maar dat het meer expliciet staat vermeld in / in het platform zoals dat hier voorligt. Heel de kwestie van / van de strijd en het zich solidair plaatsen met de volkeren van de derde wereld en het verzet van die volkeren, dat vind je terug in het puntje negen. En dus de eerste vraag die daarover ging, denk ik dat / dat Resist zich expliciet uitspreekt / spreekt over de steun aan het verzet van de volkeren in de derde wereld. Dat denk ik dat je dat daarin terugvindt. Ik denk dat de vraag over het falen van de oorlog en dat die vandaag nog wordt verder gevoerd, dat je dat eigenlijk ook terugvindt in het platform zoals het nu voorligt. Waar punt 1 al begint met 'een strijd van het volk tegen de nieuwe wereldorde', het verzet tegen de nieuwe wereldorde, waarbij we die oorlog niet zien als iets dat nu even in Irak is, maar zoals Rumsfield en Bush het zelf zeggen, dat het generatielang oorlog zal zijn tegen / tegen heel wat wereldleiders en dat dat ook letterlijk terug te vinden staat in de meerderheid van de punten van het platform. Ik denk dat de vraag is of het moeilijk zal zijn om de mensen te overtuigen. Ik denk dat dat de vraag is die voor iedereen die de komende weken campagne zal voeren voor Resist, dat dat de uitdaging zal zijn. Ik denk dat het best mogelijk is om de mensen te mobiliseren tegen de oorlog, dat hebben we de afgelopen maanden maar al te goed gezien, ik denk dat ook heel veel mensen begrepen hebben dat de oorlog absoluut niet gedaan gaat geraken () we zien vandaag, alle dagen is er oorlog en het zal / het zal er voor ons op aankomen om de mensen daartoe te mobiliseren om zich daar blijvend tegen te verzetten. Ik zou hiermee willen afsluiten. [applaus]

Hugo Franssen

Dat was een snel eerste luik. Het tweede luik zal misschien aanleiding geven tot wat meer controversie, dat is het luik over euh multiculturaliteit en discriminatie. Ahmed Azzuz gaat het tweede luik openen. Ahmed is [applaus] Ik zal Ahmed eerst even voorstellen [gelach]: de voorzitter van AEL in Antwerpen zoals de meeste mensen wel weten. Vorige week geraakte Ahmed nog in het nieuws bij de oprichting AEL afdeling Mechelen toen hij begon te () tegen de Mechelse burgemeester Bart Somers omdat die beweert dat Marokkanen te lui zijn om te werken [gelach]. Ahmed zei me: “de omstandigheden waarin je je kop moet intrekken en je knieën moet buigen om overeind te blijven, die omstandigheden moet je veranderen of achter je laten”. Ahmed is de tweede man op de lijst en hij gaat een inleiding geven over discriminatie en multiculturaliteit. [applaus]

Ahmed Azzuz

Goedemiddag, salāmu ‘alaykum. Euhm, ik wil eerst een opmerking geven over de lijst. Ik heb hem nog eens overlopen en euh, het is een historisch moment hier in België omdat we uiteindelijk een lijst hebben kunnen voorschotelen aan het euh Belgisch publiek waar er geen enkele excuus-truzen of ali-alibi’s op staan. [applaus] () Resist of de lijst Resist heeft alle kandidaten duidelijk gemaakt dat ze een eigen agenda naar voor moesten schuiven, ze hebben ook het programma getekend en ze vinden zich hier ook allemaal in terug. Er is er geen een die gedwongen is om bij ons te komen anders had hij er niet bij gekunnen. Als hem / Was hem het niet eens geweest met de tien punten. Een van die punten kom ik efkes toelichten en ik ga dat heel kort houden zodat jullie () kunnen reageren. Het zijn drie punten die eigenlijk euh gaan over de basisrechten, ik denk dat vooraleer dat ik mij wens in te schakelen in de politiek, wil ik eerst mijn basisrechten hebben en mijn basisrechten zijn ook die basisrechten van alle minderheidsgroepen hier in België; zijnde, ten eerste, de kans of het recht geven aan iedereen om de keuze te kunnen maken welk onderwijs dat men kan volgen. Bij mijn gemeenschap, de Arabisch-islamitische gemeenschap, is er nood aan een moslimschool en het is niet dat wij bij de gemeenschap gaan opleggen, het is gewoon een vraag aan de gemeenschap, het is de enigste gemeenschap hier in België die die keuze nog altijd heeft / niet heeft kunnen maken. Een tweede basisrecht is tewerkstelling, wel, als we dat nog niet hebben, waarom doen we in godsnaam nog mee aan de politiek. Eerst zorgen dat iedereen zijn recht op werk kan verwerven vooraleer dat je andere punten gaat aankaarten. En het derde is huisvesting, iedereen heeft recht om een dak boven zijn hoofd te hebben en daarvoor willen wij een antidiscriminatiewet, een strenge antidiscriminatiewet erdoor brengen die ervoor kan zorgen dat zowel op scholen, als op werknemingen als op huisvesting de rechten van iedereen gelijk worden verdeeld. En nu mogen jullie vragen stellen of als er opmerkingen zijn, of aanvullingen. [geroezemoes] Iedereen is akkoord met mijn verklaring? Ja?

Vraag

Ik denk wel ().

Ahmed Azzuz

Wel, het probleem is dat het bureaucratisch wettelijk gezien mogelijk is om een moslimschool op te richten. Dus wettelijk is het mogelijk om een moslimschool op te richten. Dus de vraag is wat zijn dan de problemen, waarom wordt er dan geen moslimschool opgericht. Langs ene kant is er een democratische drempel: men wordt niet juist ingelicht over hoe men een school moet oprichten en dit wordt ook bureaucratisch tegengewerkt, bewust. Euh, de reden dat men één netwerk wilt euh vormen, da’s nu een verhaaltje dat we nu al meer dan twintig jaar horen maar tegelijkertijd zijn wij nog altijd het slachtoffer van het feit dat wij geen keuze kunnen maken. Nu, het is een feit dat, het is bureaucratisch mogelijk, en wij gaan daarvoor. Het is alleen noodzakelijk dat de wet die bestaat dit ook erkent als een school zoals alle andere scholen hier in België.

Ja?

Vraag

() het puntje van tewerkstelling (). Het puntje van tewerkstelling, het Belgische discriminatie (), maar als er voor veel mensen geen werk is, hoe gaat men dan die tewerkstelling oplossen, dat vind ik eigenlijk niet terug in het / in de tien punten. Er staat wel tewerkstelling, maar iedere / alle partijen die spreken in hun () over tewerkstelling, maar hoe gaat dat verwezenlijkt worden?

Ahmed Azzuz

Wel, euh, ik ga een punt () momenteel is er eigenlijk / zijn er heel wat bedrijven die euh failliet worden verklaard of het / of het land verlaten. Hetgeen dat ik wil toelichten rond tewerkstelling heeft wel te maken met het discriminatiegehalte waar dat verschillende bevolkingsgroepen hier in België euh gediscrimineerd worden en dat we dit zo onmogelijk moeten maken door afdwingbare maatregelen naar de ar/ allez, naar de werkgevers toe om te zorgen dat die dan euh / dat iedereen gelijke rechten heeft om een job te vinden natuurlijk. Natuurlijk, er zijn wel over de 32-uren week, maar we weten dat de 32-uren week, dat eigenlijk een aantal uren per week, als ge dat uitreken, niets aan jobs kan creëren in Antwerpen. Dat dit niet euh effecten heeft op de allochtone gemeenschap, als het niet afdwingbaar is. Dus, euh, we hebben gezien in / in het jaar 2000, dan hadden we een hoge conjunctuur of een positieve conjunctuur en we zagen op dat moment dat de werkgevers nog altijd weigerden om allochtonen aan te werven, terwijl dat men arbeiders nodig had. Nu, het enigste middel, de enigste oplossing is dit afdwingbaar maken, niet vrijblijvend houden.

Vraag

Ik heb nog een vraag in verband met punt vier van de verklaring, daar staat: 'Resist eist volledige gelijke politieke en sociale rechten.' Ik wil dus zeggen dat, allez, ik ondersteun ten volle die / die eis. Ik wil erop wijzen dat euh in 1994 de beweging Objectief binnen onze vzw () meer dan een miljoen handtekeningen bijeengeraapt heeft en bij de toenmalige () overhandigd. () hebben die eis van meer dan een miljoen mensen namelijk voor de volledige gelijke politieke en sociale rechten en voor () automatische () nationaliteit volledig genegeerd. Het is toenmalig senator Mark () die dat als wetsvoorstel heeft ingediend maar die was al uit Agalev en nu recent heeft () uit Ecolo dat opnieuw geactualiseerd (). En mijn vraag was, en eigenlijk mijn verwachting ook is, als er een verkozene is van Resist in het parlement dat hij dat wetsvoorstel terug opneemt en () en ervoor vecht om dat te stemmen.

[applaus]

Ahmed Azzuz

Ik moet zelfs niet antwoorden, hij antwoordt in mijn plaats. Nog vragen?

Vraag

Is het bij die eis voor / rond tewerkstelling niet belangrijk, hetgeen dat mij altijd in de Partij van de Arbeid heeft aangetrokken en wat de Partij van de Arbeid duidelijk onderscheidt van de andere partijen is dat zij zeggen wie dat moet betalen, van waar dat geld moet komen. Daarrond heeft de partij altijd heel duidelijke, cijfermatige gegevens opgesteld waarvan / waarmee je heel duidelijk kon maken dat als je van die groep rijke mensen zoveel percent, ik ken het niet meer van buiten hoor, euh van hun vermogen euh belasting zou nemen, dan kan je dit creëren. Is het niet belangrijk dat we dat ook eens terug aangeven, dat het niet zomaar eender is van waar dat geld komt om die tewerkstelling euh te creëren. Hetzelfde voor onderwijs, euh, en voor huisvesting. Anders, allez ja, is dat toch niet / niet duidelijk.

Hugo Franssen

Ok, ik zou als volgende op willen terugkomen. Ik denk dat het antwoord op die vraag gaat volgen in het derde luik, wat we zodadelijk gaan bespreken, op wie dat moet betalen. (). Dat is een thema vooral van het derde luik. ()

Vraagstelster

Ok. Ok. Ok.

Ahmed Azzuz

Ja, ik laat dat over aan het derde luik. Ik heb dat aan () gevraagd. Ik ben geen rekenknobbel, dus euh. [gelach]

Vraag

Ok, dan ten slotte nog iets. Is het / is het hier in Antwerpen (), is het gevaar voor integratie dan niet groter? Allez, () in een moslimschool is de concentratie groter bij wijze van spreken en dan denk ik dat het ook wel moeilijk is om andere culturen, andere gewoontes en religies te aanvaarden en te accepteren.

Ahmed Azzuz

Mmm. Wel, euh, wij willen dat iedereen op dezelfde meet kan starten, dus met de gelijke rechten, snapt ge, en die dezelfde keuzes kan maken als iedereen. Als je gelijke rechten wenst te geven aan /aan iedereen, wel dan moet je er ook voor zorgen dat alle mensen dezelfde keuzes kunnen / kunnen maken en dezelfde kansen hebben. En er is een grondslag voor die moslimscholen. Nu, een moslimschool, euh, hoe dat wij die in ons hoofd hebben, is geen gesloten school, het is een open school, een school die openstaat voor iedereen. En in het tien-punten-plan, euh, het programma, als ik mij niet vergis, staat er ook heel duidelijk dat we alle scholen inschrijvingsplicht wensen door te geven. Dus dat wil zeggen dat de moslimschool ook inschrijvingsplicht zal opnemen, alleen, euh, er gaat misschien wat meer nadruk gelegd worden op de islam. Maar ook, het is wat de vraag is, wat de behoefte is van een bepaalde gemeenschap die nog altijd niet beantwoord is, maar de pedagogie zal zich ook aanpassen aan de leerlingen die er aanwezig zijn. Dus als er Turkse leerlingen zijn, of autochtone leerlingen, wordt daar ook een aanpassing voor voorzien binnen de school. Het is een open school, dus we moeten ons ook aanpassen aan de realiteit waar dat wij in leven. En we leven in een multiculturele maatschappij waar dat we rekening moeten houden met een multiculturele variëteit. Dat is het () dat wij als eerste het goede voorbeeld kunnen geven natuurlijk. Als ge allemaal op dezelfde meet kunt starten, dan pas kunnen we nadenken om een pluralistische omgeving te creëren. Een school waar dat iedereen terecht kan komen. Maar laat ons eerst de eerste stap hierin zetten en dat is voor ons, of voor mij zelf, de moslimschool. [applaus]

Vraag

Ja, ik zou graag nog eens iets hierbij willen zeggen. Ik sta zelf in het onderwijs en euh dus euh, rond dat punt van euh die verwijten die je soms hoort rond de segregatie enzovoort euh zou ik willen zeggen en verwijzen naar de lotussen in Nederland. In Nederland hebben ze wel moslimscholen en blijkt dat dus dat dus euh dat eerst en vooral geen segregatie in de hand werkt, dat is een; en dan dat het een zeer belangrijk signaal is om ook hun eigen inrichtende macht te hebben dat merk je dat dat participierend is, men erkent echt ook een gemeenschap en men geeft dus zo een stem aan de gemeenschap. En ten tweede, dat is nog een ander punt dat is dat het percentage kinderen euh van migranten, van allochtonen dat dus daar blijkbaar veel beter scoort in dergelijke school omdat zij dus eigenlijk verlost zijn van in die positie te zitten van euh ja, de () te krijgen. En dus in die zin vind ik het juist en zeer belangrijk, zeker op vlak van de discriminatie, dat dus daar eigenlijk () maar natuurlijk is het ideaal wel, vind ik, de pluralistische school waarin dat iedereen gewaardeerd wordt ten volle en je kan uiten ten volle. [applaus]

Ahmed Azzuz

Vragen?

Fatiha Dahmani

Eerst reageren? Of ben je akkoord?

Ahmed Azzuz

Moet ik daarop reageren? [gelach] Ik ben akkoord.

Vraag

Euhm, goedemiddag iedereen. Ik denk dat je het over integratie kan hebben, maar euh, eigenlijk () wat dat begrip eigenlijk inhoudt. Heel de islam is eigenlijk integratie want de islam zegt dat wij ons eigen moeten integreren. En euh, er is ook een hadith die zegt van euh ()(in Arabisch) die zegt van wie vier maanden lang / lang verblijft in een land, die neemt ook die nationaliteit aan (). Dus, ik ben hier geboren en getogen, dus ik ben Belgische dus ik ben eigenlijk ook () islam. De islam zegt mij hoe ik mij moet gedragen, de islam zegt mij hoe dat ik mij moet / hoe dat ik moet omgaan met verschillende culturen, met verschillende godsdiensten. De islam weigert geen andere godsdiensten, de islam weigert geen andere culturen, de islam verwelkomt die juist. En als er een islamitische school is, dan () in mijn ogen toch, dan is de islam, dan gaan ze juist, dan gaan de jongeren juist meer respect tonen voor de anderen want er is een heel groot verschil tussen de Marokkaanse cultuur en de islamitische gemeenschap want in de islam (). [applaus]

Ahmed Azzuz

Ik denk dat euh, ik denk dat het woord integratie euh, een heel heel vuil woord is geworden. Ik vind het zelf een heel vies woord, euh, ik gebruik het zelf niet meer, euh ik zeg het zelf niet meer, ik praat er gewoon niet meer over. Euhm, ik denk het feit dat wij hier zitten, het feit dat wij hier samen als moslims, maar ook als niet-moslims, gewoon een () de groepen, de mensen die hier aanwezig zijn. Ik denk, het feit dat wij dit hier samen gerealiseerd hebben, is het mooiste voorbeeld van integratie zoals integratie niet meer de vraag is, maar gelijke rechten, dat dat de vraag is, laat ons niet verzeilen [applaus]. Laat ons alsjeblieft niet verzeilen in het assimilatiegedachtengoed, laten we dat uit ons hoofd schrappen en laat ons sterk maken tegen die mensen die denken dat dat het euh / de oplossing zou kunnen zijn, want die mensen, ja, die hebben dat niet in hun zelfrespect als ze daarover iets durven te zeggen, laat staan dat ze dan respect kunnen geven aan de anderen. Nu, ik heb een () genomen uit Han Soete en ik wil dan ook niet te veel tijd innemen, want ik zou het woord willen laten aan de volgende spreker. [applaus]

Hugo Franssen

() het congres rustig (). We zijn opnieuw (). Dus heb ik rustig de tijd om de derde leider voor te stellen die jullie allemaal wel zullen kennen: Kris Merckx (). [applaus] Laat me Kris voorstellen met wat staat op bladzijde 71 onderaan in ons Resistboekje (): “De opeenvolgende ministers van Sociale Zaken hebben de sociale voorzieningen altijd maar verder afgebouwd. Ze zeggen dat er geen geld is. Terwijl wij er met Geneeskunde voor het Volk al 30 jaar in slagen te tonen hoe geneeskunde onder het socialisme, zonder winstbejag als basis, zou kunnen functioneren.” Kris Merckx is de stichter van Geneeskunde voor het Volk en jarenlang boegbeeld van de Partij van de Arbeid. [applaus]

Kris Merckx

Goedemiddag, vrienden en kameraden, salām ‘alaykum, al-āna atakallamu al-‘arabīya, al-qadīr sa-yakūn fī-l-hollandīya. [applaus] Ik heb juist twee zinnen huis-, tuin- en keukenarabisch geleerd van mijn buurvrouw Warda en dat wil dus zeggen dat er graag in alle talen gediscuteerd wordt, maar dat we dus gaan verderzetten in het Nederlands en meer bepaald over het hele sociale en antikapitalistische luik. Een ding weet ik al zeker over de komende verkiezingscampagne: dat ze dynamisch, heftig en uitdagend zal zijn zoals we nog nooit een gehad hebben. En ik zeg dat op basis van de discussies die we onder andere in onze groepspraktijk van Geneeskunde voor het Volk elke dag moeten voeren vooral met een deel van onze zogenaamde autochtone achterban. Maar daar zit een heel gunstige, voorspoedige evolutie in. Nu, meer vragen krijg je dan altijd van die mensen: ‘Maar Kris, of Guido of Ellie enzovoort, Mie en, wat schiet er nog over van de sociale eisen van de Partij van de Arbeid, nu dat je samengaat met de AEL, hé? Aan uw sociale profiel van verdedigen van alle arbeiders,

Belgen en migranten, aan uw profiel van de gratis Geneeskunde voor het Volk?’ En de tweede opmerking dat is altijd: ‘Ja, als we nu voor jullie stemmen, dat is een stem voor Dyab en als die dan in de Kamer komt, gaat die dan wel onze eisen ook verdedigen?’ Wel op die twee opmerkingen haal ik dan altijd dat papierke boven, de beginselverklaring van Resist, die je hier gekregen hebt en dan zeg ik: ‘Hier zie, lees die punten is. Dat is mee ondertekend door Dyab Abou Jahjah en door Ahmed Azzuz en alle andere ondertekenaars.’ En het is hun plicht van deze te verdedigen en het zijn / het is ook die twee punten die beslist de sociale eisen belichten waarover ik het nu ga hebben. Dus dat zijn punten zes en acht vooral en die zijn ook een antwoord op die politieke fossielen die gemeend hebben vandaag in De Morgen een tribune te moeten publiceren die al een maand lang circuleert, die door De Standaard geweigerd is geworden, waar de helft / een deel al beschaamd over geworden waren en waarin ze onder meer zeggen: ‘De brede sociale eisen die vinden we niet terug in Resist’. Wel, zij hebben niet eens de beginselverklaring gelezen want in die beginselverklaring daar staat inderdaad dat Resist ‘actief zal zijn tegen alle economische gevolgen van de oorlog en de globale crisis en wordt er economische oorlog gevoerd tegen de hele werkende bevolking die verschaft werkloosheid, jaagt jongeren in tijdelijke en slecht betaalde jobs, vernietigt de veiligheid op het werk en breekt alle sociale verworvenheden.’ En dat is het verhaal dat wij alle dagen ook in ons patiëntenkabinet van Geneeskunde voor het Volk voeren, niet alleen met militanten maar ook bij heel veel allochtone, autochtone Belgische werknemers. Er staat verder in dat attest: ‘Resist verzet zich tegen de sluitingen van de bedrijven zoals gebeurt met Cockerill-Sambre en Sabena en vele anderen. Resist eist de schepping van nieuwe tewerkstelling en de daling van het werkritme dat leidt tot onmogelijke werkomstandigheden en dodelijke werkongevallen.’ En in punt acht vinden we dan: ‘De lijst Resist is actief tegen alle sociale gevolgen van de oorlog en de crisis. Resist verzet zich tegen de afbouw van de openbare gezondheidszorg, van het openbaar vervoer, van het welzijn van het kind. Wij eisen dat de miljarden die worden gepompt in barbaarse oorlogen ten goede komen aan het sociale welzijn van de bevolking.’ Dus daarover wil ik nu uw vragen en uw toelichtingen horen zal ik proberen daarop te antwoorden. Het woord is aan u.

Vraag

Ja, mijn vraag van daarjuist, van er staat nergens in wie dat moet betalen.

Kris Merckx

Wel, een ding is dat de aandelen die de laatste maanden in het zieke en dalende beurs() geweldig omhoog zijn gegaan dat dat de aandelen zijn van de wapenindustrie van de grote wapenmultinationals en dus daar worden werkelijk miljarden aan uitgegeven. Dus ik zal dat even illustreren over iets van wat mij overkomen is: twee weken geleden op zondag belt iemand mij op, een Amerikaanse vriend van mij die hier in België verblijft, moet een openhart operatie krijgen, verschillende overbruggingen, een pacemaker, een defibrillator moet ingeplant worden, maar in het ziekenhuis willen ze dat niet doen tenzij hij een miljoen Belgische frank, 25000 euro neertelt. En die kan dat niet en de directe vriendenkring van die mens kan dat ook niet. Wel, op het ogenblik dat die man mij daarover vertelde, was de Amerikaanse regering in Bagdad kruisraketten aan het neergooien die per stuk 60000 euro kosten. Dus drie zware hartoperaties worden daar bijna elke minuut weggegooid. [gelach] En dus dat is / hier wordt dat duidelijk gezegd: diegenen die profiteren van onze vrijheid, diegenen die profiteren van de oorlogen dat zijn die die moeten betalen voor gratis geneeskunde, voor het behoud van de openbare ziekenhuizen, voor het sociale beleid. [applaus]

Vraag

() campagne. Dat is () al sinds jaren de slachtoffers zijn van (). Er zijn geen jobs genoeg. Een ding dat ontbreekt en dat is namelijk heel de evaluatie van de afgelopen tien jaar van het beleid van de vorige regering, de paars-groene regering en de rood-groene regering () om dat

antidiscriminatiebeleid te voeren, met name een beleid om via loonlastverlaging minderheidsgroepen aan het werk te krijgen. Nu heel de verkiezingscampagne, alle partijen, alle partijen, zeker paars-groene partijen die menen die nemen nu de stelling in dat via dus het verminderen van de loonlast werk zal creëren. Tien jaar beleid sinds () heeft bewezen dat dat niet lukt en de discussie die () dat is dat () de migrant om aan de criteria te voldoen waardoor dat de baas geld kan krijgen euh loonverlaging kan krijgen (). Het is niet die (), nee het zijn die loonlasten die moeten (). Dat kan totaal niet gehaald worden en dus () bij hetgeen dat daarjuist gezegd is: () hebben wij net als Objectief ook vorige week () dat het een eerste vorm van wetsvoorstel wordt ingediend tegen sluitingen en afdankingen waarin die (). Campagne voeren om dat soort ideeën verder na de verkiezingen te (). [applaus]

Kris Merckx

Ja, ik heb () quota ()

Vraagsteller

Oh, die quota die ()

Kris Merckx

Ah ja. Die quota daar moeten we absoluut voorbij. Dus als iemand zoals Mieke Vogels wel moet toegeven dat bij de jonge mannen tussen 20 en 25 jaar van allochtone oorsprong in Borgerhout, 48 procent geen job vindt, dan denk ik dat het hoogste tijd is om de quota (). En ik ben het volledig eens met Dyab dat al de rest niet helpt en ik woon zelf in een wijk waar de grote meerderheid van de jongeren van migranten oorsprong zijn en dus ik zie hoe die hun hoop stellen dat ze een job gaan krijgen maar die iedere keer ondervinden dus dat ze weggestuurd worden, niet aan de bak komen en inderdaad dat sommigen van hen ontspreken en het is ook begrijpelijk, het is niet goed te praten, en het is begrijpelijk. Het enige waarvoor dat ze in aanmerking komen dat is security en velen van hen die een kleine misstap zetten toen ze 14 of 15 jaar waren, kunnen ook daar nog niet aan de bak komen. Dus die quota dat is een absolute noodzaak waar wij moeten achterstaan. [applaus]

Cassette onderbroken

() bij mensen van Philips, van Arcelor, van Cockerill-Sambre, van Alcatel Bel hier in Antwerpen, van Bayer, wel die voelen zich ook als vreemdeling, hé. Dus die zien, voor die grote mannen, voor die grote kartels zijn wij als Belg () ook maar vreemdelingen, hé. [applaus] Nog een vraag? ()

Fatiha Dahmani

Ja, hier hier.

Vraag

Ja, ik wou ook gewoon efkes zeggen, ik werk wel bij een visafiliaal, namelijk de stad Antwerpen [gelach en applaus]. Als ik zie vandaag wie dat er bij ons werkt van de migrantengemeenschap, dan is dat grotendeels bij de witte tornado's om () heel veel kleur () maar voor de rest in de administratie en al, vind je eigenlijk bijna geen vertegenwoordiging van de migrantengemeenschap. Dus ik vind het openstellen van de openbare diensten met volledige gelijke kansen echt een noodzaak maar tegelijk ben ik vandaag ook gealarmeerd want het nieuwe gerecycleerde visabestuur nu die spreken van meer verzelfstandigen van diensten. Nu, in de haven, dat is een autonoom bedrijf, dat is een zelfst / verzelfstandigde openbare dienst, daar werkt nu een derde minder volk als toen het nog onder de stad zelf was, dus ik vind ook die liberalisering, het afbouwen van de openbare diensten maakt dat er eigenlijk nog veel minder kansen en veel minder tewerkstelling komt en dat er dus dubbel en dik nog eens geldt voor de migrantengemeenschap. [applaus]

Kris Merckx

Ik denk dat daar niet veel aan toe te voegen is. Indien men die eis van Objectief zou verwezenlijken zoals die net hier al onder applaus is goedgekeurd, dus dat men automatisch na vijf jaar de Belgische nationaliteit krijgt, dan moet men die mensen toegang geven tot de openbare diensten. Is er nog een vraag?

Vraag

Ja, ik ben eigenlijk nog niet tevreden met wat dat u daarjuist geantwoord hebt. [gelach] Wat wij zelf altijd verweten hebben aan de andere partijen is dat zij niet expliciet zegden hoe het moest betaald worden, waar moet het geld vandaan komen en nu, ik vind het niet terug, we zeggen het zelf niet nu van wie moet het betalen. Ik ben niet akkoord met een algemene uitleg van / of van de algemene zin zo wat dat er staat, alle, van de gevolgen van de oorlog en de globale crisis. Ja, goed, van mij moet het er niet / niet met cijfers instaan, hoor, maar ik mis toch de centrale / een centrale gedachte die ons onderscheidt, die Resist onderscheidt van alle andere partijen.

Kris Merckx

Maar goed, ik kan daar niet in detail op antwoorden, maar misschien kunnen de vrienden en kameraden die over de verklaring de onderhandelingen gevoerd hebben, Dyab, Peter, Ahmed en Zohra, misschien zeggen of dat punt bediscuteerd is.

[geroezemoes omdat microfoon niet opstaat]

Peter Mertens

Er zijn twee zaken over / in de discussie (). Ten eerste staat er wel, vind ik, heel concreet in die () en dan kwam er dus de uitdaging dat iedereen die bij sociaal () die bij geen enkel () wij eisen dat de miljarden die vandaag geïnvesteerd worden in de oorlog () dat die ten goede komen aan het sociale welzijn van de bevolking () Resist () trakteren in die zin () vergelijken met andere partijen. Waarom kan ik dat zeggen? Omdat de lijst van de afgelopen vier, vijf jaar is dat we steeds een meerwaarde-evolutie heeft gekend zowel op gebied van onderwijs, gezondheid, huisvesting enzoverder en dat de militaire budgetten omhoog gaan. Niet alleen in ons land, maar () in Frankrijk, in Duitsland. Maar belangrijker, het Europese leger, dan wist Resist al op voorhand: wij gaan ons ertegen verzetten dat dat militair budget () want dat geld is voor de bevolking. () [applaus] In puntje tien staat ook dat elke organisatie die deelneemt aan Resist, de punten ook wil concretiseren, dat staat in punt tien, dus onze concrete () voor de sociale zekerheid van de PVDA zal gewoon blijven bestaan. Maar het belangrijkste is dat we akkoord zijn dat die miljarden die (). [applaus]

Dyab Abou Jahjah

Ik wil nog iets toevoegen. Jullie kunnen ook niet vergeten dat de lijst Resist, of de punten van de lijst Resist, zijn punten van een front, en niet van een partij. Wij hadden ook veel / AEL veel andere punten nog dieper wouden zien euh uitgewerkt / uitwerken of in details gaan, maar in een front gaat het dan inderdaad naar de gemeenschappelijke noemer van alle betrokken partijen euh komen. Maar ik wil op dat punt / ik denk dat dat euh voor ons ook euh geen groot probleem om duidelijk te zeggen dat, voor ons, dat de werkgevers dat moeten betalen, dat is voor mij zeer evident, maar wat x zegt is zeer duidelijk in die zin, x zegt duidelijk: we zijn niet voor een verlaging van de loonlasten, neen! We zijn eigenlijk voor een vergroting van de loonlasten. Eigenlijk als je het mij vraagt, hé. [applaus] () dat de werkgevers dat moeten betalen, want ja, ik denk dat iedereen ermee zal akkoord zijn dat zij veel meer dan nodig, veel meer geld dan nodig hebben, dat dat zeer duidelijk is. Maar aan de andere kant, niets staat in details, maar dat ontnemt niets aan de kracht van de antikapitalistische houding van die lijst Resist. En ik denk AEL, vanuit onze islamitische visie, dat staat ook los van een hogere belasting van het kapitaal. Eigenlijk, veel van jullie weten dat niet, maar het is een duidelijke islamitische strijd om kapitaal zwaarder te belasten

en als je naar België kijkt, dat is zeer mager, hoor, hoe dat ze het kapitaal hier belasten.
[gelach en applaus]

Kris Merckx

Ik denk dat dat antwoord alle zorgen van Leen heeft weggenomen.

Vraagstelster

Dank u

Kris Merckx

Zo, de regisseur geeft mij een wenk. Ik dank u, shukran.

[applaus]

Hugo Franssen

Wij gaan nu over tot de stemmingronde over de beginselverklaring zoals die in de congresmap zit en die achteraan in het Resistboekje zit. U heeft in de congresmap drie kaarten gevonden: een rode, een die moet doorgaan voor groen en een gele. [geritsel en geroezemoes] Degenen die niet akkoord zijn met de beginselverklaring, die principiële bezwaren hebben, die zich niet achter de beginselverklaring kunnen zetten, die stemmen rood, die geven rood licht. Degenen die voor de beginselverklaring zijn, die zich scharen achter de eenheid die hier ook is in de discussie die ze hier gevoerd hebben, die stemmen groen en geven groen licht. Degenen die zich willen onthouden, hebben daarvoor een gele kaart. Mag ik dan nu de zaal vragen van te stemmen. Degenen die voor het programma zijn, steken nu hun groen licht naar boven. (). Ok, degenen die tegen zijn, die steken nu een rood licht omhoog. Als ik me niet vergis zie ik niemand. Dan, zijn er nog gele kaarten voor onthoudingen, wie stemt / wie onthoudt zich? Ik zie een, twee, ik zie heel slecht van hier, drie, vier, vijf, zes. [boegeroep] Er zijn zes onthoudingen en daarmee is de beginselverklaring van Resist geaccepteerd door het congres [gejuich en applaus]

Dan zou ik als afsluiter nog even willen wijzen op het punt tien van de beginselverklaring, waar Peter Mertens al naar verwezen heeft en waar in staat dat het erop aankomt om de beginselverklaring creatief toe te passen en uit te breiden naar ieder / naar eigen werkteerrein. En hopelijk gaan in de loop van de dag misschien een aantal problemen voorstellen krijgen van hoe dat we de beginselverklaring verstaan in verschillende concrete situaties.

Voor dat ik het startsein geef voor de pauze zou ik willen vragen dat er een aantal mensen naar mij komen onder de pauze onmiddellijk en dat is Khadija Saddik, Jan Vandroogenbroeck, Renate D'Hoker, Ibrahim Talal, Bart Smits, Eva Vergaelen, Hanane Belkadj, Tineke Holvoet, Lieveke Norga en An Buelens. En dan is er nu een pauze van 20 minuten. [applaus]

Hugo Franssen

() oei, ze hebben mijn stoel gepikt van voor op het podium'. Ik heb hem geantwoord: 'Dyab, ge hebt geen stoel nodig, maar een zetel.' [gejuich] Om die zetel te halen is er veel werk te verzetten. Ik mag u nog eens vragen om te kijken in de congresmap, daar vindt u een blauw papier: 'schakel onmisbaar'. [iedereen zoekt in de mapjes] Er is naast de zaal een stand. De bedoeling is dat de stand van iedere congreszanger / congresganger [gelach], een ingevuld formulier / schakelformulier, terugkrijgt, zodanig dat we vanuit het congres hier kunnen weggaan als een euh bieënkorf met allemaal biekjes die het aan() een hoop activiteiten opzetten om Dyab aan een zetel te helpen.

Op het einde van dit tweede uur gaan jullie terug die drie briefjes nodig hebben om te stemmen. De stemming zal gaan over de lijst van de Senaat en van de Kamer. En we zullen het uur vullen met de voorstelling van de verschillende kandidaten. En die kandidaten, ik ga er een aantal van naar voor roepen, en die gaan zich dan hier aan de micro komen presenteren. Maar we beginnen met de jongeren. En ik zal ze voorstellen (). Ik ga naar het bureau en dan ga ik hen inleiden. Een momentje wachten. De jongeren. Ze staan met, ik vermoed, twintig op de Resistlijst. Ze zitten slechts stil om te denken. Ze vinden dat niets hen recht deed. Ze hebben, omdat het hen () de vlucht van de vogel geleerd. Dat is een gedichtje, als inleiding omdat de jongeren een gedicht gaan brengen. Aan jullie. [applaus] () [microfoon werkt niet] Zoals ik zei, ze staan maar stil om na te denken. [gelach]

Jongere 1

Goeiemiddag. Er werd mij gevraagd om heel kort te zeggen waarmee ik Resist steun. Het antwoord is inderdaad kort en duidelijk. Eindelijk staat een deel van de allochtone gemeenschap op om voor haar eigen democratische rechten te strijden. () te zijn van de huidige integratie-assimilatiepolitiek, maar is een berg geworden, met maatschappelijke inslag. [applaus]

Jongere 2

Salāmu 'alaykum. Ik euh zou ook graag willen zeggen waarom ik achter Resist sta. Ik kom op dus voor Resist omdat het voor democratie in de betekenis van het woord en voor de rechten en gelijkheid in het bijzonder voor in / de Arabische-islamitische gemeenschap in België en elders in Europa strijdt. [applaus]

Jongere 3

Nu zouden wij graag een gedicht willen voor / euh voordragen euh ter ondersteuning van Resist.

Gedicht (alle jongeren samen)²

Ze gaan Amerika opblazen, zeggen ze
 Ze zeggen dat ter / dat terroristen het gaan doen
 Schurkenmensen, brutale dic / dictators, onmensen en Arabieren
 Ze zeggen, wie zegt, wie vertelt de leugens, wie betaalt de leugenaars,
 Wie werkt ()
 Wie haalde de () naar de ()
 Wie maakte de (), wie maakte de ()
 Wie () de Chinezen () opium te snuiven
 Wie () en beschoot de ()
 Wie moordde en wie plunderde?
 Wie bezit de buildings, wie bezit de kranten
 Wie bezit het slavenrijk, wie bezit de kolonies
 Wie bezette Palestina, wie is de bankier
 Wie () [applaus en gelach]

² Een adaptatie van 'Poetic Injustice' van Amiri Baraka.

Wie bezit de olieput, wie bezit de aarde
 Wie bezit het water en wie bezit de lucht?
 Wie vermengt leugen met waarheid,
 Wie heeft er het grootste huis
 Wie begaat de grootste misdaad
 Wie vermoordde de indianen
 Wie ()? Amerika [gelach en applaus]
 Wie (), wie ()
 Wie betaalt de CIA
 Wie ()
 Wie vermoordde ()
 Wie (), wie () de apartheid
 ()
 Wie vermoordde Kabila
 Wie (), wie probeerde () te liquideren
 Wie (), wie () gevangen gezet
 Wie hakte de handen van de Kongolezen af
 Wie duwde Ché en Nicaragua omver, en Allende en ()
 Wie verbrandde Hiroshima
 Wie vermoordde Malcolm X en Martin Luther King en Steve Biko en Ché Guevara
 Wie steunde keizer Hirohito, Hitler, de sjah, Chang Kai-Shek
 Wie is de baas in de hel, wie is de baas in de hel?
 Wie wie wie wie wie wie wie...
 [gejuich en applaus]

Hugo Franssen

Carlien Vanhie, Hanan Belhadj, Eva Vergaelen, Hakim Fatri, Tineke Holvoet, allemaal twintigers, Ibrahim Tahm Ibrahim Talal [gejuich], Hanife Peker, An Buelens, Khadija Saddik, Elly Van Reusel, Bart Smits van jeugdhuus (), Jan Vandroogenbroeck, Samira Ait Hammou, Adel Darwich, Jan Franssen, Ivo Flachet, Sofie Blancke, Ahmed Azzuz –() dertig? [gelach] **Ahmed:** zesentwintig [gejuich]-, Dyab Abou Jahjah [gejuich] –**Dyab:** tweendertig [geroezemoes].

De jongeren van Resist waren maandag op het vliegveld van Oostende. We kijken drie minuten naar videobeelden van Resist in Oostende.

Video (Peter Mertens)

Wat wij daarmee willen bereiken dat is dus dat de Belgische regering aan de ene kant zegt, dat ze () zegt van wij positioneren ons tegen de oorlog maar dat we aan de andere kant merken dat in () zoals hier oorlogsmateriaal () wordt verscheept. Dat de Belgische regering aan de ene kant zegt: we positioneren ons tegenover de oorlogvoering, maar aan de andere kant scharen we ons (). Wees consequent, help niet mee met die oorlog.

De actie vandaag is als volgt euh voorbereid. Dus er zijn dertig jonge actievoerders, allemaal onder de vijftientig die () en er zijn er acht die de controletoren beklommen. [gejuich]

We blijven actievoeren () vliegtuigen blokkeren op een vlieghaven zijn dat dat iets is dat ook eigen is aan deze beweging zo () proberen en zo blijven we verder actievoeren en dat is ook een van de redenen waarom ik Resist steun en waarom ik op die lijst sta, en dat gaat een van de actievormen blijven. En dat wij eigenlijk de verkiezingen ook gaan moeten () actie zien, zeggen wij pikken niet meer wat er in de politiek wordt bedreven en daarom () lijst () gaan wij de mensen eigenlijk oproepen om mee actie te voeren met ons op 18 mei. [gejuich en applaus]

Hugo Franssen

Er zijn nog groepen die actie voeren op 18 mei. Ze staan met negen op de Resist-lijst. Ze hebben zachte handen. Ze dragen hun collega's Norbert Bethune en Che Guevara in het hart.

Ik vraag dat ze rechtstaan. De dokters van Geneeskunde voor het Volk en van Geneeskunde voor de Derde Wereld. [applaus] (namen worden afgeroepen, maar zijn onverstaanbaar wegens applaus) In naam van de groep vraag ik Mie aan de micro.

Mie Branders

Op een () praat ik met Mustafa van AEL en die zei: “Ah, een dokter bij PVDA dat komt ook niet veel voor, hé?” [gelach] En euh, bon, laat ik efkes uitleggen hoe het komt dat ik bij de PVDA ben. Nu, het enige dat daar niet, inderdaad niet van de mei 68ers is maar dat er een heleboel nieuwe jonge dokters nog altijd en zelfs meer () voor het beleid van Geneeskunde voor het Volk, maar ook voor Geneeskunde voor de Derde Wereld, bijvoorbeeld Geert Van Moorter die nu in Bagdad zit om getuige te zijn van het verzet, het verzet van de Irakezen in Bagdad en gewoon echt lijfelijk zowel psychisch als medische steun te geven aan de mensen in Irak onder de bommen. Euh en ik wil nog / ik ben heel blij omdat ik tussen al die collega's hier sta en de groepspraktijken van Geneeskunde voor het Volk, dat zijn eigenlijk geen groepspraktijken op zich, dat zijn eigenlijk allemaal verzethaarden, haarden van Resist tegen onrechtvaardigheid, elke dag meer dan ene keer voeren wij echt oorlog tegen racisme in onze () die nog altijd niet overtuigd zijn van de Belgische () Arabische migranten en dat we die (). En het is onze verzetshaard tegen de werkloosheid en tegen on / on / onrechtvaardige werkomstandigheden op de vloer, maar dat we daarmee die vloer (). Het is ook een verzetshaard tegen het racisme in (). Zolang het Antwerpse ontwerpmodel () merken we op dat er enorme discriminaties zijn, niet alleen tegen mensen met een andere kleur, maar ook tegen mensen die geen geld hebben. En het zijn verzetshaarden voor een andere wereld, een andere wereld is mogelijk en met Resist is er een hele grote duw gegeven voor die nieuwe wereld. [gejuich en applaus]

Hugo Franssen

En dan is het nu de beurt aan de tweede groep. Ze staan met tien op de Resist-lijst. Ze hebben opgestroopte mouwen. Ze komen uit het ABV / het ABVV, het ACOD. Ze werken op Opel, de haven, in het onderwijs, de sector van de witte woede. Voor hen is iets nooit zomaar in de schoot geworpen, nooit definitief verworven, integendeel, alles moet verworven worden. Ik vraag hen recht te staan: de vakbondsmilitanten. [applaus] (namen worden opgesomd, maar zijn onverstaanbaar wegens applaus) De vakbondsmilitant van de VRT en de man van ABVV-cultuur: Luc Vandenhoeck gaat spreken in naam van de vakbondsmilitanten op de lijst. [applaus]

Luc Vandenhoeck

Is zien of dat ik die micro op een fatsoenlijke hoogte krijg. Ik denk / u weet dat ik / de lijst Resist dat is iets voor linkse syndicalisten, maar uiteraard is dat een zeer beperkte opvatting. De lijst Resist is feitelijk / is voor alle syndicalisten die iets willen doen voor hun collega's. Omdat de basisopvatting van Resist en hetgeen dat feitelijk de Partij van de Arbeid en de AEL en de andere partners van Resist hebben bijeen gebracht is de geest van verzet. En de geest van te zeggen: dat pikken wij niet meer, wij staan hier recht en wij zeggen tegen de / tegen de rijken of tegen de staat, tegen de patroon, tegen vakbondsleiders zeggen we: we pikken dat hier niet meer, we komen op voor onze rechten. Ik denk dat dat het belangrijkste punt is dat het interessant maakt dat syndicalisten op die lijst staan omdat ze daar de geest van verzet en bij de mensen van AEL en bij de jongeren en bij de dokters en bij weet ik veel wie, die sevens nog allemaal zal voorgesteld worden. Maar dat is hetgeen dat ons verenigt: de geest van verzet, van onrechtvaardigheid, of dat dat is in Irak, in Palestina, op ons eigen werk, in ons eigen wijk, maar dat we dat niet moeten aanvaarden die onrechtvaardigheid en dat we daar samen gaan tegen vechten. [applaus]

Hugo Franssen

En dan is er nog een andere groep mensen op de Resist-lijst. Ze zijn met vijf. Ze hebben radde tongen. Ze weten beter dan wie ook hoe broos democratische rechten zijn en hoe hard ervoor

gevochten wordt. En daarom zijn ze principiëler dan wie ook in het gebruik en verdediging ervan. Ze zijn advocaat. Ik vraag hen: advocaat, sta op. [gelach en applaus] (namen worden afgeroepen, maar zijn onverstaanbaar wegens applaus) In naam van de groep vraag ik Jan Fermon aan de micro, de advocaat van Roberto D'Orazio, maar samen met hem vraag ik ook Tiny Mast naar voor, de moeder van Kim en Ken. [applaus]

Ik stel voor dat Tiny misschien eerst een paar woordjes zal zeggen.

Tiny Mast

Nu, meestal weet ik heel goed wat ik moet zeggen, dat weet iedereen al zo'n beetje ondertussen. Maar nu weet ik dat echt niet. Hetgeen dat ik hier vandaag zie, dat is voor mij eigenlijk een droom die werkelijkheid wordt om samen met de mensen die () te vechten voor een toekomst. Ook om / niet alleen zoals ik mijn eigen kinderen opvoed: zonder discriminatie, zonder racisme en vooruitkijken om ieder kind (). [applaus]

Jan Fermon

Wanneer mij gevraagd is om kandidaat te zijn op de lijst van Resist dan is dat voor mij geen groot probleem geweest. Ik ben in mijn werk, en dat is ook zo voor mijn andere collega's die op de lijst staan, alle dagen geconfronteerd met onrecht, met onderdrukking, met discriminatie, maar ook met de ongelofelijk moedige geest van verzet van mensen zoals Tiny Mast die door het gerecht, of minstens door bepaalde delen van het gerecht en van de politiediensten op een absoluut ongehoorde manier behandeld zijn, hun rechten vertrappeld hebben gezien en die, Tiny Mast samen met andere ouders van verdwenen en vermoorde kinderen, jarenlang in verzet geweest is tegen dat, die manier van optreden van het gerecht om haar rechten en die van haar kinderen en die van alle kinderen en van alle ouders gerespecteerd te zien. Verzet, niet alleen tegen de manier waarop het gerecht omgaat met de gewone mensen. Verzet, niet alleen tegen de discriminatie van minderheden en van leden van die minderheden alhoewel in onze grondwet het verbod op discriminatie staat ingeschreven. Maar ook verzet tegen het onrecht dat op internationaal vlak gepleegd wordt. Ik heb in mijn bureau een poster hangen -en ik houd er heel erg aan- van een Palestijns kind met een katapult in zijn hand dat zegt -dat is de slogan die boven die foto staat- 'tegen het recht van de sterken om over de volkeren te beschikken, leer ik mij verzetten', en die poster inspireert mij alle dagen. Het is een poster die / en het is een spreuk die heel toepasselijk is op wat we de laatste weken hebben meegemaakt. De oorlog van de VS tegen / tegen Irak, oorlog die eigenlijk een totale ontkenning is van alle fundamentele rechten van de Irakis: het recht op leven, het recht op veiligheid, het recht op welzijn, het recht op gezondheid, het recht op zelfbeschikking en het recht op onafhankelijkheid. Over Palestina zijn tientallen resoluties gestemd, die door de zionisten en door de Verenigde Staten dag na dag vertrappeld worden. Het internationaal recht erkent het zelfbeschikkingsrecht van het Palestijnse volk, maar geen enkele internationale instantie en geen enkele regering hebben initiatieven genomen om dat internationaal recht, desnoods met geweld, te doen respecteren. In Irak en in Palestina helpt alleen verzet tegen het recht van de sterkste, verzet van het Iraakse volk in de eerste plaats natuurlijk vandaag, maar ook verzet van degenen die wonen in de landen die de agressies weigeren of in de landen die zouden protesteren maar die plooiën in het recht van de sterkste en die veel materiaal laten passeren via havens en luchthavens. Verzet van het Palestijnse volk dat sinds jaren in intifada in intifada de enige weg toont die uiteindelijk het respect voor zijn rechten kan afdwingen. Voor mij is het heel belangrijk dat Resist rond die problemen van recht en rechten van volkeren een heel duidelijk standpunt inneemt en dat Resist daaruit gegroeid is. Onrecht en democratische rechten gaan niet samen. Overal in de wereld worden onder het voorwendsel van de strijd tegen terrorisme wetten gestemd die toelaten om opposanten en mensen die in het verzet gaan zoals wij, het etiket terrorist op te plakken, mensen te criminaliseren en ze in de gevangenis te steken. En wanneer ik dat zeg, hoor ik dikwijls antwoorden dat ik overdrijf, dat het gerecht onafhankelijk is, dat het nooit zal

toelaten dat dergelijke wetten gebruikt worden om politieke tegenstanders uit te schakelen. Ik zeg niet dat alle rechters slecht of corrupt zijn, dat is duidelijk. Maar de aanhouding van Dyab Abou Jahjah op bevel van Verhofstadt, toont aan dat minstens bepaalde delen van dat gerecht op kritische momenten wel bereid zijn om mee te werken aan het opruimen van tegenstanders. Een ander voorbeeld daarvan is natuurlijk het monsterproces dat het parket van Nijvel heeft aangedaan aan de syndicale delegatie van de Forges de Clabecq. Roberto D'Orazio werd beschuldigd van ongeveer alle misdrijven die in het strafwetboek staan opgesomd. En de procureur van Nijvel had beslist dat het proces in drie dagen zou afgelopen zijn, een beetje zoals de Amerikanen hadden beslist dat het ook in Irak allemaal in tien dagen zou afgelopen zijn. Platwalsen was de boodschap. De misdaad van Roberto D'Orazio was natuurlijk niet dat hij een gsm of een camionette gestolen had, het waren valse beschuldigingen die de procureur nochtans wel in zijn () had gezet. Zijn misdaad was dat hij durfde zeggen dat werk voor een paar duizend arbeiders en hun familieleden voor hem voorrang had op de winst van de aandeelhouders. Zijn misdaad was dat hij niet akkoord was met het / de stelling dat er overproductie van staal is en dus dat de Forges de Clabecq dicht moest terwijl duizenden boeren in Afrika de grond met hun handen moeten bewerken. En zijn misdaad was vooral dat hij de arbeiders van Clabecq geleid had in hun effectieve verzet tegen die kapitalistische misvatting. Voor die misdaad moest hij gestraft. Vijf jaar verzet in de rechtszaal en in de straat voor het justitiepaleis van Nijvel en daarna voor het justitiepaleis van Brussel zijn uitgedraaid op een klinkende overwinning. [applaus] De ervaring, die ervaring, maar ook de ervaring in de zaken die draaien rond de vermoorde en vermiste kinderen tonen voor mij aan dat in het tienpuntenprogramma van Resist de eis radicale democratische hervorming en de ondersteuning van alle maatregelen die de macht van het volk versterken en de directe democratie van de basisontwikkeling, de eis tot controle op de staatsorganen op politiediensten en op administratie, dat dat juiste eisen zijn. Rechters zijn met duizenden zichtbare en onzichtbare draden verbonden met het establishment, met degenen die de economische en politieke macht in handen hebben. Het is geen kwestie van corruptie, het is een structureel probleem, zoals discriminatie een structureel probleem is. En alleen de democratische controle van het volk op gerecht, politie en andere staatsorganen kan daarop een antwoord zijn. Wie denkt dat de democratische controle zonder strijd zal aanvaard worden, vergist zich. Wanneer de AEL zijn patrouilles opzette om eventuele misbruiken van de politiediensten te registreren en te signaleren zei de minister van binnenlandse zaken onmiddellijk dat dat een aantasting van de macht van de staat is. Ook die democratische controle zal dus moeten afgedwongen worden door concrete initiatieven van verzet zoals de patrouilles maar ook zoals de () die / waarom die vijf advocaten hun () die op de lijst staan, deelnemen () die in de betogingen informele () op () op () en die net zoals de patrouilles van het AEL de misbruiken van de politie registreren en aanklagen. Alleen verzet kan een muur opwerpen tegen het recht van de sterkste en ik hoop dat de lijst Resist bij de verkiezingen het embryo zal zijn van honderden initiatieven die we in de komende jaren samen zullen nemen om dat verzet tegen oorlog, discriminatie, voor de verdediging van de rechten van de volkeren, van de minderheden, van de werkers, voor de verdediging van de democratische rechten dag na dag (). [applaus]

Hugo Franssen

Ze zijn met vijf op de Resist-lijst. Ze hebben een lier in alle lagen van hun hart, maar ze zijn even goed politieke leden. Op hun hoede voor de verschrikkelijke, ongelukkige gebeurtenissen. Ze komen uit de kunstwereld. Ze maken kunst. Niet zomaar om muren te versieren. Ik vraag recht te staan. [applaus] Sven Tjolle, () in en buiten Europa, Dirk Tuypens, onze kameleon Luc Vandenhoeck, Lieveke Norga van de Vaartkapoen die net het congres heeft verlaten, heb ik gezien, die moest gaan werken namelijk. En dan Lieve Franssen, de dirigente van het Brecht Eisler-koor die altijd present is met haar koor op de

vredesbetogingen, zingend met Turkse en andere mensen rond haar. In naam van de kunstenaars vraag ik Lieve aan de micro.

Lieve Franssen

Ja, de tijd is gekomen om de congresgangers dus om te bouwen tot congreszangers. Jullie hebben een papier gevonden () Resist-lied [geroezemoes] Bon, het is een (), het is een Afrikaans liedje, het is heel eenvoudig, 't is te zeggen, dus euh, dat moet wel lukken, hé? Daar gaan we, het refrein klinkt zo:

'Stem voor Resist

Stem voor Resist

Als ge wilt dat het verandert

Stem voor Resist'

Simpel, hé?

'Stem voor Resist

Stem voor Resist

Als ge wilt dat het verandert

Stem voor Resist'

Gaan we nog ne keer?

'Stem voor Resist

Stem voor Resist

Als ge wilt dat het verandert

Stem voor Resist'

't Is een Afrikaans liedje met een refrein. De mensen die iets vrijer willen zingen, kunnen het volgende doen: tum taka taka, tum taka taka, tum taka taka, tum taka taka, ...

Ok, ik stel voor, de mensen die in de blauwe stoelen zitten, achter die () zitten, in de tribune zitten 'tum taka' en die hier 'stem voor Resist'

Publiek

Zeg aan die tafel daar, die mogen ook meedoen, hé! [gejuich en applaus]

Lieve Franssen

Tum taka, one two three four!

Iedereen

(achterste deel zaal zingt tum taka taka, de kandidaten zingen het refrein en Lieve Franssen zingt de verschillende strofen. Het volledige lied zit apart in bijlage)

[gejuich en applaus]

Hugo Franssen

En dan de laatste groep, zij trekken de kop van de lijst. De allochtonen op de lijst. Ik roep hen om recht te staan en naar voor te komen: [luid gejuich en applaus] Ahmed Abdelatif, Hakim Fatri, Adel Darwich, Khadija Abbach, (), Zohra Othman, Khadija Saddik,

Cassette onderbroken

[Publiek scandeert 'Abou Jahjah']

In naam van die helden vraag ik aan Ahmed Azzuz om hier iets te zeggen. [gelach]

Ahmed Azzuz

Dat was niet voorzien, he, dat ik iets ging zeggen? Ja, dan heb ik ook wat tijd bij, want Dyab neemt altijd de meeste tijd in. [gelach en applaus] Euhm, ik ga alleen zeggen en nog eens herhalen dat euh het gevoel dat ik hier heb, in dit lokaal, euh, in deze ruimte waar dat iedereen hier aanwezig is omwille van het feit dat wij streven naar gelijke rechten, dat wij ons hier veel minder migrant voelen dan daar buiten aan de deur. [gejuich en applaus] En ik weet dat het onbeleefd is, maar ik ga met een vinger naar jullie wijzen, want het zijn jullie die het gaan zorgen dat buiten aan de deur ook hetzelfde geval zal zijn. [gejuich en applaus]

Hugo Franssen

En nu is het dringend tijd voor het laatste gedeelte van het tweede deel van het congres en dat is het agitatiemateriaal waarmee we naar de mensen gaan gaan: het boekje van Resist³.

Daarvoor geef ik het woord aan Zohra Othman. [applaus]

Zohra Othman

Ja, ik zou een stukje willen voorlezen uit het boekje ‘Resist’, dat inderdaad dus een euh agitatiemateriaal is voor iedereen die vooroordelen heeft. Alle antwoorden staan in dit boekje. Wij zijn geen partij zoals de ander en Ahmed heeft dat daarjuist al gezegd, wij mogen er fier op zijn dat we lijsten hebben waarop geen alibi-Ali’s staan en geen excuus-truzen. Want, misschien is dit boekje het verhaal van Dyab en het verhaal van mijzelf, maar dit is het verhaal, dit vertegenwoordigt het verhaal van iedereen die vandaag in verzet wil en dus met dit boekje willen wij in campagne gaan. En zonder pretentius te willen zijn, denk ik dat iedereen daar zich vandaag in kan herkennen. Ik zou, vooraleer ik overga tot de lezing uit het boekje, toch nog een aantal mensen willen bedanken. Dus euh, het boekje is geschreven door Han Soete en Christophe Callewaert. Ik denk dat ik ze alle kleuren van de regenboog heb laten zien, maar dank u voor het vele geduld en voor het professionele schrijven van mijn verhaal en dat van Dyab en ik wens ook de mensen van Epo te bedanken, meer / onder andere Hugo Franssen en Jos Hennes die gezorgd hebben dat vandaag het boekje er ligt. [applaus]

Dit boekje wens ik ook op te dragen, ten eerste aan Mohammed Achrak, die voor velen van ons veel betekende en echt een symbool is geworden. Ik wens het boekje ook op te dragen aan de slachtoffers die vandaag vallen in Irak en aan de slachtoffers in Palestina. [stilte]

“We zijn naar België gekomen in 1971. Ik was toen drie jaar. Van Marokko herinner ik mij niets meer. Er werd thuis wel over verteld, maar het roept helemaal niks meer op. Mijn vader heeft eerst een tijdje in Vilvoorde gewerkt in een kleine fabriek die nu niet meer bestaat, daarna een kleine scheepswerf in Kruibeke. Daar heeft hij heel lang gewerkt. Het was altijd vroeg opstaan, om half zes, en dan met de bus naar de werf om pas laat thuis te komen. Dan was hij echt niet meer aanspreekbaar, het enige waar hij toen aan dacht was zich wassen, eten en rusten. Heel af en toe ging hij met een aantal kameraden iets drinken. We woonden toen in Rupelmonde, niet ver van Kruibeke. De werf is dan overgenomen door Boelwerf. Ik weet nog dat ik dat toen als jong meisje eigenaardig vond: een bedrijf dat zelf in problemen zat en mensen afdankte, nam het bedrijf over waar mijn vader werkte. Mijn vader wist dat de werf van Kruibeke geen toekomst meer had en dacht dat hij bij de grote Boelwerf veiliger zat. Maar kort daarna is ook Boel dichtgegaan. Mijn vader was toen al een stuk in de vijftig. Hij is niet echt actief geweest in de strijd rond de sluiting. Wel heeft hij meegedaan aan de stakingen. Maar als arbeider op die werf in Kruibeke, was hij niet echt deel van Boelwerf. Ik zat toen net op de universiteit, mijn zus zat op internaat op de hotelschool, mijn broer en mijn andere zussen gingen nog naar het middelbaar. Mijn moeder zat met de handen in het haar: ‘Het is gedaan, het is gedaan met iedereen naar school te sturen. We gaan dit nooit kunnen redden.’ Mijn vader heeft toen zes maanden thuisgezeten. Nadien heeft hij werk gevonden op Imop, een bedrijf dat ondertussen ook al failliet is. Imop was een onderaannemer van grote bedrijven in de haven. Zo heeft hij op Fina nog het onderhoud gedaan als pijpfitter. Op de werf in Kruibeke heeft hij een keer een ongeval gehad. Hij wilde een kameraad ter hulp snellen die een verkeerde handeling uitvoerde bij het lassen. Maar net op dat moment schoot zijn masker los en kreeg hij het licht van de lasstraal recht in het gezicht. Zijn gezicht was helemaal verbrand en ook zijn ogen waren geraakt. Hij heeft toen zelf op zijn ogen gekregen en moest ze de hele dag dichthouden. Het moet een woensdag geweest zijn want we waren allemaal thuis. We hoorden hem thuiskomen, renden naar de deur en toen zagen we onze vader daar staan met zijn verbrand gezicht. Later heb ik daar nog dikwijls aan teruggedacht:

³ Abou Jahjah, Dyab & Othman, Zohra (2003) Resist! Veel meer dan een cultuurschok. Berchem: Epo.

dat mijn vader toen zo zwak was. Ik had en beeld van je vader die sterk is en die altijd voor ons klaar zou staan en toen was dat niet zo. De hele namiddag moest hij buiten zitten. We mochten hem niet knuffelen. Hij wilde alleen zijn, recupereren. Dat was de eerste keer dat ik mijn vader zo kwetsbaar heb gezien. Mijn moeder in alle staten: ‘Wat gaan we doen als vader iets overkomt?’ Het is die onzekerheid die je dan zo sterk voelt. De tweede keer dat hij vroeger thuiskwam, wisten we meteen: ‘Er is iets gebeurd!’ Op de kaai had een kraan een werkmakker overreden. Zijn benen lagen in het water, zijn romp nog op de kaai. Ik heb mijn vader toen gevraagd of hij erbij was. En hij antwoordde dat hij er vlak naast stond. Ze hebben het slachtoffer op het droge geholpen en zijn benen uit het water gehaald. Ik weet nog dat ik dat ongelooflijk moedig vond. Ze hebben alles geprobeerd om hem te redden. Op die momenten besef je welk vak / welk werk je vader doet. Op die momenten begrijp je ook dat de arbeiders in hetzelfde schuitje zitten. In moeilijke situaties komt dat toch boven: die solidariteit. De generatie van mijn vader is naar hier gekomen om ongeschoolde arbeid te verrichten, op de scheepswerven, in de mijnen, de non-ferro... Dikwijls zwaar, ongezond en gevaarlijk werk. Hun kinderen, zoals mijn twee broers, zijn ook arbeider. Zij hebben al meer scholing gekregen. Maar doorstromen naar het hoger onderwijs zat er voor hen niet in. Slechts twee percent krijgt die kans. Mohammed, mijn oudste broer, werkt als arbeider. Hij heeft zelf een beetje bijgestudeerd en is werfleider geworden. Karim, mijn jongste broer, heeft zelf bijgestudeerd tot elektricien. Ik begreep toen dat er meer was dan een ‘cultuurschok’. Er is in de eerste plaats een klassenprobleem. Ik voelde dat, ik zag dat, maar het is de Partij van de Arbeid die me nadien heeft verklaard hoe kapitaal en arbeid onverzoenlijk tegenover elkaar staan. Als de bazen beslissen een fabriek te sluiten, is iedereen gelijk. Het maakt niet uit of je als arbeider van Belgische, Turkse, Poolse of Marokkaanse afkomst bent. Mijn vader is niet afgedankt als ‘Marokkaan’ maar als arbeider. Omdat elders meer winst te rapen viel. Ze worden allemaal afgedankt, allemaal geconfronteerd met dezelfde angst zonder inkomen te vallen, allemaal slachtoffer te worden van die winstzucht. Als de arbeiders gelijk zijn wanneer ze op straat worden gezet, waarom zouden ze dan niet gelijk zijn in de strijdbeweging?’⁴

[applaus]

Hugo Franssen

Nu moeten we nog stemmen over de lijst. Er zijn drie mogelijkheden: groen, rood of geel. Wie stemt er groen? Wie stemt er rood? Wie stemt er geel? Dan zijn de lijsten met unanimititeit aanvaard door het congres. [gejuich en applaus]

Nu is er een werkpaauze van tien minuten. Het werk bestaat uit twee delen. Eén: Dyab en Zohra die gaan hun boek signeren, die gaan in sneltempo zoveel mogelijk boeken signeren zodanig dat jullie misschien een exemplaar kunnen verkopen aan burens en vrienden. [gelach]

De tweede opdracht is dat iedereen de blauwe fiche invult om campagne te voeren. Tot binnen tien minuten.

⁴ Abou Jahjah, Dyab & Othman, Zohra (2003) Resist! Veel meer dan een cultuurschok. Berchem: Epo, 54-57.

Hugo Franssen

() en we proberen dat contact terug te herstellen. ().

Mie Branders

() live uitgezonden op het verkiezingscongres. Kun je me goed horen?

Harrie Dewitte⁵

Ja Mie, ik kan je goed horen, kan jij mij horen?

Publiek

Dag Harrie! [gejuich]

Mie Branders

Geert, Harrie, Colette en Claire, hoe gaat het met jullie in Bagdad?

Harrie Dewitte

Euh, met ons gaat het goed. () met de mensen van (). Wat we hier gezien hebben sinds de Amerikanen binnenkwamen was verschrikkelijk om te zien. Voor de Amerikanen () en na de Amerikanen komt de plunderingen Woensdag in het ziekenhuis vanaf () toen brachten ze de gewonden met tientallen tegelijk binnen. Veel mensen zijn getroffen door kogels in de benen, de borst, de buik en (). Het is voor ons praktisch onmogelijk om alle tientallen gewonden te verzorgen. De dokters () leveren fantastisch werk. Vorige week (), net voor de Amerikanen toekwamen, werkte het gezondheidssysteem nog perfect want () van Irak nog gezien. En met de komst van de Amerikanen is alles hier in puin gevallen. () Dat de Amerikanen zagezegd politiek correct door Bagdad zijn gegaan, () het verzet van de mensen in hun harten en hun geesten. () staat het vol met Amerikaanse GI's, () beschermde vlek of moet ik zeggen () bewaakte vlek want () journalisten, want die willen allemaal () of embedded zoals wij ze noemen met de Amerikanen. Dus wij maken een onderscheid tussen goede journalisten en dat zijn embedded en slechte journalisten en dat zijn unilateral. Wel, wij zitten hier omringd door de Amerikanen en we zitten daarstraks in een café en de mensen die over ons, dat was een Irakees en die ging ook betalen voor ons en wij zeiden wij zijn van België en wij zijn dokters. En de tranen kwamen in zijn ogen en hij zei: () is bush-shit.

Mie Branders

Hadden die de spandoeken gelezen op de betoging in Brussel?

Harrie Dewitte

Wat is dat?

Mie Branders

Hadden die onze spandoeken op de betoging in Brussel gelezen van Bush-shit?

Harrie Dewitte

Ik weet het niet of ze die gelezen hebben, maar in ieder geval heb ik niet veel spandoeken gezien, om hier te spreken over bush-shit. Dus als de Amerikanen (), 't is te zeggen dat ze zagezegd het gebied bevrijd hadden en dan uiteindelijk in bloedvergieten () plundering. En er is zeker geen twijfel aan dat die plunderingen op voorhand afgesproken worden en georganiseerd. () fonkelnieuw ziekenhuis voor moeder-kindzorg () en een psychiatrisch ziekenhuis geplunderd worden. Alles, alles haalden ze weg, (), ambulances gestolen want wij konden geen ziekenwagens niet meer uitsturen want ze kwamen niet meer terug, ze werden gestolen. Ambulances vol met bedden, matrassen, onderzoekstafel, alles wat daarin stond en waarmee () werd geplunderd. Dit is wat de Amerikanen nalaten, () Irakezen kwamen roepen voor de () 'we want peace, we want peace and no plundering'.

Mie Branders

En we hebben vanmorgen in onze krant kunnen lezen, Harrie, dat jij over die plunderingen zegt dat het zou kunnen dat het georchestreerd is. Maar aan de andere kant heb ik ook

⁵ Het interview via satelliet is zeer moeilijk verstaanbaar op mijn opname en de transcriptie vertoont dus vele lacunes.

gehoord dat ook de ministeries, de VN-lokalen, de musea werden leeggeplunderd. Is het waar dat het ministerie van petroleum, dat dat wel beveiligd wordt?

Harrie Dewitte

Mie, ik moet je niet zeggen dat de liefde voor de Amerikanen, hoe groot dat die is, maar wij hebben al () om de Amerikanen uit te dagen om bescherming te geven aan de hospitalen. Er is een hospitaal waar dat vier mensen van de medische (), gewapend met een geweer voor de () zijn gaan staan om hun hospitaal te beschermen. En ze zijn er ook in geslaagd om dat hospitaal te beschermen. () Amerikanen () en een paar () was voldoende om die weg te jagen. () aanwijzingen dat die plunderingen op voorhand () en georganiseerd zijn. Ik heb ook gehoord dat men () dat is tegen elke oorlogswetgeving, () respect op te brengen en te beschermen al de medische staf en medische voertuigen en medische (). Welnu, wij hebben nu ook gehoord dat niet alleen medische () geplunderd worden, maar dat ze gisteren ook het geschiedkundig museum van Bagdad hebben leeggehaald, een museum dat eigenlijk de geschiedenis, of een stuk, een groot stuk van de geschiedenis, niet alleen van Irak, maar van de gehele mensheid bevat. Dat is in principe eigenlijk wat het imperialisme wilt, het imperialisme () geplunderd met de () en met de Duitsers en de Amerikanen hebben het spel volledig gemaakt.

Mie Branders

En de inname van Bagdad, zoals ze zo clean wordt gezegd in de media, wat moeten we ons daarbij voorstellen? Is de stad gevallen?

Harrie Dewitte

Euh, nee. Ten eerste ik denk ook inderdaad dat Bagdad op dit moment gevallen is, maar ik moet mij daar niet al te veel van aantrekken. In 1965 heb ik de Amerikanen gezien -je weet dat ik een jaartje ouder ben, he- in '65 () in Vietnam () om de democratie te herstellen. Wel, we hebben gezien dat () kan bieden (). (), elke seconde een bomaanslag () vermoedelijk over de 100 doden en gewonden. (), wel dat is een wrede oorlog (). Dat is een cleane oorlog.

Mie Branders

Harrie, heb jij nog een boodschap voor de congresgangers hier in Antwerpen, er is 200 man die naar jou luistert. Wat is onze opdracht?

Harrie Dewitte

In een woord: Resist!

[gejuich en applaus]

Mie Branders

() warme groeten. We hangen aan jullie lippen elke dag op het internet. Hou jullie heel heel sterk, Geert, Harrie, Colette en Claire van Geneeskunde voor de Derde Wereld en Geneeskunde voor het Volk. De groetjes van het Resist-congres.

[applaus en scanderen]

Hugo Franssen

() efkes misschien een moment stilte

[stilte]

[applaus]

Dirk Tuypens, () acteur en schrijver, werkt samen met Vlaams en Nederlands theater.

Tegenwoordig is hij actief in het theater van de () van 'De Queeste', waar hij ondermeer succes oogstte met het stuk 'Vaderland' en 'Kean en zoon'. Hij is vooral bekend van de tv-series 'Niet voor publicaties', 'Op heterdaad' en uiteraard ook 'Thuis'. In '98 publiceerde hij zijn boek 'Het goede bondgenootschap: kerk en Rwanda', een aanklacht tegen de genocide in Rwanda en de rol van de kerk daarin. Over Rwanda schreef hij ook de indrukwekkende monoloog 'De droom van Mordekai'. Hij was actief in de Bomspotting-inspecties tegen Amerikaanse kernwapens in Kleine Brogel. Hij is ondertekenaar van de 'International Appeal against War' en van het 'Platform Stop USA'. Ik lees van Tuypens in een van de blaadjes:

“Het is schrikbarend als een hedendaags wereldleider verdacht veel trekken vertoont met een Romeinse keizer. Goed, zijn waanzin heeft hem zijn kop gekost, maar niet vooraleer hij een stuk menselijke geschiedenis met bloed heeft neergeschreven. Daarom mijn keuze voor de lijst RESIST, omdat de geschiedenis meer dan genoeg heeft aan één Caligula.” Dirk Tuypens. [applaus]

Dirk Tuypens

In het euh, programma van vandaag stond aangekondigd dat ik u vandaag zou trakteren op een stukje theater. Euh, tijdsgebrek heeft daar anders over beslist en ik zou eerlijk gezegd ook niet weten, euhm, hoe ik in de voorstelling van vandaag hier in dit theater, hoe ik met mijn gekunstel zou kunnen opboksen tegen de grootste acteurs van deze voorstelling die hier aan tafel zitten en daar op de stoelen zitten. [applaus] Niettemin heb ik, al was het dan vannacht, toch nog iets op papier gezet, een tekst die dus, euh, soms wel eens sporen draagt van nachtelijke omstandigheden, mijn excuses daarvoor. [gelach]

Aan het woord is de keizer van Rome: ‘Vinden jullie ook niet dat mijn regering tot nu toe eigenlijk te gelukkig is geweest? Geen pestepidemie, geen religieuze wreedheden, zelfs geen staatsgreep, kortom, niets dat jullie onsterfelijk zal maken. Misschien is het een beetje daarom dat ik de balans van het lot een duwtje wil geven. Ik bedoel maar, ik vervang zo'n beetje de pest.’

Op 11 september 2001 wordt de president onsterfelijk. Zijn ministers, adviseurs en generaals met hem. Het lot een duwtje in de rug, speling van het lot, fortuinlijk toeval? Op het juiste moment de andere kant opkijken, dat volstaat. ‘Maak de troepen klaar, onze tijd is gekomen’, zegt de president. Het bevel tot de aanval wordt gegeven. God is van en met ons. De oorlogsdoctrine draagt de signatuur van de hoogste wereldleider. Geen weg terug. Waarheid en vrede zijn de onze. Alsook de olie en zo, niet te vergeten, dat spreekt vanzelf. Collateral damage? Het zij ons vergeven. ‘I will never apologize for the United States of America, I don't care what the facts are’, dat heeft zijn vader ooit gezegd. ‘Nooit laten merken dat je zweet’ is het devies van de minister.

Aan het woord is de keizer van Rome: ‘Intendant, je laat meteen de openbare graanschuren sluiten, het decreet is al getekend in de kamer hiernaast, morgen zal er hongersnood zijn. Ik zeg dat er morgen hongersnood zal zijn. Iedereen weet wat hongersnood is, het is een ramp. Morgen zal er een ramp zijn en ik zal de ramp laten ophouden als ik er zin in heb.’

Oktober 2001. Het Afghaanse braakland wordt bezaaid met oorlogstuig. Voedselpakketten lijken verdacht veel op bommen. Kinderhandjes worden erdoor afgerukt. Bevrijding. De nieuwe Afghaanse leider is onze vriend. En ook die van de oliemaatschappijen, niet te vergeten, dat spreekt vanzelf. Collateral damage? Betreurenswaardig, niet te vermijden. Democratische toekomst, de wederopbouw. Nooit laten merken dat je zweet.

Aan het woord de keizer van Rome: ‘Te veel doden, te veel doden, dat scheidt leegte. Zelfs als ze me de maan brachten, kon ik niet meer terug. Zelfs als het aaiende zonlicht de doden weer liet trillen, daarom zouden de moorden nog niet onder de grond verdwijnen. De logica, Caligula, volg de logica. De macht tot het uiterste, de overgave tot het uiterste. Nee, er is geen weg terug, we gaan door tot alles is volbracht.’

Maart 2003. Het bevel tot de aanval wordt gegeven. Irak. Pre-emptive strike. Slaan voor de ander nog maar kan denken aan het ballen van een vuist. Logisch. Axis of Evil. Geen plaats meer voor politieke watjes. De wereld wordt georganiseerd. In ons voordeel, niet te vergeten, dat spreekt vanzelf. Collateral damage? Onvermijdelijke fout. Oorlog is wreed, maar hij brengt altijd vrede. Dat klinkt onprettig, maar het is waar. Boze dictators, tja, wat moeten we anders. Nooit laten merken dat je zweet.

Aan het woord is de keizer van Rome: ‘Noteer terloops dat het niet immoreler is de burgers regelrecht te bestellen dan via indirecte belastingen op de prijzen van het broodnodige. Regeren is stelen, dat weet iedereen. Maar het kan op verschillende manieren. Ik heb besloten

vrijuit te stelen. Het wordt wel even wennen. Als de schatkist belangrijk is, dan is een mensenleven dat niet. Zoveel is duidelijk. Overigens heb ik beslist logisch te zijn, en vermits ik over de macht beschik, zul je zien wat de logica jullie zal kosten. Tegensprekers en tegenstellingen worden uitgeroeid.'

De wereld van de president loopt vol duivels. Axis of Evil. Geen slapeloze nachten, gewoon logica. Dansende Irakezen zijn overtuigend bewijs. Niet denken aan dansende Afghanen, voor wie The American Dream al lang bekeken is. Bevrijding. Het is eenvoudig, wij dicteren de manier waarop zij leven en praten. En dat is zo schitterend. Het is een goede zaak, vooral omdat daar zoveel olie is en zo, niet te vergeten, dat spreekt vanzelf. Collateral damage? Tja. 'Het eerste wat je in de oorlog doet, is de waarheid verzwijgen', zegt de minister van Defensie. Nooit laten merken dat je zweet.

Tot slot is Toni Morrison aan het woord, geciteerd door Edward Saïd: 'Zwijgen van de kant van en over de ondergeschikte was aan de orde van de dag. Sommige stiltes werden verbroken, andere gehandhaafd door auteurs die leefden met en binnen de strategieën die het gezag handhaafde. Mijn belangstelling gaat uit naar strategieën om ze te verbreken.'

Dank u wel. [applaus]

Hugo Fransen

Beste congres, er is een belangrijke naam nog niet gevallen, een belangrijke naam voor Resist. En dat is de naam van de man die mee aan de wieg heeft gestaan van Resist, die actief is in heel de sociale sector, die mee de push deed naar wat we vandaag zijn. Ik geef hem het woord: Koen Calliauw.

[applaus]

Koen Calliauw

Beste vrienden, ik heb twee problemen. Ten eerste heb ik griep, maar dat lost zich wel op langs natuurlijke weg. En ten tweede: ik ben 60 jaar, en dat lost zich ook op langs natuurlijke weg. Maar vergeet niet dat binnenkort meer dan de helft van de bevolking ouder zal zijn en meer en meer een rol zal spelen ook in linkse initiatieven als Resist. Trouwens, ook vanuit de allochtone gemeenschap.

(), namelijk links alternatief. Euhm, ik heb de tijd van de () meegemaakt () met de progressieve frontvorming enzoverder enzoverder. Veel is daar nooit uit de bus gekomen. Dat is nodig in de eerste plaats voor deze stad, voor Antwerpen, voor de bevolking die lijdt met de bedreiging van extreem rechts, van vigilant racisme in deze stad en de overheid die van het ene corrupte schandaal in het andere rolt. Is het niet onwaarschijnlijk dat de hoofdcommissaris van politie Lamine die tijdens zogenaamde rellen op de Turnhoutsebaan oog in oog stond met Dyab Abou Jahjah, die daar trachtte zijn mensen te kalmeren, nu geschorst is? Is het niet schandelijk dat de commissaris van dezelfde politie, die razzia's organiseren tegen Afrikaanse vrouwen, tegen prostituees, prostituees van (), zijn visakaart zelf zou gebruikt hebben om naar de prostituees te gaan voor hun eigen plezier. [gelach en applaus] Is het niet schandelijk dat de stadssecretaris De Nolf verdacht wordt geld van het Sociale Impulsfonds, bestemd voor sociale uitgesloten mensen en groepen, in eigen zak gestoken te hebben. Onder meer het weinige geld dat ik kreeg om met daklozen en druggebruikers te werken, die anders in de gevangenis (). Nee, het gaat hier niet om kleine crimineeltjes die een winkeldiefstal van enkele euro plegen. Het gaat om de top van de politie, de administratie en de () politiek die in de gevangenis zit voor een grootschalige diefstal en die hebben nu een gerechtelijke veroordeling boven het hoofd hangen. Tegen deze diefstal moeten wij ons verzetten, want mensen voelen dit als, als een schande. Ze zijn eigenlijk in Antwerpen stomverbaasd. De bevolking moet een stem hebben om zich daar tegen te verzetten en die stem dat zijn wij: Resist. De mensen willen duidelijkheid. De mensen zijn het beu dat er nog amper onderscheid te merken is tussen de VLD en de SP.a, tussen de VLD en de SP.a dus, tussen Agalev en de CD&V. Dat al deze partijen op hun beurt samen het

programma van het fascistische Blok stilaan aan het uitvoeren zijn. Resist is een klaar links antwoord en daaraan wil ik meedoen.

Keuzes maken doe je niet alleen rationeel. Keuzes maak je ook met je hart en je ziel. Toen ik zag wat er op 3 april vorig jaar gebeurde op de Meir, waar honderden gewone mensen van vooral Marokkaanse afkomst hun steun betuigden aan de Palestijnse broeders en zusters, was mijn keuze gemaakt. Toen wat later, onder invloed van de zionistische lobby, een woord dat je niet mag uitspreken in deze stad, in deze stad een pro-Palestijnse betoging werd verboden / verboden door de burgemeester en het schepencollege – hetzelfde college dat later in de affaire van de VISAKaarten terecht kwam. Tegen dat verbod spanden wij met Zohra Othman en anderen een kortgeding in dat we wonnen en dat was eigenlijk uniek. Dezelfde commissaris Van Beylen, die met zijn visa-kaart naar de hoeren gaat, had de burgemeester geadviseerd om de betoging voor het Palestijnse volk te verbieden. Wij betoogden wel en deden het zoals het hoort, met discipline en strijdvaardigheid. Het was een overwinning op een rechts beleid in deze stad. Het was een links antwoord op de smerige golf van racisme en desinformatie en criminalisering die zich over de AEL uitstortte en dat trouwens nog altijd doet. Het was ook een multiculturele overwinning want allochtonen en autochtonen staan nu zij aan zij, ook in deze zaal, ook in de betogingen, ook de betogingen in Brussel. Wij willen geen assimilatie, gerichte integratie, maar wel het recht op diversiteit, verscheidenheid van cultuur en religie. Samen met de moslimgemeenschap van de AEL en de marxistische PVDA voel ik mij hier als linkse onafhankelijke zeer goed in mijn vel. Dat kan niet gezegd worden van een deel van intellectueel links Vlaanderen, dat enkel twijfelde of ze Resist zouden steunen, zich sindsdien in een stilzwijgen hulde en vandaag in De Morgen en een paar dagen geleden in Knack naar buitenkwam en zich duidelijk laat informeren door de desinformatie en de criminalisering die de media op ons los hebben gelaten. Beter gezegd, intellectuelen, linkse intellectuelen, jullie weten niet wat er op straat gebeurt. Jullie zitten in ivoren torens terwijl de geschiedenis aan jullie voorbij trekt. En ook, jullie zijn ziek in het racistische bedje. Jullie hebben angst, jullie zoeken uitvluchten om keuzes te kunnen ontlopen. Jullie zien niet dat Resist het embryo is van een nieuwe linkse radicale stroming die autochtonen en allochtonen, militanten en mensen verenigt. Inderdaad, zoals Ahmed het zegde, niet met excuus-Truzen en excuus-Alibi's, maar de mensen van de basis zoals wij hier zitten. Mijn oude leraar, professor Jaap Kruithof, een indrukwekkende marxistische stem in Vlaanderen zegt in Knack en in de Morgen dat hij Resist niet wil steunen ondermeer omdat Abou Jahjah zich niet zou willen uitspreken over de scheiding van kerk en staat, ondermeer. Welnu, in ons tienpuntenprogramma staat toch duidelijk dat wij ons verzetten tegen het eenheidsdenken, tegen de culturele en politieke eenheidsworst. Dat wij verwerpen / wij verwerpen elke vorm van ethnocentrisme, dat staat in ons programma, () en dominante cultuur. Daarenboven, meneer Kruithof en ook Ludo Abicht, ik werk en gij ook al jaren heel ons leven samen met bijvoorbeeld katholieken die een foto van de paus in hun werkkamer hebben hangen. Dezelfde paus die tegen condooms is en tegen () voorbehoedsmiddelen. Mag ik soms niet samenwerken op terreinen waar dat past, met deze gelovige christenen, zoals ik dat ook wil doen met gelovige moslims? Linkse Vlaamse intellectuelen, kom eens op straat op de Turnhoutsebaan bijvoorbeeld en durf keuzes maken.

Ik ben in Antwerpen verkozen tot districtsraadslid. Het eerste verkozen raadslid van Resist schreven de bladen. Wel, zo is het ongeveer. [applaus] () is dat een goed raadslid best een simpele jongen van de straat is die zich niet laat vangen aan de politieke ambtenaartjes die zulke raden bevolken. Ik doe mijn best, soms tot woede van mijn collega's in de raad, vooral wanneer het kwam op de wapentransporten van de Amerikanen en de rol van het zionisme in Palestina hier in Antwerpen te bespreken. Daar wordt ik zelfs openlijk voor een sympathisant van het nazisme door de VLD uitgescholden. De VLD in Antwerpen, en natuurlijk ook het

Blok, willen niet meer met mij aan de tafel zitten en hebben ook een cordon sanitair uitgeroepen tegen radicaal linksen. Ik heb daar niet echt problemen mee. [gelach]
 In ieder geval, vrienden, Resist heeft dus voor de verkiezingen al één verkozene, dat moeten en dat zullen er meer worden. Ik nam ontslag bij de groenen, bij Agalev dus, toen ik besloot Resist te gaan steunen. Ik deed mijn best om Agalev / Ik doe mijn best om Agalev niet na te trappen en dat doe ik dus niet. Bij de groenen militeren nog veel goede mensen. Maar ik roep hen op Resist te steunen. Wat moet er hiervoor nog meer gebeuren: Nepal, de wapentransporten, de visa-kaarten, (). De groenen zijn zowel in Antwerpen als in Vlaanderen, zowel federaal op macht en niets anders gerichte / en niets anders gerichte beleidspartij geworden die aan het kapot / kapot gaat aan compromissen en aan –ik herhaal het nog eens– een angst die een onderhuids racisme, een angst voor het vreemde vertolkt. Vele keren heb ik getracht tenminste tot een gesprek te kunnen komen tussen Agalev en de AEL, meer dan een jaar geleden al. Agalev weigerde steeds brutaal. Een domme reactie van een partij die in de politieke corruptie die in deze stad heerst, verwickeld is. Tenslotte ‘Koen’, zei men mij, ‘door voor Resist te kiezen, zal men je politiek isoleren.’ Dit () ook proberen.
 Wel, ik voel mij hier hoegenaamd niet geïsoleerd. Integendeel ik heb het gevoel van thuis te komen. Wees gerust, ik voel me met Resist en in dit bondgenootschap op de eerste rij zitten van een beweging die de toekomst heeft, maar waar we nog hard aan moeten werken. En Resist hoort thuis in de actie tegen racisme, tegen de politieke eenheidsworst en de nefaste gevolgen van de kapitalistische globalisering voor de gewone mensen die hier in België leven. We zijn er klaar voor. Dank u. [applaus]

Hugo Franssen

Dat was Koen, en nu Peter. We hebben daarstraks gezongen ‘voor een alternatief tegen het kapitaal, als je wil dat het verandert, stem voor Resist’ Dat is het accent dat Peter legt binnen Resist. En er zijn nog veel accenten: resist, resist, resist, resist. En Peter zegt eergisteren in een vergadering van de stuurgroep ter voorbereiding van het congres: “Dat is toch veel te klein jongens, het moet zes keer zo groot!” Overmorgen zijn de zes keer zo grote affiches klaar en Peter, die zorgde voor de () dat heel Vlaanderen die affiches (). Peter Mertens.
 [applaus en gejuich]

Peter Mertens

Ik heb ook een probleem en ik weet niet of dat op natuurlijke weg zich zal oplossen. [gelach]
 Alles wat ik wou zeggen is al door de voorgaande sprekers gezegd. Maar ik denk dat dat vooral de rijkdom van heel dit congres van Resist weerspiegelt. En ik zou alleszins iedereen die aan dit congres en aan Resist heeft meegewerkt en een startschot heeft gegeven aan deze verkiezingscampagne, heel hartelijk bedanken. [applaus]
 De vraag was, tijdens de pauze, van een journalist: “Ja, maar gaat ge geen pact aan met de duivel? Gaat ge geen pact aan met de duivel?” En ik denk dat dit het enige antwoord is, dat ik ook geprobeerd te geven heb: “U hebt het helemaal verkeerd begrepen, we gaan een pact aan tegen de duivel.” [gejuich en applaus] We gaan een pact aan tegen de duivel van oorlog, we gaan een pact aan tegen de duivel van afdankingen, we gaan een pact aan tegen de duivel van het sociaal beleid. En dat pact dat noemt inderdaad Resist. Ik denk, gisteren is dat nog kort op het nieuws geweest, dat er op enkele kilometers hier vandaan in de Antwerpse haven nog steeds Amerikaans oorlogsmaterieel verscheept wordt. Er zijn opnieuw 18 Apache-helicopters van een aantal miljard dollar via Deurne naar het Vrasenedok verscheept. Men verwacht 7000 / men verwacht 7000 militaire voertuigen. En daarstraks heeft er dus iemand gevraagd: “Denkt U dat de oorlog gedaan is?” Het bewijs staat nu aan het Vrasenedok. De bezetting / de illegale bezetting van Irak gaat nog steeds door en loopt nog steeds door ons land. Van de mensen die hebben gezien de beelden van Mortsel, de bombardementen op Mortsel, een aantal dagen geleden en de gruwelen die dat tijdens de tweede Wereldoorlog heeft opgeroepen. Het bombarderen van gewone volkswijken. Dus die moeten zich voorstellen dat

materiaal, dat hier enkele kilometers verder staat, dat dat gebruikt is en nog gebruikt zal worden om op veel grotere schaal in Bagdad te bombarderen. Dus in heel de oorlog in Bagdad werd er meer munitie en bommen gebruikt dan in heel de tweede wereldoorlog samen. Dus u moet zich dat voorstellen. En wie herinnert zich nog de drie redenen die Bush had gegeven voor de oorlog? Wie herinnert zich die redenen nog? Massavernietigingswapens, niet respect van de UNO-regels en gebrek aan democratie. Wat is er met massavernietigingswapens? Ze hebben er geen enkel gevonden, maar wij hebben er wel elke dag op het nieuws kunnen zien. Wij hebben wel elke dag die wapens gezien die tienduizenden Irakezen waarover Geert en Colette getuige van zijn. Zijn dat geen massavernietigingswapens?

De UNO-regels. Dus er is geen enkele inbreuk van de UNO-regels gebeurd door Irak. Irak is een soeverein land. Het enige wat wij hebben kunnen zien is dat de Verenigde Staten de UNO-regels eenzijdig heeft gebroken. Net hetzelfde als de democratie? Als u de getuigenissen hoort van Collete of Geert, als ge hoort hoe er nu in de ziekenhuizen, in het onderwijs, enz. wordt omgegaan dan weet je wat soort democratie ze daar brengen. Dus al die drie redenen voor de oorlog daar zwijgt men nu over want me weet zeer goed dat als men produceerders en bezitters van massavernietigingswapens wilt hebben, als men schenders van de UNO-regels wilt hebben en als men schenders van democratische rechten moet hebben, dan moet men niet kijken in Irak of Palestina maar moet men kijken in Israël en in de Verenigde Staten. [applaus] Er is gevraagd daarstraks in het congres ook: "Gaat het niet moeilijker zijn in de periode die nu komt?" Maar ik denk dat wij heel goed moeten beseffen, en misschien beseffen de Amerikanen dat nog niet goed, dat we nog maar in het begin van deze oorlog staan, en dat het verzet in Irak nog maar begint te ontwikkelen / zich begint te ontwikkelen. De slogans voor een bevrijd Irak en een bevrijd Palestina zullen ook tijdens deze campagne verdergaan. Gisteren of vanmorgen, ik weet niet meer wanneer dat het was, heeft Bush al gezegd: "Syrië is het volgende doelwit."

Cassette onderbroken.

tegen de oorlog en Resist is de enige consequente lijst tegen de oorlog die meedoet op 18 mei. Da's een eenvoudige boodschap, denk ik, die wij met z'n allen hier kunnen uitdragen. Gaan wij iets veranderen in het parlement? Als den Dyab, als hij effectief ne zetel krijgt. Wat gaat dat veranderen in het parlement? Daarstraks heeft iemand tijdens de pauze gezegd: "'t Is te hopen dat hij in het parlement niet zo stil zal zijn als vandaag." [gelach] Hij komt sevens nog aan de micro. Ik denk / ik denk / ik denk dat waar de mensen de meest grondige hekel hebben dat is aan mensen die hun woord niet houden. Ik denk elke gewone werkmens, elke gewone arbeider, waar die niet tegen kan is mensen die hun woord niet houden. Mensen die zeggen: "Wij gaan niet privatiseren!" en die na 5 jaar zeggen: "Wij gaan niet privatiseren! Wij gaan niet privatiseren! Wij gaan niet privatiseren!", die dan SABENA hebben gesloten door niet te privatiseren. Mensen die zeggen: "Wij gaan niet privatiseren!" en die nu aan het onderhandelen zijn, zoals vorige week over de privatisering van de NMBS. Mensen die zeggen: "Wij zijn tegen de oorlog! Maar laat die moordwapens hier maar door Antwerpen komen."

Daar tegen komen wij op en dan is de vraag: "Zal Resist haar woord houden?" Ik denk dat het bewijs daarvan al geleverd is. Ik denk niet dat dat bewijs nog moet komen. Ik denk dat dat al geleverd is. Waarom? Resist zegt: "Wij zijn tegen de oorlog. Wij zijn geboren tegen de oorlog, als lijst, als politiek signaal tegen de oorlog. Wij hebben betogingen georganiseerd. Dokters die Resist ondersteunen zitten vandaag in Bagdad om het Iraakse volk te steunen." Is dat geen bewijs van eenheid van woord en daad? Er zijn mensen die zeggen, die vragen: "Gaat Resist haar woord wel houden?" Wij antwoorden daar ook op: kijk naar de wapentransporten. In plaats van erover te discussiëren in zalen als deze, bezetten wij de luchthaven van Oostende,

bezetten wij het stadhuis van Antwerpen, bezetten wij de Kallo-sluis en volgende week, dat kan ik u verzekeren, zullen wij opnieuw iets bezetten zolang die transporten doorgaan. Is dat geen eenheid van woord en daad? [applaus] Sommige mensen die vragen, die zich vragen stellen bij ons programma of dat we het kunnen verwezenlijken. Dus ons sociale programma. Wij willen dat niet alleen in navolging met de dokters die hier staan, maar wij doen dat elke dag in de groepspraktijken van Geneeskunde voor het Volk, die gratis geneeskunde. Is dat geen bewijs van eenheid van woord en daad? En tot slot, tegen de corruptie waar euh Koen ook heeft over gesproken, de corruptie van de stad Antwerpen hier, de corruptie van de vijanden van Resist, de corruptie van de mensen die als eerste Resist hebben aangevallen. Tegenover die corruptie hebben wij niet alleen in woorden gereageerd. Wij hebben gezegd: Kijk, onze () die werken op arbeidersloon, die werken met controleerbare uitgaven en inkomsten en dat is de politiek waar wij voor staan. Dat is het bewijs als Dyab verkozen wordt en hij zal verkozen worden, dat Resist als enige kracht in het parlement de eenheid van woord en daad zal aanhouden. [applaus]

Ik wil ook nog kort eufes, ondertussen zeggen dat meneer () heeft iets over Ludo Abicht en euhm Jaap Kruithof, daar heb ik ook nog vijf jaar les van gehad en ik had toen veel respect voor hem. Ik vind dat trouwens heel knap bij sommige mensen heeft ouder worden een ander effect. Dus Koen blijft jong, Jaap (). [applaus en gelach] Sommige mensen zeiden: “Je moet toch iets zeggen over de Jaap en je moet dat ook weerleggen.” Maar ik denk, beeld u in, wie was de eerste tegenstander van Resist? Detiège heeft gezegd, bij de eerste betoging van AEL en PvdA samen wouden betogen: “Dat mag niet doorgaan! Dat mag niet doorgaan!” Dat was de eerste tegenstander van Resist. Waar is Detiège nu? [gelach] Lamine heeft daarna gezegd: “Jamaar Resist, dat zal niet doorgaan, we zullen Dyab in de bak steken.” Waar zit Lamine nu? [gelach en applaus] Ik denk dat Kruithof en compagnie beter iets voorzichtiger zouden zijn met uitspraken omtrent Resist.

Wij willen niet alleen / wij willen niet alleen Dyab doen verkiezen. En dan spreek ik als communist, dus met de PVDA hebben we voor heel het land 3 verkiezingsobjectieven. Wij willen Colette Mouleart doen verkiezen in Henegouwen, Colette Moulaert is één van de vier dokters die in Bagdad zitten. Dus wij willen Colette van Bagdad naar Brussel sturen. Wij hebben in Brussel-Halle-Vilvoorde onze lijst teruggetrokken om de lijst sabena van Maria, de lijst die noemt Maria van Maria Vindevoghel te steunen. Wij willen dat die schoonmaakster die al 1500 of nee, sorry 15.000 vliegtuigen heeft schoongemaakt, dat die naar het parlement kan komen om het parlement schoon te maken. [applaus] Hier in Antwerpen is het onze opdracht om Dyab te doen verkiezen. Wij denken dat we met die drie mensen: met Colette Moulaert, een dokter uit Bagdad, met Maria () van Sabena en Dyab van Resist een prachtige parlementaire oppositie gaan hebben. Dan is de vraag: “Zijn we daartoe in staat?” En daar wil ik toch mee afsluiten. Ik denk dat we heel goed moeten beseffen in wat voor politiek klimaat dat we vandaag ons bevinden. Dus na de val van de muur is de doos van Pandora geopend. We hebben Renault gehad. We hebben Sabena gehad. We hebben Arcelor had. We hebben Philips, we hebben Bayer... en Bush. Dus de vraag is: zijn de mensen hier rond ons en de mensen zoals Ahmed, als we straks buitenkomen, zijn die mensen op zoek naar een alternatief en kunnen wij hen dat geven? Er zijn 80% van de mensen in ons land die tegen de oorlog zijn. Dat is een historisch cijfer. 80%! Dat is nooit zo geweest. Kunnen die zich in Resist vinden om Resist naar het parlement te sturen? 70% van de jongeren die tegen de oorlog zijn, weten nog niet voor wie te stemmen. 70%! Dat betekent, als wij hier straks allemaal naar buiten gaan, gaan we die 70% jongeren opzoeken om te zeggen: “Jullie hebben een alternatief dat niet dat van de fascisten van het Vlaams Blok is, maar jullie hebben een alternatief en dat noemt Resist.” De meerderheid van de mensen heeft nog niet beslist op wat te stemmen en ik denk dat dit ook goed typeert in wat voor een politiek klimaat wij ons vandaag bevinden. Wat / wat er hier in Antwerpen is gebeurd, laten we eerlijk zijn, dat is alleen maar een symptoom

van wat er in de maatschappij hier aan het gebeuren is. En die mensen die zijn op zoek naar een alternatief dat wij hen in kunnen vinden. Dus ik wil afsluiten met te zeggen: Resist heeft niet alleen een programma van verzet, Resist heeft niet alleen de eenheid tussen woord en daad, Resist heeft vooral jullie, het congres. En er is zo'n () wolkje dat verspreid is naar iedereen, waarop staat dat in het verzet elke schakel van belang is en ik denk, iedereen die argumenten zoekt om Resist bekend te maken, om over Resist te spreken, in zijn familie, op de werkvloer enzoverder, die moet denken aan het congres van vandaag, die moet denken aan iedereen die hier in de zaal zit, die moet denken aan iedereen die hier gesproken heeft. Want er zijn natuurlijk ook verschillende soorten kettingen. Maar al die schakels die vandaag samen Resist hebben gevormd, dat is geen gewone ketting, dat is geen gewone schakel, dat is een schakel waar () samen van overtuigd dat we samen naar de verkiezingen gaan.

[applaus]

Hugo Franssen

Onze laatste spreker, daar zijn geen woorden voor. [gelach] Dyab Abou Jahjah. [applaus en gejuich en scanderen van Abou Jahjah]

Dyab Abou Jahjah

Ja, ik ken jullie namen allemaal niet maar ik zou jullie namen moeten roepen want jullie zijn hier gebleven tot de laatste en daarmee verklaar ik jullie de die hard-resisters en jullie verdienen een applaus! [applaus en gejuich]

Dus, salāma ‘alaykum broeders en zusters, beste vrienden en kameraden, ik heb veel geschreven op een papier. Normaal gezien doe ik dat niet, maar men heeft me vandaag gevraagd om toch te structureren, één van mijn broeders die hier vandaag zit heeft me dat gevraagd gisteren laat, om toch iets te schrijven om te structureren. Maar inderdaad, alles wat ik heb geschreven, is al gezegd, dus ik ben nu tevreden dat ik toch kan freestylen. [gelach] Ik wil toch te zeggen van euh / Peter heeft gesproken over euh, dat wij een zetel in het parlement of verschillende zetels gaan halen. Wij zeggen, insha'allah, wij geven alles daarvoor en wij hopen dat we inderdaad dat zullen halen. Het zit er wel in, dat is iets die duidelijk is. De peilingen geven ons nu 2%. Ze geven eigenlijk 2% aan de AEL en 2% aan de PVDA. Nu de vraag is: Is dat dezelfde 2% of is dat samen? Ze hebben niet gevraagd hoeveel mensen er achter Koen Calliauw staan, maar ik weet dat er ook veel mensen achter Koen Calliauw en Raf Verbeke staan en achter andere mensen op de lijst ook staan. Dus we gaan niet beginnen tellen maar inderdaad, de campagne is nog niet begonnen en het ziet er niet slecht uit.

Nu, aan de andere kant, ik wil ook zeggen, Resist niet iets voor vandaag, of voor morgen of voor overmorgen. Resist is een project dat we moeten bekijken op lange termijn. En 2006 komt ook. En in 2006 hebben we maar 8.000 stemmen in Antwerpen om gemeenteraadsleden te halen. Jullie weten en ik weet dat mensen nu zitten te beven en te daveren omdat ze weten dat Resist in 2006 in de gemeenteraad zal zitten, zij weten dat. [applaus en gejuich]

Ik wil ook spreken over verzet. Ik denk inderdaad, wat ons verenigt hier is dat gevoel van verzet. Verzet is geen negatief gevoel dat je boos bent tegen de wereld of dat je niet goed zit met je eigen; dat je eigenlijk gefrustreerd bent. Nee, dat is verzet niet. Eigenlijk, dit soort gevoelens drijven mensen niet naar verzet, ze drijven mensen naar opgave. Verzet is iets anders. Ik wil / ik wil een verhaal vertellen over verzet dat ik heb geleerd als klein kind. Ja, klein, ik was 11 jaar toen dat Israël mijn land binnenviel, Libanon. Israël heeft mijn land bezet in 1982. En toen was het bijna niet rationeel om verzet te voeren. Want je zag de vliegtuigen – zoals vandaag, je zag de tanks, je zag de massa euh aantallen soldaten. Het was eigenlijk totale onzin, totaal gek bijna om verzet te voeren. Ik woonde in een kleine bijstad van (), in het zuiden van Libanon. En bij ons thuis kwamen verzetsstrijders vergaderen, omdat mijn vader ook actief was in die verzetskringen. En ik herinner me van die discussies dat die mensen hadden, als klein kind zat ik daar te luisteren en probeerde er toch iets van te maken,

iets te begrijpen. En de gesprekken waren van, kijk, Israël zit nu al in (), dat is het noorden van ons en zit aan de () rivier, dat is het zuiden van ons en zit in (), dat is het oosten van ons en de Israëlische schepen zitten in het westen, dat is in de zee in het westen van ons. Dus Israël zit overal, en we zitten hier met onze Kalashnikovs, een paar granaten, een paar bazooka's maar niks meer. Wij hadden geen vliegtuigen, geen tanks, we hebben niks. Wat gaan we nu doen? En ik wil hier geen fabeltjes gaan vertellen. De meeste mensen hebben gezegd: We gaan ons terugtrekken, we gaan proberen naar Beirut te gaan, naar Beirut te geraken, we gaan dat proberen. De meeste mensen hebben dat inderdaad gedaan en dat was een rationele keuze. Ik zeg niet dat die mensen gek waren of () waren, nee ze hebben gezegd 'we gaan naar Beirut, alle strijders gaan nu naar Beirut omdat de strijd om Beirut de strijd is (). Ik weet niet, ik spreek niet zo goed Nederlands. Maar hoe dan ook, dat maak je voor jezelf uit. De strijd om Beirut zal dé strijd zijn. En de meeste mensen inderdaad hebben dat gedaan. Er waren een aantal gasten die daar waren en die zeiden van nee, wij gaan nergens naartoe. Wij blijven hier. Eén gast, ik herinner me zijn naam, Tahzin, die man zal ik nooit vergeten. Hij zei: "Nee, ik ga nergens naartoe, ik heb mijn jeep, ik heb mijn doshka." Een doshka is een oude Russische machinegun, dat een tank niet kan doorboren, een doshka. "Ik heb mijn doshka en ik zal me parkeren aan de weg, en wie komt, die komt." Tahzin heeft dat inderdaad gedaan. Hij heeft zijn jeep en doshka geparkeerd niet ver van ons huis en een andere broeder van hem heeft dat ook gedaan, op dezelfde manier. En ik herinner mij, op een dag hoorden we tanks buiten en helikopters en we gingen naar buiten en zagen overal het Israëlisch leger. Overal helikopters die tanks droegen en dat was indrukwekkend voor kinderen. Je staat daar en je kijkt en soms wuifden Israëlische soldaten naar u en je wuift terug, je beseft niet wat er gebeurt. Nee, je bent niet tevreden, je voelt je niet bevrijd, maar je bent een kind en je ziet een soldaat die naar u wuift en je bent geïntimideerd, je weet niet: gaan ze ons afmaken of wat gaan ze ons / met ons doen. En wordt mijn land bezet, wordt mijn kleine stadje bezet? En als we naar school mochten beginnen gaan, dat was eigenlijk een eindje gaan, we passeerden langs de snelweg en daar zagen wij een jeep, langs de snelweg met een lichaam die gedekt is, een verbrand lichaam die gedekt is. Nu, ik weet niet of het Tahzin was, maar ik ben bijna zeker dat het hem was die daar lag. Een andere jeep stond daar ook geparkeerd. Het Israëlische leger heeft die lichamen gelaten, die stonken. Ze hebben ze gelaten voor weken en weken. Waarom? Omdat ze een voorbeeld wouden doen van iemand die durft denken aan verzet, die gewoon dierf denken aan verzet. Ze wilden een voorbeeld geven aan de Libanezen van 'nee, verzet is de verkeerde weg, want wij zijn sterker, wij zijn krachtiger.' Dat was het voorbeeld dat ze wouden.

Nu, broeders en zusters, beste vrienden, inderdaad, die mensen zijn een voorbeeld geworden. Ze zijn een voorbeeld geworden, niet om de mensen schrik aan te jagen. Ze zijn een voorbeeld geworden naar verzetswil, naar determinatie om verzet te voeren. En er is verzet uit het niets in Libanon ontstaan, uit de bevolking, vanuit de grassroots van de mensen op straat. Mensen die met messen zijn begonnen tegen de Israëlische soldaten en dan hun geweer afpikken. En dan met datzelfde geweer een andere soldaat doodschieten en zijn geweer pikken, klaar om te strijden. Dus die mensen zijn een voorbeeld, inderdaad, maar niet het voorbeeld dat Israël wou, niet het voorbeeld dat de bezetting wou, maar een voorbeeld voor vrijheid en voor strijd.

Dat was in '82 (). En natuurlijk je zal je vragen zoals vele mensen en de Israëlische soldaat die in die tank zat die Tahzin heeft gebombardeerd 'wat bezielt die gast? Met een doshka daar op die jeep, dat is totaal absurd! Wat bezielt die gast? Waarom staat hij daar?' Ik ben ervan overtuigd dat de Israëlische soldaat die dat heeft gedaan, heeft dat gedacht.

Maar dat is hetzelfde verhaal zoals die mensen die in Irak, in Umm Qasr, in dat klein stadje in het zuiden van Irak. Dat zou gevallen zijn van de eerste dag van de oorlog van Bush. Een kleine stadje van 3000 mensen die daar wonen. Wat bezielt die mensen daar? Wat heeft die

mensen bezielt om verzet te voeren tegen de bezetting, tegen de agressor? Hetzelfde fenomeen die hun bezielt in Beirut en Irak, bezielt ons vandaag om hier te zitten, om aan Resist te werken. Verzet. En verzet is een way of life, een manier van leven. Het is opkomen tegen onrecht, dat kunnen we niet aanvaarden. Onrecht is geen ethische kwestie. Het is niet van 'ik zit daar en ik vind dat erg dat er onrecht is in de wereld'. Nee, onrecht is iets dat je moet bestrijden. Als moslim weet ik dat van mijn geloof, een communist weet dat van zijn ideologie. En welke / elke rechtvaardige mens weet dat vanuit zijn instinct. Onrecht moet je bestrijden. Dus wat wij zeggen, beste vrienden, broeders en zusters, als je mens bent dan moet je Resister zijn, moet je een verzetsstrijder zijn. [applaus]

Inderdaad, er zijn mensen die vandaag op de kop van De Morgen kritiek op Resist uiten. Ik wil daar niet over beginnen, iedereen heeft recht om meningsuiting. Iedereen heeft recht om zijn positie kenbaar te maken. Maar wat ik vraag aan die mensen: je zegt dat je niet op Resist gaat stemmen, op wie ga je stemmen? Ik wil dat weten van Jaap Kruithof en van Ludo Abicht. Op wie stem je? Op wie? Op Agalev? Op de mensen die de zeg maar de basisbevolking 1, 2, 3 keer hebben verkocht en ik moet dat niet opsommen, Koen heeft dat opgesomd. Koen mag niet natrappen, hij heeft moraliteit. Ik ben niet van Agalev, dus ik mag natrappen. [gejuich en applaus] Op wie gaan ze stemmen? Agalev? Of op Sp.a? De mensen die in dezelfde regering zitten die de wapentransporten en nog altijd de wapentransporten vergemakkelijken terwijl we weten dat het geen verplichting was voor België. Ze hadden ons eerst het verhaal verkocht: we kunnen niks anders doen, we zijn verplicht, we hebben een engagement. Ondertussen is het duidelijk dat de regering wel anders kon. Dat die verplichtingen een bepaalde kader heeft. Dat heeft te maken met een aflossen van het Amerikaanse leger dat in Europa is, voor () reden, maar het heeft zeker niks te maken om een oorlog te gaan voeren, en zeker niet buiten de VN-kader of buiten de NAVO-kader. De regering heeft gelogen. Sp.a heeft gelogen, Agalev heeft gelogen, en natuurlijk de VLD liegt altijd, maar dat weten we. [gelach en applaus] Op wie gaan ze stemmen? Op de oppositie? De Cd&V? Cd&V heeft België voor de eeuwigheid geregeerd. Is de Cd&V nu het nieuwe alternatief waar marxisten als Jaap Kruithof, ik heb het toch genoemd, dat marxisten vandaag voor kiezen? Is dat de CD&V? Wie nog? Vlaams Blok misschien? Is het Vlaams Blok nu de keuze van de marxisten in Vlaanderen? Wel, is dat de keuze? Volgens mij kan dat niet. Ik kijk rond. Op wie gaan de mensen stemmen? Ik wil dat echt weten. Ik denk dat ze interessant zijn, moesten ze hebben bijgevoegd naast 'niet stemmen op Resist', 'stem wel op dat'. Dat zou eerlijker zijn. Dan kun je een beetje zeggen dat ze kleur bekennen. Maar nu hebben ze geen kleur bekend. Ze hebben het enige eerlijke volksalternatief in Vlaanderen afgebroken. Dat is wat zij nu hebben gedaan. Maar ze hebben dat gewoon verbaal afgebroken in de krant die heeft dat allang geprobeerd, maar slaagt er sowieso niet in. De Morgen heeft dat al lang geprobeerd, en die slaagt daar niet in. Dus dat zal hetzelfde resultaat bereiken als een Detiège of een Lamine of een Van Bijlen of wie dan ook. [applaus]

Ik heb inderdaad zitten zwijgen, het hele congres, maar ik zal nu een beetje misbruik maken van het feit dat ik hier sta om toch een beetje langer te praten. Niet te lang, maar toch een beetje nog langer. [gelach] Als je mij vraagt van waar is Resist ontstaan, dan moet je de vraag stellen 'wat is verzet'. Wat is verzet? Verzet moet je symboliseren. Verzet is wat mensen doen tegen onrecht. Verzet voor mij is de AEL, tout court, ja? Het is niet alleen de AEL, maar ook de AEL, tout court. Het is een organisatie die opstaat en die zegt van 'hier, wij zijn onafhankelijk. Wij willen jullie subsidies niet, we willen jullie mandatarissen niet, we willen jullie integratiebeleid niet, () assimilatiebeleid en we willen jullie stigma's niet. We komen op voor ons rechten en we doen dat op een goede manier.'

Als we betogen omdat we voor onze rechten opkomen, en er een aantal klappen vallen, dan is dat niet de einde van de wereld. Dat is strijd. Als de dokwerkers betogen, dan vallen er klappen. Ik heb betogingen gezien van dokwerkers en die hebben serieuze klappen aan de

flikken uitgedeeld. Serieus dan, ja. Awel, ik ga gewoon een denkoefening geven. Stel je voor, in plaats van die dokwerkers die toch positief worden bekeken, min of meer, he, door de meerderheid, want 'ok die komen op voor hun rechten, hoe dan ook'. Stel je voor dat het Marokkaanse jongeren zijn die klopp geven aan de flikken voor hun rechten. [gejuich] Wat zijn ze dan? Relschoppers. Terwijl dat die dokwerkers voor hun rechten opkomen. Zo racistisch is Vlaanderen en zo besmet is deze maatschappij. De mensen die hier zitten vandaag hebben de verantwoordelijkheid om de ontsmetting te beginnen met Resist. De ontsmetting moet er komen. [applaus]

Ik wil er ook toevoegen dat Resist concreet is geboren inderdaad tijdens de samenwerking tegen de oorlog. Bij betogingen van Stop USA, daar is Resist begonnen. Want wij hadden niet direct de reflex om te gaan praten met de PVDA of met wie dan ook. Wij hadden vooroordelen. Zoals dat de PVDA waarschijnlijk ook vooroordelen had. Nu, Koen had geen vooroordelen, ik heb veel respect voor dat. Maar vanaf het begin heeft hij inderdaad duidelijk bekend gemaakt dat hij sympathie voor ons had. Maar wij hadden vooroordelen. Ik herinner mij, ik heb dat verteld ooit in Brussel, wanneer het eerste idee voor de samenwerking kwam. Dat was in Brussel, wij hadden per toeval 2 activiteiten georganiseerd. Eén van de AEL en één van de PVDA in dezelfde lokalen. Dat was in de universiteit Saint Louis en euh aan de () in Brussel. Wij hadden een activiteit voor Palestina georganiseerd en de PVDA had een activiteit over Che Guevara. Dus ieder zijn ding. [gelach] Plotseling zag ik dat Riet Dhondt. Jammer genoeg dat Riet hier vandaag niet is, die is zeker in Brussel nu aan het betogen. Ze is iemand van het betogen, van de actie. Toen kwam Riet naar mij en ik had Riet altijd gekend als een lastig persoon. Niet lastig omdat ze lastig is, ze is sympathiek, maar omdat Riet altijd naar onze betogingen van AEL kwam met haar flyers van de PVDA. Wij dachten van 'jongens komaan, dit is onze betoging, je moet niet recupereren'. [gelach] Zo is het dat ik Riet heb leren kennen. Dus Riet Dhondt komt naar mij en zegt: "Dyab, wat vinden jullie van het tegen-de-oorlog platform. Da's toch erg, hé hoe ze dat stellen?" En ik zei: "Inderdaad, het is erg dat mensen zien / niet zien dat de problemen bij Amerika liggen, dat de problemen bij Bush liggen en denken dat het probleem bij Saddam ligt. Saddam is niks in dat verhouding. Het gaat over Amerika, dat is echt erg." En we praatten een beetje en dan beseften wij dat wij eigenlijk dezelfde analyse van de oorlog. En dan heb ik tegen haar gezegd van 'ja, wat doen jullie daarrond?' en dan zegt zij: "We moeten toch een front starten of zo." "Aja, dan doen we mee." Waarom? Omdat we niet sectair zijn. Omdat we niet denken van 'oeioeioei, dat is de PVDA' En omdat de Pvda niet heeft gedacht 'oeioeioei, dat is AEL'. Nee, ok, we hebben die standpunten gemeenschappelijk, dus we doen samen, dan, rond, tegen de oorlog. Maar we hebben gezegd: "Laten we dat breder trekken. Laat andere mensen erbij komen. Laten we een front met een brede deur hebben." En dat was Stop USA. En Stop USA, en onze broeders die hier zitten, weten dat, dat een betoging is waar je steun aan verzet kan verlenen. Je mag daar verzet steunen in de () van Stop USA. Niet zoals die andere betogingen waar je naartoe gaat en als je zegt van / als je wil zeggen Hamaz of Jihad of Hizbollah of PFLP of welke verzetsbeweging, dat je de mensen direct naar u ziet kijken met de meest geschandaliseerde blik 'oeioeioei, neen, niet aan het verzet. We zijn met de Palestijnen, maar tegen hun verzet'. Nee, in de betogingen van Stop USA roepen onze jongeren 'Hamaz, Jihad, Hizbollah' en niemand is geschandaliseerd. [applaus] En dat is waarom (). Tijdens die samenwerking zijn de vooroordelen verdwenen en konden we praten. En ik geloof niet, ik geloof niet dat verkiezingen voor revoluties kunnen zorgen, daar geloof ik niet in, persoonlijk. Maar de onderdrukker gebruikt verkiezingen om legitimatie te hebben tegen ons. Als ik debatteer met de onderdrukker van Agalev of welke andere partij van SP.a of van CD&V, dan zegt die tegen mij - Dewinter heeft dat ook tegen mij gezegd van 'Ik ben verkozen! Hoeveel mensen hebben voor jou gestemd?' Dit argument van legitimatie, dat de onderdrukker gebruikt door verkiezingen moet je ontkrachten en dat kan je alleen ontkrachten door verkiezingen. Wij

weten dat we misschien niet zoveel stemmen gaan hebben als de onderdrukker, nog niet, nog niet, maar hoe dan ook, dan kunnen je zeggen van ‘zoveel mensen hebben op ons gestemd’. Daarom moeten we zorgen, los van de zetel, ik hoop dat we de zetel halen, maar los van die zetel, moeten we zorgen dat die boodschap komt, dat die stem iets betekent. Als je een signaal wil geven tegen de onderdrukking, als je verzet wil voeren, je moet ook verzet voeren, iedere dag, ook op 18 mei. Je mag niet zeggen van ‘ik ben voor verzet, maar op 18 mei word ik wakker en ik ben deze dag niet voor verzet en ik ga stemmen voor Agalev’, dat kan je niet zeggen. Nu, verkiezingen zijn een actie, niet meer dan dat, niet meer dan dat. En die actie gaan we samen voeren, vanaf nu tot 18 mei. De andere acties moeten ook niet stoppen, de andere acties die zullen gevoerd worden. Verzet heeft je stem nodig. Maak geen fout, de oorlog is nog niet gedaan. De oorlog is nu begonnen, dat hebben wij gezegd met AEL in een persmededeling een paar dagen geleden. De oorlog in het Midden Oosten is niet begonnen in Irak om te eindigen in Irak. De oorlog is begonnen in 1948 in Palestina en nu passeert die oorlog in Irak. Dit is een oorlogstrein. Die passeert in Irak, die gaat passeren in Syrië, in Iran, in Libanon, dat gaat passeren overal. Dat is een cyclus. Die oorlog gaat ook passeren in Noord-Korea, dat gaat ook passeren in China, dat gaat ook passeren in Cuba, die gaat overal passeren. Maar als we dat stoppen in Irak en als we dat stoppen in Palestina, en als we dat stoppen ook vanuit hier, dan gaat die trein misschien stoppen. Die trein moet gestopt worden. Nu, hoe stop je dat? Je moet op alle fronten strijden, alle fronten: in betogingen, in onderwijsinstellingen, op de werkvloer, in huisvestingproblematieken, door een multiculturele samenleving op te bouwen, door de mensen / door de vooroordelen te doorbreken van alle kanten, door de hele maatschappelijke () te mobiliseren in het verzet, in een verzetshouding, in een verzets(). En dat is wat Resist wil betekenen. Resist betekent niet alleen naar de verkiezingen gaan, Resist wil meer betekenen dan dat. Nu, verzet heeft een stem nodig, dat heb ik al gezegd en dat had ik inderdaad geschreven, maar dat is evident en daar geloof ik echt in, anders zou ik dat niet zeggen. Verzet heeft een stem nodig, en in België, in Vlaanderen van vandaag is Resist de stem van verzet. Als jullie stemmen op de stem van het verzet, dan moeten jullie je stem ook geven als stem van verzet. Ik weet dat er hier geen problemen zullen zijn om de mensen te overtuigen, maar jullie weten ook dat buiten, zoals Ahmed zei, buiten dat er veel werk aan de winkel en dat werk moet nu beginnen. Resistors, op stap gaan! [applaus]

Hugo Franssen

Het einde van het congres. We vragen alle kandidaten dan ook, ze krijgen een bloemeke. En misschien kan Lieve dan nog eens proberen het liedje te zingen, dat wij (). We vragen aan alle kandidaten om nu naar voor te gaan en daar worden bloemen overhandigd. [gejuich en applaus en scanderen van namen]

Lieve Franssen

Ja, ga nu allemaal maar zitten. One, two, three, four. Stem voor Resist, stem voor Resist,... (volledige liedje)
[gejuich en applaus en scanderen van namen]

Einde van het congres.

Artikels Verkiezingscongres

De Morgen
 Edities algemeen

Resist bindt strijd aan 'tegen de duivel'

Koen Vidal; 14-04-2003 pagina 5 711 woorden

Dit weekend werden de lijsten gepresenteerd van Resist, het 'keitoffe' (sic) samenwerkingsverband tussen de Arabisch-Europese Liga en de radicaal linkse PVDA. Als lijsttrekker Dyab Abou Jahjah verkozen raakt, moet hij zich zowel bezighouden met 'de oorlog tegen de nieuwe wereldorde' als met 'de strijd tegen elke vorm van discriminatie'. De serene, soms ludieke sfeer en het clublied konden niet verhinderen dat de samensmelting van AEL en PVDA volgens sommige aanwezigen deed denken aan een vierkante voetbal.

Samenwerkingsverband tussen Arabisch-Europese Liga en PVDA presenteert kieslijsten

Antwerpen

Eigen berichtgeving

Koen Vidal

De zaal van het Antwerpse Zuiderpershuis zat vorige zaterdag zo goed als vol. Ongeveer tweehonderd mensen: een bont gezelschap van allochtone jongeren, andersglobalisten en ietwat oudere PVDA'ers. Peter Mertens (PVDA) omschreef dit politieke verbond als "een pact tegen de duivel". Samen discussieerden ze over de drie grote componenten van het Resist-10-puntenprogramma: oorlog, multiculturaliteit en antikapitalisme. Uit die korte debatten bleek dat het samenwerkingsverband enkele grote verschillen herbergt. Zo viel op dat de discussie over multiculturalisme vooral op tempo werd gehouden door AEL-mensen en aanwezige allochtonen terwijl het debat over het antikapitalisme uitsluitend gevoerd werd door PVDA-militanten. Interessant was ook dat enkele aanwezige allochtonen vraagtekens plaatsten bij het Resist-programma. Over de noodzaak aan moslimscholen. "Is er geen gevaar dat we ons in zulke moslimscholen te veel zullen afzonderen? Komt dat niet neer op samenhokken?" Een andere jonge allochtone vrouw wees erop dat in de islam een waarde als respect centraal staat en dat de islamleer alle moslims die in een ander land gaan wonen opdraagt om zich na vier maanden te integreren. De jonge vrouw werd gepareerd door de Antwerpse AEL-voorzitter Ahmed Azzuz: "Integratie is een vies woord. Ik neem het niet meer in de mond. We moeten opletten dat we niet verzeild raken in het assimilatiegedachtegoed. Het feit dat vandaag in deze zaal moslims samenzitten met linkse mensen bewijst dat integratie niet meer de vraag is maar wel gelijke rechten."

Tijdens de discussie over het antikapitalisme trachtte Kris Merckx zijn PVDA-mensen gerust te stellen dat de eisen van radicaal links wel degelijk in het Resist-programma staan: "Resist verzet zich tegen de economische oorlog die momenteel wordt gevoerd tegen de hele werkende bevolking, tegen het eenheidsdenken en tegen de afbouw van openbare diensten." Een PVDA-mevrouw vroeg met welk geld de concrete uitvoering van al die Resist-eisen

betaald moet worden. Klassiek Merckx-antwoord: "Het geld moet worden gehaald bij de wapenmultinationals."

Ook de kamer- en senaatslijsten die zaterdag werden bekendgemaakt, moesten vooral harmonie uitstralen. Zowel op de kamerlijst voor Antwerpen als op de senaatslijst staan Dyab Abou Jahjah en Ahmed Azzuz op plaats één en twee. Voor de Senaat staat PVDA-advocate Zohra Othman op de derde, Kris Merckx op de vierde en acteur Dirk Tuypens op de vijfde plaats. Voor de Kamer staat Mie Branders, actief bij Geneeskunde voor het Volk, op de derde plaats. Verder bestaan de lijsten vooral uit jongeren, kunstenaars, advocaten en syndicalisten. Tiny Mast, moeder van Ken en Kim, staat op de zesde plaats voor de Kamer. "Resist is een droom die werkelijkheid wordt", zei ze tijdens een korte tussenkomst. "Om samen met mensen die in ons land gediscrimineerd worden te vechten op dezelfde manier waarop ik mijn kinderen opvoed: om zonder discriminatie en zonder racisme elk kind te beschermen." Een andere Resist-militante: "Dit is een keitof samenwerkingsverband." Een uitspraak die door dirigente Lieve Franssen met een nieuw partijlied in de praktijk werd omgezet. "Stem voor Resist! Stem voor Resist! Als ge wilt dat het verandert: Stem voor Resist!" Waarop enkele AEL-mensen begonnen te dansen.

In de wandelgangen van het congres plaatsen sommige aanwezigen vraagtekens bij de euforiestemming die in de zaal heerste: "Het AEL gaat hier een suïcidaal verbond aan. Veel allochtonen vinden de PVDA maar niets." "Resist is een vierkante voetbal. De PVDA-militanten zijn naïef om te denken dat hun pacifisme inzake Irak verzoenbaar is met het Arabisch nationalisme van Jahjah." Op de vraag waarom het samenwerkingsverband er precies was gekomen, werd heel verschillend geantwoord. "Omdat we een volwaardig links alternatief willen aanbieden", zei Zohra Othman. De antwoorden waren niet allemaal zo prozaïsch: "Om de eenvoudige reden dat de PVDA via Jahjah eindelijk eens veel stemmen wil halen en omdat de AEL gebruik wil maken van het PVDA-partijapparaat om aan voldoende handtekeningen te geraken om aan de verkiezingen deel te kunnen nemen."

Zoals verwacht ontpopte Dyab Abou Jahjah zich als de grote ster van het congres. Regelmatig werd zijn naam gescandeerd, vooral toen die tijdens zijn speech zei dat "verzet een way of life is. Verzet is opkomen tegen onrecht dat moet worden bestreden. Als je een mens bent, moet je een vezetsstrijder zijn."

Abou Jahjah ziet verzet 'als een way of life'

De Standaard
 Edities Antwerpen Limburg Oost-Vlaanderen West-Vlaanderen Brabant Nationaal

„Resist is een pact tegen de duivel“

jev; 14-04-2003 pagina 4 339 woorden

ANTWERPEN (belga, eigen berichtgeving) -- Doorgewinterde communisten die jonge allochtonen onderhouden met straffe verhalen over de legendarische dokwerkersstaking van '73: het verkiezingscongres van de lijst Resist leverde wel meer verrassende taferelen op. De kruisbestuiving tussen de AEL van Abou Jahjah en de PvdA voelt vreemd aan, ook voor de betrokkenen.

Een 200-tal sympathisanten zakten zaterdag af naar het Antwerpse Zuiderspershuis voor het verkiezingscongres van Resist. Ze keurden er de ontwerplijsten voor de parlementsverkiezingen van 18 mei unaniem goed. Dyab Abou Jahjah trekt zowel de Antwerpse kamerlijst (in andere provincies doet Resist niet mee) als de senaatslijst. Zijn adjudant Ahmed Azzuz bekleedt telkens de tweede plaats.

Andere opvallende namen op de lijsten zijn Tiny Mast -- de moeder van Kim en Ken --, Jan Fermon -- de advocaat van vakbondsman Roberto d' Orazio -- en acteur Dirk Tuypens. Ook PvdA-boegbeeld Kris Merckx bekleedt een prominente plaats, net als zijn partijgenote Zohra Othman. De andere kandidaten zijn vooral jongeren, vakbondsmilitanten, advocaten en kunstenaars.

Resist hoopt op een kamerzetel. „Maar 30.000 stemmen zou al een prachtig signaal zijn“, beseft Abou Jahjah. „Ons grootste doel blijft nog altijd de gemeenteraadsverkiezingen van 2006. Daar hebben we maar 8.000 stemmen nodig voor een zetel. Reken maar dat de andere partijen nu al beven.“

„We hadden aanvankelijk heel wat vooroordelen tegenover de PvdA“, geeft Dyab Abou Jahjah toe. Ook de Hobokense PvdA-arts Mie Branders merkte dat beide bewegingen nog heel wat geheimen hadden voor elkaar. In het Zuiderspershuis zaten overtuigde communisten, veteranen van vele politieke veldslagen broederlijk naast de jonge wolven van de AEL. „Een pact tegen de duivel“, noemde kandidaat Peter Mertens het verbond.

Die duivel is dan vooral de VS. Centraal in het tienpuntenplan van Resist staat het verzet tegen de nieuwe wereldorde die wordt gesymboliseerd door de oorlog in Irak door de Verenigde Staten. Voorts belooft Resist zich te verzetten tegen elke vorm van discriminatie, zowel op het gebied van tewerkstelling, huisvesting als onderwijs. In het tienpuntenplan wordt nergens verwezen naar de islam.

Op het congres nam Dyab Abou Jahjah als laatste het woord. Hij beloofde dat Resist een langetermijnproject wordt, en dat de partij in 2006 in de

gemeenteraad zal zitten. „Verzet is een way of life, verzet is opkomen tegen onrecht dat moet bestreden worden. Als je een mens bent, moet je een verzetstrijder zijn“, besloot Abou Jahjah het verkiezingscongres.

Gazet van Antwerpen
 Edities Kempen Mechelen Metropool Noord Metropool Zuid Waasland

Resist denkt aan 2006

SVW; 14-04-2003 pagina 10 331 woorden

ANTWERPEN - "Wij zijn met Resist uniek in België. Bij ons vind je geen enkele excuus-truus of ali-alibi op de lijst." Ahmed Azzuz, Antwerps voorzitter van de Arabisch Europese Liga (AEL), zette onmiddellijk de toon op het verkiezingscongres van Resist in Antwerpen. Ruim 200 leden en sympathisanten keurden het kiesprogramma en de kandidatenlijsten met Oostblokscores goed.

Het protest tegen de oorlog in Irak vormde de rode draad op het verkiezingscongres van Resist (AEL, PVDA en onafhankelijken). "Resist is geboren in de betogingen tegen de oorlog in Irak", zegt Peter Mertens, voorzitter PVDA-Antwerpen. "Mensen vroegen mij wel eens of we nu een pact met de duivel aangingen door samen met AEL op de lijst Resist te staan. Mijn antwoord is duidelijk: neen, want we gaan een pact aan tégen de duivel, president George W. Bush van de Verenigde Staten."

De belangrijkste sociale thema's voor Resist zijn: de oprichting van een islamitische school, de quota voor allochtone werknemers en een strenge wetgeving tegen de discriminatie op de woningmarkt.

"Integratie is niet langer de vraag, maar wel gelijke rechten", aldus Azzuz. "Integratie staat in België gelijk met assimilatie. Ik voel mij hier geen migrant, maar als ik buitenstap, heb ik dat gevoel weer. Het zijn jullie die gaan zorgen dat ik mij ook buiten Resist geen migrant meer voel."

Resist moet volgens AEL-voorzitter Dyab Abou Jahjah, lijsttrekker voor de Kamer en de Senaat, voor de 'ontsmetting' zorgen. "Vlaanderen is besmet door racisme. Resist werkt op lange termijn. Het is ons doel om in 2006 een Antwerps gemeenteraadslid te hebben."

Het verkiezingscongres werd afgesloten met een eigen Resist-lied. Het werd snel duidelijk dat het politieke spel Abou Jahjah beter ligt dan zingen.

Eva Vergaelen (24):

"Geen allochtoon, wel AEL-lid"

ANTWERPEN - Eva Vergaelen geeft lessen Nederlands in een school in Borgerhout. "Ik ervaar dagelijks hoe allochtone kinderen het slachtoffer zijn van racisme. Al jaren wacht ik op een sterke stem vanuit de allochtone gemeenschap. De bestaande organisaties vormden te veel het lijdend voorwerp in heel de discussie. Met de AEL is dat anders."

"Vorig jaar vond ik Dyab Abou Jahjah nog een extremist en vrouwonvriendelijk, maar na enkele gesprekken is mijn beeld over hem veranderd. Ik ben geen moslim of allochtoon, maar

ik ben wel lid van de AEL. Ik sta als opvolger op de Resist-lijst voor zowel de Kamer als de Senaat."

SVW

© 2003 De Vlijt n.v.

Edities Metropool Noord Metropool Zuid

Antwerpen

Sacha VAN WIELE; 14-04-2003 pagina 14 409 woorden

Kris Merckx over samenwerking tussen PVDA en AEL in Resist

Een opgetogen Kris Merckx op het Resist-congres zaterdag in Antwerpen. Met de PVDA preekt hij al decennialang de proletarische revolutie. Hij ziet geen probleem in de samenwerking tussen de communisten en de Arabisch Europese Liga (AEL) van Dyab Abou Jahjah. "Als werkende mensen zetten we pas een stap vooruit als we de handen in elkaar slaan", aldus Kris Merckx.

Het huwelijk tussen de PVDA en de AEL lijkt niet voor de hand liggend. De communisten keken steeds met enige afkeer naar alles wat met geloof te maken had. De AEL koppelt de emancipatie van de Arabische gemeenschap aan de islamitische identiteit. Kris Merckx ziet geen enkele tegenstrijdigheid. Hij staat voor Resist zowel op de lijst van de Kamer als de senaat.

"Ik geef toe dat er in het begin tussen ons wel wat koudwatervrees was", aldus Merckx, "maar we hebben die overwonnen. Een groot aantal punten hebben we gemeenschappelijk, zoals ons protest tegen de oorlog in Irak en de strijd tegen de discriminatie. Resist is een samenwerking tussen twee organisaties met een duidelijk sociaal profiel. De AEL spreekt heel wat migrantenjongeren aan. Wij richten ons naar alle werkmensen."

Dyab Abou Jahjah wist met enkele gerichte uitspraken de PVDA-militanten voor zich te winnen. In zijn toespraak begroette hij de aanwezigen met "broeders, zusters, vrienden en kameraden". Ook de meest kritische PVDA-militante zette hij naar zijn hand. Zij vroeg waar het standpunt was gebleven van de PVDA om het kapitaal zwaarder te belasten. "De islam is anti-kapitalistisch", aldus Abou Jahjah. "Ons geloof schrijft voor dat het kapitaal moet worden belast, maar in België is daar geen sprake van. Als ik word verkozen, zal ik dit punt zeker op de agenda zetten en verdedigen." Applaus uit de zaal en over naar het volgende punt.

VISA-kantoor

Ook de Antwerpse politieke crisis kwam geregeld ter sprake. "Ik werk bij het VISA-kantoor van Antwerpen", aldus een ambtenaar van de stad Antwerpen. "Het gerecycleerde VISA-bestuur spreekt over het verzelfstandigen van een aantal diensten, zoals stadsreiniging en groenvoorziening. Dit zal ten koste gaan van de werkgelegenheid, kijk naar de haven. Sedert de oprichting van het autonoom havenbedrijf is de werkgelegenheid daar met een derde afgenomen."

Peter Mertens, voorzitter PVDA-Antwerpen, waarschuwde de tegenstanders van Resist. "Burgemeester Leona Detiège verbood een betoging tegen de oorlog in Irak, en kijk, waar is

ze nu? Korpschef Luc Lamine zei dat hij Dyab Abou Jahjah in de gevangenis zou draaien, en waar is hij nu?"

Sacha VAN WIELE
© 2003 De Vlijt n.v.

Het Belang van Limburg
Edities Algemeen

Resist denkt al aan 2006

Belga; 14-04-2003 pagina 6 245 woorden

De lijst Resist, een samenwerkingsverband tussen de Arabisch Europese Liga (AEL) en de PvdA, heeft zaterdag in het Zuiderpershuis in Antwerpen haar eerste verkiezingscongres gehouden. Op het programma stond een discussie en een stemming over de beginselverklaring van de lijst en een voorstelling van de kandidaten voor de verkiezingen van Kamer en Senaat. Een 200-tal sympathisanten woonde het congres bij.

ANTWERPEN -

AEL-stichter Dyab Abou Jahjah is zowel op de lijst voor de Kamer in Antwerpen als voor de Senaat lijsttrekker. De lijst voor de Kamer wordt geduwd door Kris Merckx (PvdA), die van de Senaat door Mie Branders, dokter voor Geneeskunde voor het Volk.

Andere kandidaten voor de Senaat zijn onder andere Ahmed Azzuz (tweede plaats), advocate Zohra Othman (derde plaats), acteur Dirk Tuypens (vijfde plaats), Koen Calliauw (negende plaats) en Peter Mertens (voorlaatste plaats). Tiny Mast en Han Soete, respectievelijk zesde en negende plaats, stellen zich kandidaat voor de Kamer.

Centraal in het tienpuntenplan van Resist staat het verzet tegen de nieuwe wereldorde die wordt gesymboliseerd door de oorlog tegen Irak door de Verenigde Staten. Voorts belooft Resist zich te verzetten tegen elke vorm van discriminatie, zowel op het gebied van tewerkstelling, huisvesting als onderwijs. In het tienpuntenplan wordt nergens verwezen naar de islam.

Het congres van Resist werd besloten met een aantal toespraken. Peter Mertens noemde Resist "een pact tegen de duivel" en zei dat de lijst de enige consequente tegen de oorlog is, die zal deelnemen aan de verkiezingen van 18 mei.

Dyab Abou Jahjah nam als laatste het woord. Hij beloofde dat Resist een langetermijnproject wordt, en dat de partij in 2006 in de gemeenteraad zal zitten. "Verzet is een way of life, verzet is opkomen tegen onrecht dat moet bestreden worden. Als je een mens bent, moet je een verzetstrijder zijn", besloot Abou Jahjah het eerste verkiezingscongres in Antwerpen.

Belga

© 2003 Concentra Uitgeversmaatschappij n.v.

Het Laatste Nieuws
Edities De Nieuwe Gazet

Oorlog Irak is hét verkiezingsthema voor AEL- en PvdA-lijst Resist

Roel VEYT; 14-04-2003 pagina 17 276 woorden

ANTWERPEN Dyab Abou Jahjah, stichter van de Arabisch Europese Liga, trekt de Resist-lijst voor de Senaat en de Kamer in Antwerpen. Dat is haast unaniem beslist op het eerste verkiezingscongres van Resist, de coalitie tussen de extreem-linkse Partij van de Arbeid (PvdA) en de Arabisch Europese Liga (AEL).

Blikvanger van de verkiezingscampagne wordt de oorlog in Irak. Volgens Resist past het militaire ingrijpen van de VS in de ultieme logica van de economische globalisering. «Alle ministeriële gebouwen mogen leeggeplunderd van de Amerikanen. Behalve het ministerie van olie. Dat zegt alles.» Dat Resist niets van de 'Amerikaanse G.I. Joe's' moet hebben, bleek ook op de menukaart: geen imperialistische Coca-Cola of Pepsi, maar het Arabische alternatief uit Egypte, Mecca-Cola.

Andere thema's zijn de strijd tegen de discriminatie van allochtonen in België, de huisvesting en de oprichting van moslimscholen. In de zaal van het Zuiderpershuis zaten zo'n tweehonderd sympathisanten van Resist, een bonte mengeling van PvdA-militanten en jonge allochtonen. Enige oprisping in de doorgaans enthousiaste zaal ging over de ideologische vraag, wie de crisis moet betalen. Maar Jahjah suste enkele ongeruste PvdA'ers als een handig politicus: «In de koran staat dat iedereen een stuk van zijn rijkdom met de armen moet delen. Wij moslims kennen de vermogensbelasting al lang.»

Naast Jahjah staat ook Ahmed Azzuz (AEL) op de lijst. PvdA-bezieler Kris Merckx duwt de Kamerlijst, die van de Senaat wordt gepusht door Mie Branders, dokter voor Geneeskunde voor het Volk. Andere kandidaten zijn advocate Zohra Othman, acteur Dirk Tuypens, ex-Agalev'er Koen Calliauw en Tiny Mast, de moeder van de verdwenen kinderen Kim en Ken. (RV)

Edities De Nieuwe Gazet Antwerpen Brabant-Hageland Leuven-Brabant Denderstreek Gent-Wetteren-Lochristi Kortrijk-Waregem-Ieper Kempen De Ring-Brussel Limburg Mechelen-Lier Vlaamse Ardennen Brugge-Oostkust Pajottenland Roeselare-Tielt-Izegem Oostende-Westkust Waasland

Irak-oorlog blikvanger van Resist-campagne

Roel VEYT; 14-04-2003 pagina 8 83 woorden

ANTWERPEN AEL-stichter Dyab Abou Jahjah (foto) trekt de Resist-lijst voor de Senaat en de Kamer in Antwerpen. Dat is haast unaniem beslist op het eerste verkiezingscongres van Resist, de coalitie tussen de extreem-linkse Partij van de Arbeid (PvdA) en de Arabisch-Europese Liga (AEL).

Blikvanger van de verkiezingscampagne wordt de oorlog in Irak. Volgens Resist past het militaire ingrijpen van de VS in de ultieme logica van de economische globalisering. Naast Jahjah staat ook Ahmed Azzuz op de lijst. (RV)

© 2003 Aurex n.v.

Het Nieuwsblad
Edities Antwerpen Stad

„Pact tegen de duivel“

JEV; 14-04-2003 pagina 18 296 woorden

Doorwinterde communisten die jonge allochtonen onderhouden met straffe verhalen over de legendarische dokwerkersstaking van '73. Het verkiezingscongres van de lijst Resist leverde wel meer verrassende taferelen op. De kruisbestuiving tussen de AEL van Abou Jahjah en de PvdA voelt vreemd aan. Zelfs voor de betrokkenen.

ANTWERPEN

„We hadden aanvankelijk heel wat vooroordelen tegenover de PvdA.“, geeft Dyab Abou Jahjah toe. Ook de Hobokense PvdA-arts Mie Branders merkte dat beide bewegingen nog heel wat geheimen hadden voor elkaar. Een dokter bij de PvdA? Dat zie je ook niet veel.“, zei een AEL-militant haar. Branders is één van de negen dokters op de lijsten van Resist.

Zaaleigenaars dragen Resist niet echt een warm hart toe, maar uiteindelijk konden Abou Jahjah & Co zaterdag in het Zuiderpershuis toch hun verkiezingscongres houden. Overtuigde communisten, veteranen van vele politieke veldslagen zaten er broederlijk naast de jonge wolven van de AEL. „Een pact tegen de duivel“, noemde kandidaat Peter Mertens het verbond.

Het tienpuntenprogramma combineert duidelijk elementen van de AEL en de PvdA. Er wordt steeds verwezen naar „alle volkeren en arbeiders ter wereld“. Er wordt ook gepleit voor een eigen islamitisch schoolnet, maar Resist neemt wel stelling voor een a-religieuze staat.

De 200 congresgangers keurden de ontwerplijsten voor de parlementsverkiezingen van 18 mei unaniem goed. Dyab Abou Jahjah trekt zowel de Antwerpse kamerlijst (in andere provincies doet Resist niet mee) als de senaatslijst. Zijn adjudant Ahmed Azzuz bekleedt telkens de tweede plaats.

Andere opvallende namen op de lijsten van Resist zijn Tiny Mast -- de moeder van Kim en Ken --, Jan Fermon -- de advocaat van vakbondsman Roberto d' Orazio-- en acteur Dirk Tuypens. Ook PvdA-boegbeeld Kris Merckx bekleedt een prominente plaats, net als zijn partijgenote Zohra Othman. De andere kandidaten zijn vooral jongeren, vakbondsmilitanten, advocaten en kunstenaars.

Resist hoopt op een kamerzetel. „Maar 30.000 stemmen zou al een prachtig signaal zijn“, beseft Abou Jahjah. „Ons grootste doel blijft nog altijd de gemeenteraadsverkiezingen van 2006. Daar hebben we maar 8.000 stemmen nodig voor een zetel. Reken maar dat de andere partijen nu al beven.“

JEV

© 2003 Vlaamse Uitgeversmaatschappij n.v.

Edities Antwerpen Kempen Antwerpen Mechelen Antwerpen Stad Noordrand-Brussel
Pajottenland-Brussel Dender De Gentenaar Limburg Eeklo-Deinze-Gent Oudenaarde-
Wetteren-Gent Waas Brugge Kortrijk Roeselare Oostende-Westhoek Brabant Leuven

„Irak is maar tussenstop voor VS"

JEV; 14-04-2003 pagina 5 112 woorden

Resist-lijsttrekker Abou Jahjah:

De oorlog in Irak liep zaterdag als een rode draad door het verkiezingscongres van Resist, de kruisbestuiving tussen de PvdA en de Arabisch-Europese Liga (AEL). „De oorlog is niet gedaan", verzekerde Dyab Abou Jahjah zijn aanhang. „Irak is voor Amerika maar een tussenstop. De oorlog zal ook nog langs Syrië, Iran en Noord-Korea passeren. Het is aan ons om de trein te stoppen."

Het tienpuntenprogramma van Resist bevat ook uitgesproken PvdA-accenten. Abou Jahjah is tweemaal lijsttrekker, zowel voor de senaat als voor de kamer in Antwerpen. PvdA-boegbeeld Kris Merckx duwt de kamerlijst. Andere opvallende namen zijn acteur Dirk Tuypens en Tiny Mast, de moeder van Kim en Ken.

JEV

© 2003 Vlaamse Uitgeversmaatschappij n.v.